CLAIRE
DOUGLAS

AUTOAREA BESTSELLERULUI *CUPLUL DE LA NR. 9*

Fetele dispărute

UN MISTER VECHI DE DOUĂZECI DE ANI.
O FEMEIE PE CALE SĂ DESCOPERE ADEVĂRUL...

„Un roman plin de răsturnări de situaţie. Mi-a plăcut la nebunie.

0 M RICHARD OSMAN

bull **bOOKS**

Cărţile despre care toată lumea vorbeşte!

O colecţie care cuprinde cele mai noi thrillere, cărţi poliţiste

şi de suspans – romane aflate în topurile internaţionale, ecranizate sau în curs de ecranizare, traduse în zeci de limbi – cărţi provocatoare, pe care abia aşteptaţi să le citeşti

CLAIRE DOUGLAS

Fetele dispărute

Traducere din limba engleză de
SANDA SPIRIDON

EDITURA LITERA

București, 2023
Claire Douglas

The Girls Who Disappeared
Copyright © Little Bear Artists Ltd., 2022

Toate drepturile rezervate

Editura Litera tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19 e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Fetele dispărute ***Claire Douglas***
Copyright © 2023 Grup Media Litera pentru ediţia în limba română Toate drepturile rezervate Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright şi este destinat exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcat. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei,

altele decât cele pe care a fost descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, este strict interzisă. Dreptul de folosinţă al prezentei lucrări nu este transferabil. Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin companiei Grup Media Litera SRL.

Editor: Vidraşcu şi fiii

Redactor: Mihaela Serea Corector: Cătălina Călinescu Copertă: Radu-Cristian Stan Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza.

ISBN 978-630-319-405-9 ISBN EPUB 978-630-319-610-7

Cititorilor mei

ACCIDENTUL

Noiembrie 1998

Cântau. Erau bete. Erau fericite. Cam asta era tot ce-şi mai amintea Olivia. Cât de fericite fuseseră prietenele ei.

Sally stătea pe locul din faţă, ca întotdeauna. Spunea că i se face greaţă în spate. Era cea mai bună prietenă a Oliviei, prin urmare locul îi revenea firesc. Sally povestea ceva despre Mal, un băiat de care-i plăcea şi care, în sfârşit, îi dăduse întâlnire. Nimic deosebit, în opinia Oliviei. Cu ochii ei mari, întunecaţi şi

stilul efervescent, atrăgea bărbaţii ca un magnet – inclusiv pe iubitul Oliviei, Wesley. Preferau să nu atingă subiectul, ca să-şi protejeze prietenia.

Sally era veselă, vorbea tare, puţin împleticit. Rememora momentul când Mal îi cumpărase un cidru Diamond White. Olivia făcea eforturi s-o audă peste radio şi peste ploaia care se întețea de la un minut la altul.

Tamzin şi Katie erau în spate, cu machiajul întins pe feţe, cu bluziţele pline de strasuri vizibile sub gecile prea subţiri, trăsnind a băutură ieftină şi a parfum. Se ţineau pe după gât, ca şi cum ar fi fost încă la Ritzy's, şi lălăiau după Spice Girls melodia „Two Become One”.

Olivia era dezamăgită. îi promiseseră că o s-o lase mai uşor cu băutura în seara aceea. Tamzin le stricase pe celelalte. O văzuse la bar fluturându-şi pletele lungi şi blonde peste umerii înguşti şi comandând shoturi duble, în speranţa evidentă că unul dintre numeroşii ei admiratori o să le plătească, aşa cum se întâmpla de obicei. Frumuseţea ei, mai vulgară, cu sutiene colorate ce-i scoteau în evidenţă sânii şi fuste care abia dacă îi acopereau fundul, era complet diferită de cea a lui Sally.

Când se dusese să-şi recupereze prietenele, la lăsarea serii, nu ploua. Şi când ieşiseră din club, cu numai zece minute înainte, abia picura. Acum însă, ploaia se scurgea şuvoi pe parbriz, blocându-i parţial vederea, în

ciuda ştergătoarelor care se agitau frenetic. Nu se zărea decât negrul şoselei, lat şi şerpuit, de parcă ar fi călătorit prin spaţiul cosmic. Nici faza lungă nu tăia prin ceaţa fină care plutea deasupra asfaltului precum gheaţa carbonică.

Cum îi venise rândul să conducă, trăsese de un pahar de vin toată seara. Acum îl simţea venindu-i înapoi pe esofag, fierbinte şi acid, în timp ce micul ei Peugeot 205 valsa periculos sub rafale. De obicei nu avea emoţii la volan, dar abia îşi luase permisul, în urmă cu câteva luni. Ura acest drum şi pe vreme bună. Coridorul Diavolului tăia pădurea în două, iar fagii şi brazii înalţi care-l străjuiau i se păreau oprimanţi. Puţin mai departe în faţă se afiau faimoasele menhire şi orăşelul care crescuse în jurul lor,

transformat într-o adevărată capcană pentru turişti, cu ceainării şi dughene ezoterice.

Răpăitul stropilor, ca nişte săgeţi negre din cer, acoperea de-acum complet muzica. Olivia strângea atât de tare volanul, încât i se albiseră degetele. Prietenele ei se opriră brusc din cântat, iar Sally se aplecă să dea radioul mai tare.

- închide-l! izbucni Olivia.

Fata de alături se supuse fără comentarii. Deşi nu-i putea distinge expresia, îşi dădu seama că o jignise şi îi păru instantaneu rău. Nu suporta să o supere pe Sally.

- Ce mai noapte! Ia uite cum plouă! exclamă Katie

agăţându-se de tetiera şoferului.

- Ce-ar fi să stai la locul tău? o admonesta Olivia, aşa cum nu-i era în fire.

Cea mai în vârstă dintre ele şi liderul informai al grupului, Katie nu era obişnuită să primească ordine. Olivia n-o putea vedea, dar şi-o imagină dându-şi ochii peste cap în direcţia lui Tamzin. Măcar o auzi trântindu-se înapoi pe spătarul canapelei. Nu purtau centurile de siguranţă.

- Sper că Mal o să mă sune mâine, ciripi Sally, încercând să disipeze tensiunea. Mi-a promis că mă sună şi... La naiba! ATENŢIE!

în mijlocul drumului se ivise o siluetă umană.

Apoi, totul se derulă extrem de rapid: Olivia strivi pedala de frână şi trase de volan, pierzând complet direcţia, iar roţile atinseră bordura şi proiectară maşina în aer, făcând-o sa alunece cu capota ca o sanie pe asfaltul ud. Se opriră în afara şoselei, într-un şanţ. Auzi ţipetele prietenelor ei în timp ce ploaia rece i se scurgea pe picioare, apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Când îşi reveni constată că era cu capul în jos. Ceasul de pe bord clipea roşiatic: 01.10. Cât rămăsese leşinată? în jurul ei plutea o linişte sinistră. Nici un sunet din spate. Inima îi bătea să-i spargă pieptul pe măsură ce amintirile îi reveneau: „Vai, Doamne, vai, Doamne, sper că-

s bine. Sunt rănite? Am lovit persoana care mi-a ieşit în cale?”

încercarea de a se mişca îi smulse un strigăt de durere. Avea un picior blocat sub coloana de direcţie, care se îndoise spre interior.

- Sally? întrebă, întorcând capul spre locul pasagerului.

Era gol. Unde dispăruse? îşi forţă gâtul să arunce o privire în spate, aşteptându-se să le vadă pe Katie şi Tamzin, îngrozită la ideea că ar putea fi moarte, dar prietenele ei nu mai erau acolo. îşi dădu seama că rămăsese singură în maşină şi fu cuprinsă de panică.

Se duseseră să caute ajutor? Dar erau în mijlocul

pădurii, iar Katie avea un telefon mobil, un Nokia roz, de care era foarte mândră. Ca asistentă de farmacie, câştiga mai bine decât prietenele ei. Una dintre ele l-ar fi folosit ca să sune la poliţie sau la salvare. Nu se vedeau pe nicăieri nici genţile lor. Nimic din maşină nu-ţi dădea de înţeles că cele trei s-ar fi aflat vreodată acolo. Dar nici n-ar fl abandonat-o aşa, în şanţ. Măcar una ar fi rămas. Sally, fără îndoială, căci era prietena ei cea mai bună.

Olivia începu să tremure necontrolat, pradă durerii şi fricii, cu sufletul îngheţat de imaginile accidentului, care începeau să-i revină: silueta din mijlocul drumului care acum se întindea pustiu într-un hău negru.

Cine îi apăruse în faţă?

Unde dispăruseră prietenele ei?

Ziua întâi

JENNA

Notă audio: *Luni, 26 noiembrie 2018*

Coridorul Diavolului este un nume cum nu se poate mai potrivit pentru acest drum expres lung, drept, care duce în târgul Stafferbury din Wiltshire. De-a lungul anilor s-au răspândit poveşti despre tot felul de întâmplări ciudate petrecute aici: accidente inexplicabile, sinucideri dubioase, apariţia unor siluete macabre şi plânsete de copii în noapte. Nimic însă nu întrece misterul cazului Olivia Rutherford, de la care săptămâna asta se împlinesc douăzeci de ani. Trei tinere au dispărut într-un accident de maşină şi nimeni nu le-a mai văzut de atunci...

Opresc înregistrarea şi mă uit în jur. într- adevăr, şoseaua asta are ceva supranatural. Pare tăiată direct prin inima pădurii, iar în jur nu se văd decât copaci înalţi, cu coroane bogate, care parcă ating cerul înnorat. Până acum n-am zărit nici o casă sau vreo altă clădire. Te-ai putea crede undeva în Scandinavia, nu în ţinutul Wiltshire. Am oprit la marginea drumului acum zece minute, şi doar două maşini au trecut pe lângă mine.

O prezenţă îmi intră în zona periferică a câmpului vizual, făcându-mă să tresar. Un bărbat mă priveşte pe fereastra din dreapta. Inima îmi stă în loc. Pare ieşit direct din pădure.

Are vreo cincizeci de ani, chipul aspru, acoperit de o barbă neîngrijită, ochi mijiţi şi sprâncene stufoase, sub o pălărie pescărească. Peste umeri poartă un impermeabil lung. Ţine în mână o lesă la capătul căreia se vede un căţel cu trei picioare care aduce cu un whippet. Câinele mă priveşte curios. întind discret mâna, scot bâta din geantă şi o aşez lângă mine, la marginea scaunului.

Bărbatul îmi face semn să cobor geamul. îl las puţin în jos, dar rămân cu degetul pe buton. Mirosul de pini şi de haine nespălate îmi invadează nările.

- Vă pot ajuta? îi spun.

- Asta voiam să vă întreb şi eu, îmi răspunde cu un puternic accent de West Country. Aţi făcut pană? Nu e bine să vă opriţi aici de una singură.

Observ că-i lipseşte un dinte din faţă.

Din cer se aud tunete înfundate care-mi sporesc neliniştea.

- Sunt... Ezit să-i spun cu ce mă ocup. Poate că e mai bine să nu afle că sunt

jurnalistă, nu încă. Mă îndrept spre Stafferbury.

- V-aţi rătăcit?

- Nu. Am oprit ca să fac ceva...

îmi dau seama singură cât de ciudat sună.

- Aha. Se încruntă suspicios la maşina mea nouă, un Audi Q5, apoi îşi îndreaptă din nou atenţia spre mine. Are ochii închişi la culoare, aproape negri. în cele din urmă adaugă: Ei bine,

Stafferbury e la vreo patru kilometri, tot înainte. N-aveţi cum să-l rataţi.

- Am înţeles, mulţumesc.

Ridic repede geamul, ca să evit alte întrebări, şi bag în viteză. îmi tremură mâinile. Ies de pe fâşia de iarbă umedă cu scrâşnet de pneuri şi ridic ochii la oglinda retrovizoare. Omul e tot acolo, cu câinele la picioare, uitându-se amândoi după maşină.

Mă calmez abia la sosirea în oraş, care este exact aşa cum mi l-am imaginat. Ca în

fotografiile alb-negru pe care le-am examinat înainte să parcurg peste trei sute de kilometri, tocmai de la Manchester. Nu s-a schimbat aproape deloc de la sfârşitul secolului al XIX-lea, iar menhirele sunt, desigur, mult mai vechi. în primul moment nici nu le văd, căci sunt ascunse în mijlocul câmpului ceţos din dreapta mea, la distanţă de cinci metri unul de celălalt, într-un semicerc. Sunt nişte pietroaie mari şi urâte, ca un set de dinţi inegali. Nu par să formeze o figură geometrică anume, ca la Stonehenge. Stratul gros şi verde de muşchi care le acoperă ca o pojghiţă se vede de departe.

O familie îmbrăcată fistichiu, cu copiii înfipţi în cizmuliţe vesele şi un câine mic după ei, lopătează prin noroi spre monument. Mă întreb cum i s-ar părea lui Finn şi în minte îmi apare imaginea lui, a băieţelului meu de zece ani, cu părul blond, veşnic ciufulit. Mi-e un dor nebun de el. De când m-am separat de tatăl lui m-am obişnuit să nu-l am lângă mine tot timpul; nici n-am de ales acum, după ce a obţinut custodia comună. Nu-mi place însă. E ca şi cum aş pierde periodic o parte din mine.

Strada principală are forma unei potcoave, cu un monument militar în mijloc. Mai apare o stradă importantă, perpendiculară, care şerpuieşte printre

două clădiri medievale. Pe colţ se vede nelipsitul pub, denumit sumbru The Raven[1]. Firma profilată pe cerul gri, înfăţişând o pasăre mare, neagră, cu ochi de sticlă, îmi dă fiori. Conform GPS-ului, strada aceea duce în partea mai puţin turistică a oraşelului şi iese din el.

Voi locui în pădure, într-o cabană care pe site părea modernă şi bine întreţinută. Am vrut să văd strada principală înainte să mă cazez, aşa că am luat-o special pe aici, iar acum trebuie să mă întorc. Centrul oraşului a fost decorat pentru Crăciun. Se văd mici magazine de suvenire, ornamente mistice, tămâie şi bijuterii. La parterul unei clădiri în stil Tudor se află o cafenea numită Bea's Tearoom, nişte magazine de haine şi cabinetul unei anume Madame Tovey, care s-ar ocupa cu ghicirea viitorului (conform panoului de afară ilustrat cu cărţi de tarot). E un orăşel drăguţ, cu clădiri elegante, străzi pietruite şi luminiţe de Crăciun licărind prin casele localnicilor. încep să înţeleg de ce reprezintă o atracţie turistică, dar nu-mi pot scutura o senzaţie de abandon, de parcă ar fi o rudă mai săracă a oraşului Avebury. Poate că vara este mai viu, încerc să-i mai dau o şansă. La urma urmelor, de ce-ai ieşi afară în această zi rece de noiembrie?

Ca şi cum mi-ar fi ghicit gândurile, începe să cadă o ploaie rapidă, furioasă. Văd un cuplu tânăr adăpostindu-se în grabă într-un magazin. Se ţin de mână şi chicotesc, făcându-mă să simt o undă de invidie. Aşa am fost şi eu cu Gavin odinioară. Ocolesc monumentul, lăsând menhirele în stânga mea acum, şi o iau înapoi către sinistrul Coridor al Diavolului. Cam la un kilometru şi jumătate, din şosea se desprinde un drum de pământ care mă conduce adânc în pădure. Nu mă pot abţine să mă întreb dacă nu cumva mi-am ales o cazare prea izolată.

După câteva sute de metri ajung la o casă de vacanţă cu aspect banal, asemănătoare celor pe care le găseşti la Center Parcs, înconjurată de pini, fagi şi brazi. încetinesc ca să văd numele de pe uşă: Fern². Eu stau la Bluebell-, însă n-am nici cea mai mică idee cum să ajung acolo. Par să mai fie două sau trei căsuţe în zare, dar abia se disting prin ploaia torenţială şi pâlcurile de copaci. Când am făcut rezervarea, proprietarul, Jay Knapton, mi-a explicat la telefon că se lucra încă la complexul turistic şi că doar şase cabane erau pregătite de închiriere. Păruse foarte impresionat de motivul pentru care urma să mă deplasez în regiune.

îmi continui drumul, cu roţile derapând puţin prin noroiul dens. Prima casă, Fern, este ocupată, deşi la prima vedere mi s-a părut pustie. Nici nu vreau să mă gândesc că aş putea fi singură în pădure. încetinesc, ca să văd cum se numeşte următoarea căsuţă de vacanţă: Bluebell. Norocul meu. Uşurată, parchez pe alee şi cobor din maşină. Tocurile mi se afundă instantaneu în iarbă. Cine m-a pus să-mi pun pantofi cu toc înalt, când ştiam că merg în pădure? Din fericire, am cizmele de cauciuc în portbagaj. Rămân o clipa cu privirea aţintita la clădire, în ciuda ploii reci care-mi udă părul şi mi se strecoară prin jacheta de lână. Sunt asaltată de amintirea ultimei vacanţe petrecute în familie, la Center Parcs, iarna trecută. Finn fusese aşa de fericit când văzuse „căsuţa lui din pădure", cum o numise! Mi se strânge inima la gândul că s-ar putea să nu mai petrec niciodată o astfel de vacanţă, cu noi trei adunaţi în ziua de Crăciun sub acelaşi acoperiş. De acum înainte, Finn va sta ori cu mine, ori cu tatăl lui. Probabil şi cu noua parteneră a lui Gavin, la un moment dat. Sunt sigură c-o să-şi găsească pe cineva, dacă nu a făcut-o deja. Altfel, ce l-ar fi apucat să mă anunţe într-o noapte, cu vreo patru luni în urmă, că simte nevoia de spaţiu, după cincisprezece ani de căsnicie şi nouăsprezece ani de relaţie? De ce s-ar fi mutat într-o garsonieră din apropierea biroului unde lucrează?

Asta nu-i viaţa la care am visat, nici viitorul pe care mi l-am dorit.

îmi vine greu, în continuare, să depăşesc momentul. Sunt supărată că viaţa pe care o avusesem, pe care mi-o construisem cu migală, pe care o iubeam, mi-a fost furată. Că mica noastră familie unită a ajuns dezbinată. Nu era ce-mi doream pentru fiul meu. Nici pentru mine. Uneori simt o dorinţă mistuitoare să mă răzbun pe Gavin, să-l pedepsesc aspru, să-i interzic să-şi mai vadă fiul. Ştiu însă că ar fi un gest egoist şi incorect faţă de Finn. Sunt pe deplin conştientă de asta. Desigur, n-aş putea face niciodată aşa ceva. Dar furia care mă cuprinde când... Trag adânc aer în piept. „Revino-ţi, Jenna!" îmi zic. „Nu-i momentul să te gândeşti la asta. Nu acum." Am venit aici cu o misiune care mi-ar putea impulsiona cariera şi m-ar putea ajuta să ies din mocirla emoţională în care m-a aruncat Gavin.

Mă întorc la maşină şi deschid portbagajul ca să scot geanta de voiaj. Cântăreşte o tonă. Mă blestem în gând pentru că am luat prea multe lucruri de acasă. Obiceiul ăsta îl scotea din sărite pe Gavin, adept al strictului necesar în călătorii. Mie îmi place să fiu pregătită pentru orice eventualitate şi nu concep să mă despart de ondulatorul pentru păr, de

pildă. Mă adăpostesc pe mica prispă din faţă şi, conform instrucţiunilor proprietarului, introduc codul primit ca să iau cheia din cutiuţa metalică montată pe perete. Holul e primitor şi cald, cu un cuier, o băncuţă din lemn şi cutii din nuiele pentru pantofi. îmi agăţ în cui haina udă şi mă descalţ.

Interiorul este chiar mai drăguţ decât în fotografiile de pe site: pereţi albi, podele din lemn încălzite, o canapea modernă, portocalie, în forma literei L, blănuri de oaie pe jos, pături călduroase şi perne ademenitoare. Pe un perete este agăţată o imitaţie de cap de cerb din stofă, cu luminiţe colorate atârnate de coarne. Finn l- ar fi adorat. Salonul dispune de un şemineu impozant, deschis, lângă care tronează o grămadă de lemne într-un coş de răchită. În spatele canapelei este o masă mică. Ca să ajungi în salon trebuie să treci printr-o mică bucătărie de un alb imaculat, cu blaturi din piatră gri şi scaune de bar, ale cărei ferestre dau spre aleea din faţă. Examinez dotările: o staţie audio modernă, pe care n-aş şti cum s-o folosesc, dar pe care Gavin ar pune-o imediat în funcţiune dacă ar fi aici, un boiler pentru apă caldă instant, un cuptor ce pare îngrozitor de complex şi o plită. Trec înapoi prin salon şi mă îndrept spre dormitoare, unul matrimonial, cu baie separată, şi unul cu

două paturi. încercând să nu mă gândesc cât de bine s-ar distra Finn aici, îmi arunc geanta de voiaj pe patul mare.

Mă întorc în salon, scot telefonul şi fac o poză cu capul de cerb ca să i-o trimit băiatului meu. Apoi deschid uşa principală şi fotografiez pădurea din jur, mulţumind în gând pentru verandă. Rezultatul este o imagine plină de şarm cu siluetele copacilor în ploaia care le atenuează contururile. Proiectoarele montate la baza trunchiurilor aruncă puţină culoare. O să postez imaginea mai târziu pe contul meu de Instagram, ca să le stârnesc urmăritorilor apetitul pentru podcastul care va urma.

M-am apucat de ancheta asta din proprie iniţiativă. Din clipa în care mi-a aterizat pe birou comunicatul de presă, în urmă cu câteva luni, am devenit obsedată de caz. Voiam să cunosc absolut toate detaliile. Am fost surprinsă să constat că, după articolele apărute pe la finalul anilor '90 şi începutul deceniului următor, cazul a fost dat uitării aproape complet. îmi rămăsese în minte şi pentru că în momentul respectiv prietenele Oliviei Rutherford erau la finalul adolescenţei, ca şi mine. Când am citit foaia mototolită cu comunicatul de presă am înţeles dintr-odată că trebuia să dezvolt subiectul, să-l duc dincolo de cele trei paragrafe de convenienţă publicate pe

site-ul BBC pentru a comemora douăzeci de ani de la incident. Din fericire, Layla, redactorul meu coordonator de la biroul din Salford, a fost de acord că materialul ar fi perfect pentru serviciul de streaming abia înfiinţat. M-a trimis aici ca să adun informaţii şi să realizez interviuri cu persoanele implicate în ancheta iniţială. Layla o să mă ajute să structurez materialul în şase episoade, când mă întorc la Manchester. Sunt încântată de noua provocare, pentru că, deşi lucrez de şaptesprezece ani în presă, nu am mai făcut niciodată un podcast.

închid uşa şi mă întorc în bucătărie. Las telefonul pe blat, apoi, sprijinită de marginea chiuvetei, mă uit pe geam la pădure, încercând să-i admir frumuseţea şi să alung senzaţia depresivă pe care o degajă. Văd parţial şi cabana de alături, plasată mai adânc printre copaci şi ascunsă în cea mai mare parte, cu excepţia unui colţ cu o fereastră rectangulară îngustă, înăuntru este aprinsă lumina, şi haloul gălbui mi se pare reconfortant. Mă bucur că nu sunt singură în pădure, dar nu este încă nici patru după-amiaza.

îmi încălzesc apă la fierbător, recunoscătoare că proprietarul mi-a pus la dispoziţie lapte, pâine, unt şi câteva pliculeţe de ceai, apoi mă aşez la masă şi

îmi scot materialele din geantă, răspândind foile în faţa mea. Am imprimat toate relatările de presă începând din noiembrie 1998, când au dispărut cele trei fete, şi o fotografie a maşinii Oliviei, un Peugeot 205 alb, grav avariat după accident. E un miracol că a scăpat cu viaţă.

Lătratul unui câine îmi întrerupe şirul gândurilor. Mă ridic ca să arunc o privire pe geam. Din casa vecină tocmai iese o persoană, cu un ciobănesc german mare în lesă. Nu-mi dau seama dacă e vorba de un bărbat sau de o femeie, din cauza glugii ascuţite pe care o poartă pe cap. În orice caz, este cineva înalt. Mă apropii de fereastră ca să văd mai bine. Persoana respectivă se opreşte o secundă în ploaie, cu ochii aţintiţi spre cabana mea. Apoi, trasă de câine, o ia la dreapta, pe o cărare care se înfundă în pădure.

Trag perdelele şi mă întorc la dosarul meu, încercând să ignor umbrele care dansează pe la colţuri şi să nu mă gândesc că sunt singură în mijlocul unei păduri unde se petrec lucruri stranii şi dispar oameni.

2

OLIVIA

Ploaia răpăie puternic peste impermeabilul Oliviei când aceasta se apleacă să ridice copita poneiului. O dor genunchiul şi glezna, ca de obicei pe vreme rea. E conştientă că greutatea piciorului Sabrinei o va face să cedeze dacă nu se grăbeşte. Abia vede ce face, la lumina chioară a singurului bec din grajd. Pe de altă parte, nici nu are nevoie de mai multă lumină. Ar putea să schimbe o potcoavă şi cu ochii închişi.

De când cu accidentul, Olivia preferă compania cailor în locul oamenilor. Puternici, de încredere şi afectuoşi, caii nu te dezamăgesc, nu tc judccă, nu sc poartă urât fără motiv, nu sunt manipulatori, nu-ţi răspund obraznic, nu te jignesc şi nu te pun să faci lucruri cu care nu eşti de acord. Cu ei ştii întotdeauna pe ce picior să joci. După convalescenţă, Olivia s-a înconjurat de cai, ceea ce nu i-a fost deloc dificil, din moment ce mama ei este proprietara singurei şcoli de călărie din oraş. Nu s-a mai suit la volan după acea noapte fatidică, dar se deplasează călare. Este singura ei formă de libertate.

îşi aude mama abia când ajunge deja lângă ea, după ce traversează curtea. Femeia o priveşte cu îngrijorare. Are pe umăr un mănunchi de căpestre. Olivia ridică ochii, lăsând jos piciorul iepei.

- Ţi-e bine, draga mea? Arăţi cam obosită. N- ar fi mai bine să te duci la culcare?

- Aproape am terminat.

- Bine. Mai lucrez puţin pe aici, apoi pun cartofii la cuptor. Te vezi cu Wes mai târziu?

Cocul gri al mamei este complet turtit şi lipit de creştet de la ploaie, facând-o sa arate ca un personaj Lego. Un strop de ploaie i se scurge de pe frunte drept pe vârful nasului.

- Nu, în seara asta nu.

- Minunat. Am putea să ne uităm la ultimul episod din This Js *Us.*

Este exact ce-şi doreşte Olivia pentru a încheia ziua. O cină săţioasă şi serialul favorit. Iată soluţia de evadare perfectă. Mama ei se îndreaptă spre magazia unde ţin harnaşamentele.

Sabrina se apleacă şi fornăie, scoţând aburi în aerul rece. Olivia îşi lipeşte capul de gâtul animalului. îi place la nebunie mirosul cailor, cald şi umed. Duce iapa

înapoi în grajd, îi scoate căpăstrul, îi ţesală rapid spinarea castanie, apoi o acoperă cu o pătură. Se întreabă dacă mama ei nu cumva a uitat că miercuri este aniversarea.

Douăzeci de ani. Nici nu-i vine să creadă. Câteodată i se pare că a trecut o veşnicie de atunci, alteori are senzaţia că totul s-a întâmplat ieri.

Acum, când toţi au plecat pe la casele lor, curtea pustie i se pare întunecoasă şi ameninţătoare. Ar fi trebuit să se obişnuiască, dar adevărul este că se teme de întuneric. Aşa a fost întotdeauna. Poate că dacă s-ar fi temut mai puţin, dacă ar fi fost mai curajoasă atunci, în 1998, dacă ar fi spus adevărul, prietenele ei ar fi încă în viaţă.

Aprinde lanterna şi iese din grajd. Lumina se reflectă pe betonul ud. „Noapte bună, comorile mele", şopteşte în timp ce închide zăvorul de la uşa grea. Vântul îi flutură poalele impermeabilului. Se întoarce în direcţia magaziei de harnaşamente. Lumina e stinsă, nu se aude nici un zgomot dinăuntru. Probabil că mama ei s-a dus deja acasă. Olivia priveşte înfrigurată poarta cu zăbrele metalice care separă şcoala de călărie de casa lor. Luminile de securitate s-au stins şi nu se zăreşte decât o singură

fereastra luminată, în depărtare. Spaţiul care o desparte de siguranţa casei i se pare uriaş şi întunecat. Trupul îi este străbătut de un fior de spaimă. Ploaia continuă să cadă în rafale, bătând un ritm îndrăcit pe acoperişurile din tablă. îşi îndeasă mai bine pălăria pe cap. „Faci asta în fiecare noapte", încearcă să se îmbărbăteze, deşi de obicei închide grajdul împreună cu mama ei. Nu are nici o importanţă că miercuri se împlinesc douăzeci de ani de la accident, nici că de câteva săptămâni simte un curent straniu străbătând oraşul. îşi repetă aceste vorbe în minte şi porneşte cu paşi grăbiţi spre poarta metalică, şchiopătând puţin din cauza piciorului stâng. îşi luminează drumul cu lanterna, făcând să strălucească stropii de ploaie.

Se apleacă şi trage zăvorul, coborând involuntar lumina. Poarta se trânteşte cu zgomot în spatele ei şi, brusc, cineva îi apare în faţă. Un chip alb ieşit din beznă. Olivia ţipă îngrozită şi se retrage un pas.

- Liv, eu sunt, nebuno! aude o voce familiară.

Wesley. E doar Wesley, desigur. Ţine în mână

o umbrelă de golf sub care o adăpostește și pe ea.

- Ești udă leoarcă, o admonestează și îi înconjoară protector mijlocul cu mâna, strângând-o atât de puternic, încât aproape îi taie respirația. Am bătut la ușă și mama ta mi-a spus că ești încă la grajd.

- Ce cauți aici? strigă ea, străduindu-se să se facă auzită peste sunetul ploii. Dacă am reținut corect, nu trebuia să ne vedem în seara asta.

Bărbatul o îndeamnă să pornească spre casă.

- Voiam să te văd. Crezi că e ilegal? Ce noapte nenorocită!

îl aprobă din cap, deși bărbatul nu o poate vedea în beznă, și se sprijină mai bine de el. Capul ei abia îi ajunge la umăr, iar prezența lui masivă o liniștește. își dă seama îngrozită că omul ăsta o suportă de douăzeci de ani. Poate că relația lor, care nu a depășit niciodată stadiul întâlnirilor, deși au aproape patruzeci de ani, îi convine. Cu siguranță îi convine, își spune. S-a gândit mult la asta, singura, în dormitorul casei părintești. Pe de altă parte, simte că de la accident duce o viață statică, una în

care a rămas blocată, incapabilă să îngroape trecutul, să se proiecteze în viitor, să se dezvolte. Prin urmare, este normal ca şi relaţia ei cu Wesley să stagneze. Ştie că altora li se pare ciudat că nu s- au căsătorit, că nici măcar nu locuiesc împreună, dar asta e viaţa pe care o merită, probabil. Ea a rămas printre cei vii, prietenele ei, nu.

îşi continuă în tăcere drumul spre casa cu tencuială rugoasă şi pătrund în antreul care miroase puţin a picioare umede şi a cauciuc. Deasupra capetelor lor atârnă un bec agăţat direct de cablul din tavan. Wesley închide uşa, blocând vacarmul ploii şi vântului. Este dintr- odată aşa de linişte, că Oliviei îi ţiuie urechile.

- Ce-ţi mai face piciorul? o întreabă strângând umbrela enormă şi sprijinind-o într-un colţ.

O spiţă s-a desprins din materialul gros.

îşi freacă genunchiul, care o doare atât de tare, încât aproape că-i dau lacrimile.

- Cred că am nevoie de un calmant.

Se aşază pe băncuţa din lemn, iar bărbatul o ajută să-şi scoată cizmele. O poate face şi singură, dar îl lasă să se simtă util, dacă asta îi face plăcere. în cele şase luni cât a stat imobilizată în scaunul cu rotile, Wesley a îngrijit-o cu mare devotament şi a plimbat-o pe străduţele întortocheate din Stafferbury, ferind-o ca un scut de comentariile nedorite şi de privirile curioase ale trecătorilor. De altfel, continuă să o facă.

Bărbatul îşi ridică spre ea ochii perfect albaştri, cu o expresie serioasă şi maxilarul încleştat. îi ia mâinile într-ale lui.

- M-am văzut mai devreme cu Ralph şi am venit să te avertizez.

- Să mă avertizezi? repetă, cu o notă de panică în voce.

- Da. A apărut o jurnalistă care dă târcoale prin zonă. Aminteşte-ţi ce-am stabilit, te rog. Fără interviuri. De acord? Te-am întrebat ceva! adaugă pe un ton aspru, făcând-o să se simtă ca un animal prins în capcană.

îl aprobă din cap, încercând să ascundă sentimentele de teamă şi de îndoială care o macină.

- **De acord.**

JENNA

E trecut de miezul nopţii. Stau de câteva ore la masă, studiind articole vechi şi fotografii, între nenumărate ceşti de ceai, punctate de câte un pahar de vin din sticla pe care am luat-o cu mine de la Manchester. Gavin, care nu se atinge niciodată de alcool, nu suporta să mă vadă bând. Ridic ochii spre paharul proaspăt golit. Acum nu mai contează, nu-i aşa? Gavin e departe, pot să beau cât vreau. Gândul nu mă înveseleşte, din contră. Oftez şi împing deoparte vraful de documente. Un titlu cu litere de-o şchioapă pare că ţipă la mine: FETELE DISPĂRUTE: CE S-A ÎNTÂMPLAT CU CELE TREI TINERE? E o porcărie senzaţionali stă apărută cu vreo cinci ani în urmă, mascată ca o investigaţie de presă, deşi detaliile cazului par luate din alte articole şi lipite cap la cap. Am mari îndoieli că autorul a pus vreodată piciorul în Stafferbury.

îmi ridic ochelarii de citit pe creştet şi-mi frec ochii obosiţi. Mai devreme, după mai multe încercări şi câteva arsuri la buricele degetelor, am reuşit să aprind focul în şemineu. Trosnetul lemnelor şi căldura care s-a răspândit iute în încăpere m-au ajutat cumva să mă simt mai puţin singură. Acum însă focul s-a stins, iar

camera a redevenit rece şi tăcută, cu excepţia ploii care loveşte în ferestre. O să-mi iau o cană de ceai în pat, îmi spun, deschizând robinetul boilerului instant. Gavin ţinea morţiş să ne luăm un astfel de aparat, marca Quooker, când ne-am renovat bucătăria în urmă cu doi ani. N- am fost de acord, pentru că murmurul fierbătorului clasic mi se părea fantastic de liniştitor. De atunci îmi tot repet conversaţia în cap, întrebându-mă ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi fost mai flexibilă, mai puţin dominatoare, dacă l-aş fi lăsat să instaleze nenorocitul de Quooker. Cum ar fi arătat relaţia noastră dacă nu mi-aş fi impus opţiunile de renovare a bucătăriei, instalând dulapuri albe şi o insulă gri-închis, conştientă că el ar fi optat pentru un stil mai modern.

Oftez adânc şi arunc o privire printre draperiile verzui. în cabana de vizavi este întuneric. Dreptunghiul de lumină liniştitor care se zărea printre copaci a dispărut. Lampa solară din capătul aleii şi cele câteva reflectoare de la baza copacilor sunt singurele surse de lumină. Persoana pe care am văzut-o plecând acum trei ore nu s-a întors. Mă simt complet izolată în pădure, şi gândul îmi dă fiori. Las să cadă draperia şi mă îndepărtez de fereastră, cu cana în mână. Aş vrea să fiu în căsuţa mea victoriană, aflată pe o străduţă umbroasă din Manchester, cu un cireş în curtea din

faţă şi plită cu inducţie în bucătăria mea mult iubită, îmi vreau înapoi viaţa de odinioară, cu Gavin şi Finn, cu dimineţile de duminică în care beam cafea în pat, printre ziare, cu Finn ghemuit între noi, jucându-se Minecraft pe iPad-ul lui. Mi-e atât de dor de vremurile acelea, încât mă doare sufletul. Eram aşa de fericită!

Am vorbit cu Finn pe FaceTime; chiar dacă l- am văzut pe Gavin foindu-se în spate, nu m-a salutat, ba dimpotrivă, s-a prefăcut că nu mă bagă în seamă. S-a mutat în casa noastră ca să aibă grijă de băiat cât sunt eu plecată, şi mi s-a pus un nod în gât la gândul că acolo îi este de fapt locul.

îmi iau ceaiul, sting luminile şi mă vâr în pat. În dormitor pluteşte un miros de mucegai, ca şi cum casa ar fi stat închisă săptămâni întregi, ceea ce chiar s-a întâmplat, probabil. Nu cred că noiembrie este o lună căutată de turişti. îmi scot jacheta şi mă strecor sub cearşafurile reci, trăgându-mi peste picioare cuvertura grea de satin. Mă bucur că mi-am luat de acasă o pijama groasă. Patul *king-size* pare încă şi mai mare, doar cu mine în mijloc. Tăblia are veioze încorporate, dar sunt prea obosită ca să mai citesc. Capul îmi este plin de planuri. Până vineri trebuie să adun cât mai multe informaţii şi materiale pentru podcast. Doar patru zile, deşi acum mi se

pare o veşnicie. închid ochii, încercând să mi-l imaginez pe Finn ghemuit lângă mine. Sunt sigură că îi este dor de mama lui. Din fericire, mâine o să-l ia de la şcoală bunica şi o să stea cu el până se întoarce Gavin de la serviciu. Eu o să-l văd de-abia vineri seară, iar gândul acesta trebuie să mă motiveze toată săptămâna.

Mintea îmi fuge la Brenda, detectiva cu care o să mă întâlnesc de dimineaţă. Apoi ar trebui să-i fac o vizită Oliviei. Aş vrea s-o iau pe nepregătite, dar n-am de unde să ştiu dacă va accepta să vorbească sau nu. După accident şi-a petrecut multă vreme prin spitale, trecând prin mai multe operaţii menite să-i salveze piciorul de la amputare. A fost nevoie să i se facă mai multe implanturi metalice. N-a acceptat niciodată să dea interviuri.

Mă întorc pe burtă şi-mi apăs capul pe pernă. Trebuie să dorm. Sunt pe cale să aţipesc când aud un ţipăt ascuţit. Este atât de puternic, încât mă pătrunde până în străfundurile conştiinţei. Mă ridic imediat în şezut, cu inima bătând să- mi spargă pieptul şi pielea invadată de o transpiraţie rece.

„Ce naiba a fost asta?”

încă un ţipăt îngrozitor, apoi tăcere. Sângele îmi bubuie în urechi. Mă dau jos din pat şi mă duc la fereastră. Lângă maşina mea se distinge clar o siluetă. Gluga trasă pe cap îi ascunde parţial chipul. îmi spun că este aceeaşi persoană pe care am văzut-o mai devreme, cu câinele. Să chem poliţia? Mă întorc şi iau telefonul de pe noptieră, dar când revin la fereastră nu mai văd pe nimeni.

OLIVIA

Olivia se foieşte în pat, întrebându-se ce anume a trezit-o. În cameră e frig, pentru că mama ei nu porneşte decât rareori încălzirea, iar vântul şuieră pe lângă ferestrele subțiri. Aude din depărtare nechezături şi ropot de copite, ceea ce nu este neobişnuit pe timp de furtună. Se întinde ca să se lipească de Wesley, dar descoperă că cealaltă jumătate a patului este liberă. Aşternutul este cald încă, probabil că s-a dus la toaletă. Pune capul înapoi pe pernă şi încearcă să-şi regăsească somnul. Din păcate, s-a trezit complet şi îşi dă seama că nu va mai putea să doarmă până nu se întoarce Wesley. Aşteaptă câteva minute în tăcere, după care se hotărăşte să se ducă să-l caute.

îşi coboară fără grabă picioarele pe podea şi se strâmbă când un fulger de durere îi urcă de la glezna stângă până la genunchi. Se îndreaptă şchiopătând spre uşă. Coridorul e întunecos şi pustiu – în copilărie o speria, cu duşumeaua care scârţâie şi cotloanele lui misterioase. Dormitorul mamei este în capătul celălalt, iar pe la mijloc mai sunt două încăperi, o baie şi o debara ticsită de vechituri. Uşa de la baie este deschisă, iar din poziția ei poate să vadă că Welsey nu se află înăuntru. Poate

că nu reuşea să doarmă şi a coborât la parter. Pe de altă parte, bărbatului, foarte bine-crescut, nu-i stă în obicei să umble noaptea de unul singur printr-o casă străină. Tocmai de aceea ţine mama ei aşa de mult la el. Poate chiar mai mult decât ea, îşi spune câteodată Olivia.

Se uită la scară cu un sentiment apăsător de teamă. După accident a dormit nouă luni în sufragerie, însă acum, după ani de zile de operaţii şi fizioterapie, poate duce o viaţă normală, în cea mai mare parte a timpului. Cel puţin fizic, cu ajutorul nepreţuit al analgezicelor. Cu toate acestea, scările încă îi pun probleme, mai ales la finalul unei zile de lucru. S-a învăţat cu durerea cronică. Accidentul i-a deteriorat nervii şi musculatura, dar cel mai greu i-a fost să treacă peste durerea sufletească.

„Culpabilitatea supravieţuitorului", o diagnosticase psihiatrul ei. Nu rezistase decât la cinci şedinţe cu el, căci începuse să atingă subiecte atât de delicate, încât se văzuse nevoită să renunţe.

Holbează ochii în beznă. Nu se aude şi nu se vede nici urmă de Wesley. Probabil că s-a dus acasă. De ce? De ce ar fi plecat în felul acesta, la miezul nopţii, când n-are unde să se refugieze decât în apartamentul

lui deprimant, de două camere, aflat deasupra dughenei ghicitoarei Tovey? De ce a abandonat-o? N-a mai făcut niciodată aşa ceva. Rememorează discuţia pe care au purtat-o înainte să adoarmă, în şoaptă, ca să n-o trezească pe mama ei. L-o fi jignit cu ceva, sau trece iarăşi printr-o fază proastă? Ştie din experienţă că aceste faze durează cel mult o săptămână. Nu i s-a părut nervos sau plictisit; dimpotrivă, a ţinut-o în braţe înainte să adoarmă, ca de obicei.

Se întoarce în camera ei şi se lasă să cadă pe marginea patului. Wesley este o adevărată forţă a naturii, întotdeauna sigur pe el. În momentul accidentului erau împreună de o lună, iar apoi i s-a dăruit plină de recunoştinţă, mirată că bărbatul acela minunat accepta să rămână cu ea. Să aibă grijă de ea, mai bine zis. îl simpatizase în secret încă din şcoală, pentru părul negru des, ochii albaştri şi încrederea în sine pe care o afişa. Aproape că-l ridicase pe un piedestal, dar el avea alte priorităţi la vremea respectivă. începuse să-i acorde atenţie abia după ce terminaseră şcoala şi toată povestea cu Sally se terminase, în sfârşit. Acum, când a început să îmbătrânească, i se pare că toată siguranţa lui de sine e mai mult o faţadă, genul acela de atitudine care îi dă câteodată fiori. Dar în tinereţe era genul de tip spiritual, amuzant şi popular, întotdeauna înconjurat

de o gaşcă mare, din care mulţi i-au rămas prieteni până în prezent. Mai mare cu un an, nici nu-şi dădea seama de existenţa ei. Sally, pe de altă parte, îl atrăsese din prima. Sally, cu ochii ei mari, de păpuşă, cu pielea ei albă şi părul lung, castaniu, care nu se zburlea niciodată în ploaie, ca al ei. Sally... Olivia închide ochii strâns, încercând să-şi alunge imaginea celei mai bune prietene din minte. Nu-i momentul să se gândească la Sally. Nici la Wesley adolescent. La nimic din toate astea. E prea dureros, până şi după atâţia ani.

În schimb, se concentrează din nou asupra discuţiei în care Wesley i-a interzis să discute cu jurnalista aceea. Nici nu se pune problema, de altfel, dar o intrigă panica din glasul lui fie şi la ideea că acest lucru s-ar putea întâmpla. I-a repetat tot timpul că va refuza întotdeauna să dea interviuri, din respect pentru ea. Pe de altă parte, disperarea din glasul lui şi modul în care a abordat-o o fac să se întrebe dacă nu cumva şi el are unele secrete de ascuns, nu doar ea.

5

UN CONCEDIU DE NEUITAT

*Stace **nu suporta** căldura. Detesta senzaţiile lipicioase, transpiraţia care-i lipea*

tricoul şi pantalonii scurţi de trup şi greaţa pe care o simţea, ca şi cum ar fi mâncat ceva stricat O lovise ca un zid ***în*** *momentul* ***în*** *care coborâse din avion, tăindu-i respiraţia. Ceilalţi sporovăiau fericiţi pe drumul de la aeroport la vilă, cu chipurile înroşite de soare. Lui Maggie îi apăruseră pete mari pe tricoul galben, la subsuori, iar Trevor purta, lăsată pe ceafă, o pălărie de paie cu care n-ai fi avut nici cea mai mică şansă să-l vezi în Anglia. Picioarele nesănătos de albe şi de slabe ale lui Martin, pe care nu i le mai văzuse din şcoală, se iveau dintr-un şort kaki. Nu reuşea să se alăture conversaţiei relaxate cu şoferul microbuzului. Ştia că n-ar fi trebuit să accepte, dar o convinsese John-Paul.*

- Dar nu ne permitem, îi răspunsese atunci când el atinsese prima dată subiectul, sperând să încheie astfel discuţia.

Adevărul este că rămăseseră lefteri. Vacanţele în locuri exotice erau ultimul lucru pe care şi l-ar fi permis. Ceea ce n-o deranja câtuşi de puţin. Îi plăcea viaţa banală pe care o duceau, cu weekenduri la pubul din cartier şi mâncare de la comandă în faţa televizorului, în apartamentul lor micuţ, închiriat, cu o spălătorie automată la parter şi o pată mare de umezeală pe tavan, deasupra patului.

În mod clar, John-Paul nu era ca ea. John-Paul era diferit. îşi dăduse seama încă de când făcuseră cunoştinţă, ***în*** *urmă cu un an şi jumătate. O atrăsese la el faptul că venea din alt oraş, că era un străin, un ostracizat Avea ceva special, cu mama lui spaniolă, educaţia catolică*

şi pasiunea pentru călătorii. Se strecurase în viaţa ei din întâmplare, ca un „şomoiog de paie rostogolit de vânt", după cum se exprimase chiar el la prima întâlnire. Se îndrăgostise imediat de această imagine poetică. Era genul acela de persoană care scornea comparaţiile cele mai neaşteptate, pe care le enunţa profund, cu accent spaniol. Un călător, i se prezentase, iar ea îl convinsese să se oprească, să rămână împreună. Cu timpul, renunţase la expresiile poetice şi la visurile de a deveni scriitor, trădând tricourile pentru costumul de funcţionar, dar din când în când îi mai ieşea la suprafaţă sălbăticia de odinioară, ca în ochii unui superb animal disperat să scape de la grădina zoologică.

Aşadar, când i-a povestit că un amic de-al lui, Derreck, se mutase în Thailanda şi îi invitase în vila lui cu cinci camere şi vedere spre râu, i s-a părut atât de disperat, încât a acceptat, ca pe un fel de compromis.

- Nu ne trebuie decât banii pentru biletele de avion. Atât şi nimic mai mult, a asigurat-o el pe o voce rugătoare, strângându-i mâinile între palmele lui fierbinţi. Am reuşit să economisesc o parte. Imaginează-te descoperind Thailanda, unul dintre cele mai uluitoare locuri din lume. N-ai văzut în viaţa ta un oraş precum Bangkokul.

Ceea ce nu era greu de conceput, căci ea nu prea era umblată.

Se lăsase sedusă de poveştile lui despre farmecul Asiei de Sud-Est şi se hotărâse să-l însoţească, până la urmă. Poate că asta o să-i mai scadă dorul de ducă şi o să-i apropie, îşi

spusese. În ultimele două luni, de când John-Paul îşi pierduse locul de muncă, relaţia lor începuse să sufere.

- Derreck mi-a zis că n-ar fi nici o problemă dacă mai aduc câţiva băieţi, o informase apoi, cu ochii căprui strălucind de entuziasm.

Ştiuse imediat despre ce prieteni era vorba. Gaşca ei, care devenise pe nesimţite gaşca lui. „Băieţii", cum îi numea el, erau Griff, Trevor şi Martin, cu partenerele lor, Leonie, Hannah şi Maggie. Fetele îi fuseseră colege de şcoală, iar pe Martin îl cunoştea de când lumea. Erau ca o familie.

Sigur că se bucuraseră cu toţii de şansa de a scăpa pentru două săptămâni de cerul gri de ianuarie, de ploaie şi de muncă. Se întrecuseră să-şi facă valizele. Iar acum, iată-i ajunşi în această „vacanţă de neuitat", cum tot repetau Leonie şi Hannah, braţ la braţ, ca atunci când aveau paisprezece ani.

În drum spre vilă, Stace trăia o ***multitudine*** *de senzaţii noi, pe lângă căldura copleşitoare. Mirosurile: un amestec de peşte, gaze de eşapament şi ceva dulceag; zgomotele maşinilor şi motocicletelor care treceau pe lângă microbuzul lor; soarele pe cerul de un albastru lăptos; autostrada cu nenumărate benzi de circulaţie şi drumurile secundare mărginite de tarabe, cu bărbaţi pe jumătate goi mânând elefanţi. Nu-şi imaginase niciodată aşa ceva şi era îngrozită. Lângă ea, Maggie, cu nasul lipit de geam, punea tot timpul întrebări:*

***- Mi** se pare mie, sau am depăşit un elefant? Aceia sunt călugări budiştiP*

Când s-au oprit, în fine, la poarta unui complex rezidenţial, lui Stace îi venea să vomite. Nici John- Paul nu părea să se simtă mai bine. Entuziasmul lui începuse să se evapore încă de dinainte să părăsească Anglia. La un moment dat o întrebase dacă nu cumva comiteau o greşeală, dar era prea târziu. Stace nu-şi putea lăsa baltă prietenii, care erau în culmea încântării.

- Uau! exclamă Martin în mijlocul aleii, cu un braţ peste umerii osoşi ai lui Maggie.

Trevor îşi făcea vânt cu pălăria prin dreptul chipului prelung. Hannah ţopăia în jurul lor, bătând fericită din palme.

- La naiba! Aici stăm noi! strigă.

I se întâmpla adesea să-şi puncteze vorbirea cu semne de exclamare.

Până şi Stace, încinsă şi îngreţoşată, se văzu nevoită să recunoască în sinea ei că era profund impresionată de imaginea care li se înfăţişa. În faţa lor se aflau trei vile impozante identice, la distanţe egale, imaculat de albe, cu stâlpi elaboraţi la intrare, ca nişte torturi de nuntă. Stace nu mai văzuse niciodată în viaţa ei ceva aşa de frumos. Era vrăjită.

- Uau! exclamă Martin din nou, cu gura căscată. Nu pot să cred c-o să stăm aici.

- Cum îşi permite prietenul tău o casă ca asta? şuieră Maggie.

Avea părul prins într-un coc oarecum dezordonat, dar stilat. Din grupul lor, Maggie fusese întotdeauna cea mai atentă la aspectul

exterior. Îi mirase pe toţi când se îndrăgostise de Martin, un lungan livid.

- Pun pariu că-i mafiot, şopti Griff în loc de răspuns.

Era bufonul grupului, dar pe Stace o străbătu un fior la gândul că poate avea dreptate. Nu ştiau nimic despre acest Derreck. John-Paul menţionase vag că îî cunoscuse în cursul unei călătorii anterioare, că ţinuseră legătura şi că era ***un*** *fel de* ***caballerete,*** *orice ar fi însemnat asta. Dar n-ar fi putut spune precis dacă îl mai auzise vorbind despre el înainte de invitaţie.*

Uşa vilei din mijloc se deschise brusc, făcându-i să împietrească. Un blond înalt şi zvelt cu pălărie de fetru îi privea rezemat de toc, aducând cu Robert Redford în ***Marele Gatsby.*** *în spatele lui se zărea un hol vast cu lambriuri din lemn lăcuit. Purta o cămaşă cu guler larg ale cărei mâneci suflecate deasupra coatelor îi dezvăluiau braţele musculoase şi bronzate. Grupul era complet căzut în admiraţie în faţa acestui urmaş al lui Adonis, iar Stace notă că Martin o strângea ferm de mână pe Maggie.*

- Bine aţi venit la Chao Phraya Riverside Villas! Eu sunt Derreck, îi întâmpină bărbatul deschizând larg braţele ca un actor shakespearian, încadrat de coloanele romane, pe fundalul vilei ca un tort de nuntă.

Ziua a doua

JENNA

Notă audio: *Marți, 27 noiembrie 2018*

Abia am reuşit să dorm azi-noapte, după ce am văzut pe cineva dând târcoale cabanei. Poate că am citit prea mult despre lucrurile bizare întâmplate aici şi am început să am vedenii. Într-adevăr, locul e ireal: modul în care se prelinge lumina printre copaci, izolarea căsuţelor din lemn, liniștea nopții, punctată doar de urletul acela, despre care cred acum că a fost scos de o vulpe. E doar natura, încearcă să mă convingă partea rațională din mine, dar o altă parte se întreabă dacă nu cumva există o umbră de adevăr în toate legendele legate de acest loc. Am citit că în 2012 doi bărbați au căutat o zi întreagă un copil pe care l-ar fi auzit plângând pe câmpul cu menhire, fără să găsească nimic. Există numeroase mărturii despre un personaj cu glugă care ar apărea periodic pe Coridorul Diavolului. E foarte dificil să faci diferența între mit şi realitate, dar nu se spune oare că toate miturile pornesc de la un fapt real?

Mă trezesc la 6 dimineaţa, dar bucuria că am dormit neîntrerupt o noapte întreagă mi se curmă brusc, căci încă nu s-a luminat de ziuă. Mă dau totuşi jos din pat şi mă aşez la masa din bucătărie cu o cafea în faţă. Peste câteva ore trebuie să mă duc la Brenda. Ochii mei erau atât de obosiţi aseară, încât de-abia am reuşit să mă concentrez asupra materialelor pe care

voiam să le citesc. Iau în mână un extras de presă mai vechi, cu fotografia celor patru fete. Katie, Olivia, Sally şi Tamzin stau la masă, pe terasa unui pub, într-o seară de vară. Sunt tinere, îmbrăcate după moda anilor '90.

Olivia e drăguţă, cu coafura ei de tip Rachel din *Friends,* iar Sally poartă la gât o bentiţă de catifea şi o bluză care-i lasă buricul la vedere. Cu părul negru, ochii mari, căprui şi pielea perfect netedă, Sally este cea mai frumoasă din grup, nu încape discuţie. Lui Tamzin i se potriveşte stilul de blondă spălăcită, iar Katie este simpatică, cu tunsoarea ei bob şi pistruii de pe obraji. Las fotografia deoparte şi culeg o alta, intitulată: NEBUNUL LOCAL' A FOST ARESTAT. Mă şochează puţin incorectitudinea politică a titlului; e bine că măcar unele lucruri s-au schimbat de atunci, mă gândesc. Fotografia înfăţişează un bărbat îmbrăcat neglijent, cu barbă, ţinând capul în jos. Numele lui, Ralph Middleton, îmi sună cunoscut. îmi dau seama, uluită, că seamănă perfect cu tipul cu care am vorbit ieri pe Coridorul Diavolului. Conform articolului, el ar fi găsit-o pe Olivia blocată în maşină, în noaptea accidentului, şi ar fi chemat poliţia. Omul trăia singur, înconjurat de animale, şi era privit drept „ciudatul” orăşelului. Trebuie neapărat să-i iau un interviu pentru

podcast, deşi mi-ar fi teamă să rămân singură cu el. La 7.30 îi dau un apel video lui Finn. Ştiu că

Gavin mă crede obsedată de control, după ce m- a asigurat, de mai multe ori, că e capabil să se ocupe foarte bine de copil. M-am săturat de câte ori am auzit fraza: „Sunt mai mult decât pregătit, doar conduc o companie financiară multinaţională”. Trebuie totuşi să mă asigur că Finn nu-şi uită pachetelul pentru prânz şi că s-a spălat pe dinţi. îmi lipseşte şi vreau să ştie, înainte să plece la şcoală, că mă gândesc la el.

Finn îmi răspunde căscând, îmbrăcat cu pijamaua lui favorită, cu imprimeuri din Minecraft. Vârtejul de par din vârful capului l-a moştenit de la Gavin. Aş da orice să-l strâng în braţe şi să-mi înfund nasul în mirosul lui familiar, de biscuiţi.

- Bună dimineaţa, frumuseţe. Ai dormit bine?

Mormăie somnoros şi se strâmbă la mine.

Ochii lui verzi strălucesc vioi.

- Foarte bine. Azi am lucrare la mate.

- O, nu-i de glumă. Te-a ajutat tata să înveţi aseară?

- Nu. A stat la birou.

Simt o strângere de inimă.

- Dar bunica a venit? îl întreb, mulţumită că mama locuieşte la doar câteva străzi distanţă.

- Da, dar se pricepe la matematică la fel cât te pricepi şi tu, glumeşte micuţul.

în casa noastră, talentul meu pentru lucrul cu cifre este subiect de glume permanente. Matematica e specialitatea lui Gavin.

- Sper că nu i-ai spus asta şi bunicii, îi răspund tot în glumă. Te ocupi de Rolo?

Rolo este pisica noastră, albă cu pete negre, mare cam cât un godac.

îmi propun s-o sun pe mama mai târziu, ca să afiu ce mai face Gavin. Mândria mă împiedică să-l sun chiar pe el, ca să-l întreb când va considera că s-a distanţat suficient de noi. Sau dacă încă mă mai iubeşte şi vede un viitor în căsnicia noastră. Aşadar,

deşi îmi vine să urlu la el şi să-i cer răspunsuri ferme, mă port ca o persoană matură. Deocamdată.

îl aud din fundal chemându-l pe Finn la masă.

- Da, Rolo e foarte bine. Stai liniştită. Trebuie să plec la muncă, mă informează Gavin.

- Te iubesc, puiule mic, îi spun copilului.

- Şi eu te iubesc, mamă.

Simt că mi se frânge inima. Până de curând eram „mămico”.

Finn dispare din imagine, dar nu iese din aplicaţia FaceTime, ceea ce-mi permite să arunc o privire în camera lui dezordonată, unde tronează pe un raft jocul de Lego cu Harry Potter. Sunt pe punctul să mă deconectez când aud ceva ce-mi îngheaţă sângele în vine, ceva ce seamănă cu râsul unei femei.

Brenda Hawthorn locuieşte într-un bungalow afiat pe culmea unui deal de lângă Stafferbury.

îmi fac loc cu dificultate pe poarta din lemn străjuită de două tufe uriaşe de trandafiri agăţători care trebuie să fie superbe vara, dar acum sunt doar urâte şi periculoase. Ploaia s-a oprit, iar în băltoacele din jur se reflectă un soare iernatic care mă face să mijesc ochii. Ar fi trebuit să-mi iau la mine ochelarii de soare. În ciuda aparenţelor, e frig şi bate vântul. Nu-mi pot alunga din minte râsul acela feminin. Ce căuta o străină în casa mea?

Brenda îmi deschide uşa imediat ce bat. Este o femeie mică şi îndesată, la vreo şaptezeci de ani, nemachiată, îmbrăcată simplu, cu o fustă în carouri şi un pulover crem. Cerceii din aur delicaţi, în formă de pară, par nepotriviţi cu aspectul general. Chipul ei este ridat şi puţin bronzat, cu o privire caldă din spatele ochelarilor cu ramă neagră.

- Jenna, mă bucur de cunoştinţă, îmi spune întinzându-mi mâna şi scuturând-o viguros pe a mea. Intra, te rog.

Pătrund în antreul cald şi mă trezesc împunsă cu nasul de un câine lăţos.

- Să nu-ţi fie frică de Seamus. E un căţel cuminte.

Mă aplec puţin şi îl mângâi pe cap.

- Ce rasă e? întreb, mai mult din politeţe.

Personal, prefer pisicile.

- Ah, e o corcitură. Un fel de ciobănesc, din câte ştiu.

O urmez pe Brenda într-o bucătărioară care dă spre o căsuţă de grădină.

- Peisajul e superb, comentez admirând perspectiva.

Din vârful dealului se văd acoperişurile din Stafferbury şi turla bisericii. Casa pare izolată şi presupun că femeia locuieşte singură. Mă aşez pe un fotoliu, lângă fereastră, şi deschid pe telefon aplicaţia recomandată de redactorul meu. Brenda mă priveşte puţin şocată când conectez microfonul.

- Vă deranjează dacă înregistrez? o întreb cu un zâmbet prietenos.

- Nu, deloc, îmi răspunde, vizibil jenată. Faci un podcast? Nu înţeleg mare lucru din păsărească asta tehnologică modernă.

îmi vine să-i spun că nici eu nu mă pricep prea bine, dar nu vreau să par neprofesionistă, aşa că mă abţin.

Se aşază cu grijă în fotoliul din faţa mea, schiţând o grimasa de durere.

- Am probleme cu şoldurile, îmi explică. Schiţează un gest spre croasantele de pe masă, invitându-mă să mă servesc. Vrei cafea?

îi cer o ceaşcă de cafea neagră, fără zahăr, şi se apleacă să-mi toarne. Simt nevoia să-i dau o mână de ajutor, dar nu vreau s-o jignesc. Prin urmare, îmi fac de lucru cu telefonul şi instalez camera video pe un mic trepied. Am testat-o înainte să plec de acasă şi am constatat că microfonul e surprinzător de sensibil. Mă asigur că e îndreptat spre interlocutoarea mea.

- Vă mulţumesc că aţi acceptat să staţi de vorbă cu mine. Am fi putut discuta la telefon, dar îmi face plăcere să vă cunosc.

- Plăcerea este de partea mea, îmi răspunde lăsându-se pe spate în fotoliu şi sorbind din ceaşcă.

Arunc o privire rapidă prin cameră. Nu văd pe nicăieri obişnuitele fotografii cu copiii sau nepoţii, de la nuntă sau de la alte evenimente de familie. Nu am nici cea mai mică idee despre viaţa ei. Casa este mică, simplă, cu o grădină frumoasă şi o perspectivă minunată, dar pare cumva izolată aici, în vârful dealului, dominând acoperişurile oraşului. Femeia se străduie să nu se uite în camera video, ci în ochii mei.

- Cazul este extrem de interesant şi de dificil, spune, intrând direct în subiect. E unul dintre puţinele pe care n-am reuşit să le rezolv până să ies la pensie. Ca şi cum cele trei fete s-ar fi evaporat fără urmă.

- Ce vă amintiţi din noaptea aceea?

Soarbe o gură de cafea şi strânge din buze.

- Ei bine, la ora 13.20 am primit un telefon pe linia de urgenţă, începe să povestească, dând dovadă de o memorie excelentă. Probabil că s-a ocupat de sute de cazuri, dar acesta continuă s-o macine.

Apelul venea de la un localnic, pe nume Ralph Middleton, care afirma că ajunsese la locul accidentului, dar că în maşina răsturnată nu se afia decât şoferiţa, Olivia Rutherford, care a trebuit extrasă de pompieri tăind caroseria. La momentul respectiv nu aveam nici un motiv să credem că s-ar mai fi afiat şi altcineva în autoturism.

- Corect, îi răspund, muşcând dintr-un croasant cu migdale. Când v-aţi dat seama că fuseseră şi prietenele ei în maşină?

- A doua zi, una dintre colegele mele a primit un telefon de la tatăl lui Sally Thorne, care ne-a anunţat că fata nu se întorsese acasă.

Croasantul fraged mi se pare dintr-odată făcut din carton, căci gândul mă duce la Finn, care nu mai are mult până să ajungă adolescent. Nici nu vreau să-mi imaginez prin ce aş trece dacă ar lipsi o noapte de acasă. Băieţelul meu minunat, tandru şi sensibil. înghit cu noduri.

- Până atunci se pierduseră ore preţioase, continuă Brenda cu o notă de mâhnire pe chip. Ore în care am fi putut declanşa procedura de căutare. în confuzia

momentului, nimănui nu i- a trecut prin cap că cele trei tinere s-ar fi putut găsi în maşina răsturnată a Oliviei. Părinţii lui Tamzin ştiau că a ieşit în oraş şi se obişnuiseră cu escapadele ei nocturne. Era genul acela care vrea să se distreze la maximum, cu orice preţ.

- Aşadar, când a descoperit poliţia că Olivia nu era singură?

- Abia când am reuşit să stăm de vorbă cu ea, la spital, în seara aceleiaşi zile. între timp, domnul Thorne luase legătura cu părinţii lui

Tamzin Cole şi ai lui Katie Burke, ajungând împreună la concluzia că nu-şi mai văzuseră fiicele din clipa în care acestea ieşiseră din casă, în seara precedentă. La început şi-au spus că au plecat pe undeva, că au continuat petrecerea la casa vreunei cunoştinţe comune, până când au sunat-o pe mama Oliviei, care le-a povestit despre accident.

- Şi atunci Olivia v-a spus că prietenele ei erau în maşină când s-a produs accidentul?

- Am reuşit să discutăm cu ea abia pe la şase seara, mă aprobă clătinând grav

din cap. Suferise mai multe intervenţii chirurgicale pe tot parcursul zilei. Doctorii se străduiau din răsputeri să-i salveze piciorul.

Mă strâmb înfiorată de acest gând.

Brenda ia o gură de cafea, părând căzută în plasa amintirilor.

- Din secunda aceea, toată lumea a intrat în panică, evident.

- Dumnezeule, cred că a fost îngrozitor, comentez întinzându-mă după ceaşcă.

- Am tot sperat că erau împreună pe undeva, dar lui Sally, mai ales, nu-i stătea în fire să dispară complet de pe radar. Nu proveneau din familii dezorganizate, nu erau copii cu probleme, îşi găsiseră de lucru şi locuiau în continuare cu părinţii, toţi oameni respectabili. în special Sally Thorne părea binecuvântată cu toate darurile. Era frumoasă, populară şi deşteaptă. Peste un an urma să-şi înceapă studiile la York, şi între timp lucra împreună cu Tamzin pentru o agenţie de muncă temporară. Ar fi fost prima din familia ei care se ducea la

facultate. Erau foarte mândri de ea, pe bună dreptate.

Simt cum mă învăluie tristeţea când încerc să mă pun în pielea lor.

- Şi celelalte?

Rupe dintr-un croasant cu ciocolată, părând că a uitat scopul vizitei mele şi faptul că o înregistrez.

- Ei bine, Katie era cea mai mare dintre ele. Lucra la farmacia din oraş. Era cu picioarele pe pământ, demnă de încredere. Pe de altă parte, Tamzin...

Se opreşte şi oftează, făcându-mă să mă aplec spre ea, împinsă de curiozitate.

- Aşa...

- Tamzin fusese dată afară de două ori, pentru că se întorsese ameţită la serviciu după pauza de prânz. Şi a mai fost ceva... o poveste urâtă cu nişte bani.

- Bani?

- Da. După dispariţia fetelor, Lloyd Groves, patronul unei firme locale de avocatură, ultimul ei angajator, s-a plâns la poliţie că-i dispăruseră banii pentru cheltuieli mărunte de la birou.

- Despre cât e vorba?

- Vreo două sute de lire.

- Nu e genul de sumă cu care să fugi în lume, încerc o glumă.

- Depinde cât de disperate erau sau de intenţiile pe care le aveau. în orice caz, banii n- au mai fost găsiţi.

- Olivia Rutherford ştia ceva despre asta?

- A declarat că nu, dar... nu ştiu ce să zic. Cred că fata asta ne-a minţit de la bun început. Am avut întotdeauna impresia că ascunde ceva.

Mi se pare că am prins o pistă interesantă.

- Credeţi că Olivia ştia mai multe decât a spus despre bani şi despre dispariţia prietenelor ei?

Brenda se aplecă în faţă şi aşează farfuria goală pe măsuţa de cafea.

- Sunt convinsă că ştia ceva, ceva ce refuză încă de atunci să ne spună.

- Ce motive ar fi avut Tamzin şi cu celelalte două să fure banii şi să dispară? Şi de ce n-ar fi luat-o şi pe Olivia cu ele?

- La vremea respectivă a circulat ipoteza că Olivia ar fi fost atât de grav rănită în accident, încât prietenele ei ar fi hotărât s-o lase acolo.

- N-ar fi fost mai logic să abandoneze planul?

îşi scutură câteva fir mituri din poală,

clătinând sceptic din cap.

- Depinde cât de tare îşi doreau să fugă. Dar ipoteza nu ţine. Conturile lor din bancă au rămas neatinse şi nu şi-au contactat niciodată familiile. Nu. îşi scoate ochelarii şi începe să-i şteargă cu marginea puloverului. După părerea mea, au păţit ceva rău.

în ciuda căldurii din încăpere, simt un fior rece pe spate.

- Am citit în presă că Ralph Middleton a fost considerat suspect.

- Da, e un tip ciudat, un singuratic, dar mi s-a părut întotdeauna inofensiv. Cu toate acestea, am fost obligaţi să-l interogăm, pentru că el era cel care găsise maşina răsturnată şi sunase la urgenţe, salvându-i viaţa Oliviei.

- Acesta a fost singurul motiv pentru care l-aţi catalogat drept suspect?

- Nu. A mai fost şi modul în care a reacţionat când am început să-i punem întrebări. Era foarte nervos şi îşi tot schimba povestea. Mai întâi ne-a spus că ieşise în pădure ca să plimbe câinele, apoi pentru că nu putea să doarmă. Locuia, în fine, locuieşte încă, într-o rulotă, în pădure. Nu departe de căsuţa dumneavoastră, dacă stau să mă gândesc. Prin urmare, explicaţia lui, că ieşise noaptea să-şi plimbe câinele, era cât se poate de plauzibilă. în acelaşi timp, a insistat că văzuse ceva straniu la faţa locului,..

- Ce anume?

- O lumină foarte strălucitoare. Dintr-odată, ne-a pus placa cu răpirile extraterestre. Cred că tipul era drogat în noaptea aceea. Se zvoneşte că fumează iarbă încontinuu. După câteva zile şi-a schimbat declaraţia, afirmând că greşise şi că de fapt nu văzuse nici o lumină. Părea că am intrat pe un drum înfundat, când a apărut un martor.

Sorb din cafea fără să o slăbesc din ochi.

- Cineva ne-a relatat că a văzut un bărbat care aducea cu Ralph împreună cu o tânără care se potrivea cu descrierea lui Tamzin, pe la ora zece, în dimineaţa de după accident. L-am adus din nou la secţie, unde ne-a mărturisit că era în compania prietenei sale, Jade Marlow, o infractoare măruntă, dependentă de droguri, abia trecută de douăzeci de ani.

- Presupun că această Jade Marlow i-a confirmat alibiul?

Brenda încuviinţează din cap.

- O cunosc destul de bine ca să ştiu că ar fi spus orice minciună pentru preţul corect. Nu semăna câtuşi de puţin cu Tamzin, cu excepţia părului blond. în orice

caz, după accident, Ralph şi Olivia au devenit apropiaţi. A vizitat-o la spital, iar după ce s-a înzdrăvenit, şi-a făcut obiceiul de a trece pe la rulotă, zăbovind cam mult acolo. Oamenii au început să vorbească, după cum era de aşteptat. Poate că aveau ceva de-a face cu dispariţia celor trei tinere, la urma urmelor. în acelaşi timp, ştiţi câtă bază poţi pune pe genul acesta de bârfe. Bărbatul are peste cincizeci de ani acum, ceea ce înseamnă că pe atunci avea vreo treizeci.

- Ce mai ştiţi despre Ralph? A fost căsătorit vreodată?

- Nu. Niciodată. A trăit întotdeauna singur, cu animalele lui.

Iau o pauză, îmi termin cafeaua şi las la rândul meu ceaşca pe măsuţă.

- Aţi mai avut şi alţi suspecţi?

- Da, un anume Wesley Tucker, îmi răspunde Brenda culegându-şi cu vârful degetelor o firimitură lipită pe buze.

- Cine este?

- Iubitul Oliviei.

- Iubitul Oliviei, suspect? De ce? exclam, neputându-mi ascunde mirarea.

- Unii spun că făcuse o fixaţie pentru Sally Thorne înainte să înceapă relaţia cu Olivia. Conform părinţilor lui Sally, o bombarda cu mesaje, îi lăsa bileţele pe pragul casei şi îi trimitea fiori şi cadouri. Cunoaşteţi genul acesta de pisălog care nu poate să accepte un refuz. Fusese în aceeaşi clasă cu Katie la şcoală şi nu se suportau unul pe celălalt, ca să mă exprim politicos. Din declaraţiile familiei şi prietenilor, fata nu se sfia să admită că nu-l înghite. Iar cu două zile înainte de accident, un martor ne-a relatat că l-ar fi văzut pe Wesley Tucker certându-se pe stradă cu Tamzin Cole.

- Aţi aflat de ce se certau?

- A spus că avea legătură cu Olivia. Se pare că Tamzin nu era de acord.

îşi împinge ochelarii mai sus pe nas şi-mi oferă încă un croasant. De data asta aleg unul cu ciocolată.

- Mă întreb de ce-ar fi acceptat Olivia să iasă cu un tip atât de evident îndrăgostit de prietena ei.

- Da, şi nouă ni s-a părut ciudat. Fapt este ca au rămas împreună până astăzi, după atâţia ani.

- Cum? S-au căsătorit?

Brenda clatină din cap.

- Nu, nu s-au căsătorit. Olivia locuieşte în continuare cu mama ei, pe care o ajută cu manejul. Wesley stă în oraş, într-un apartament mic, deasupra cabinetului de ghicit al lui Madame Tovey. Dar formează un cuplu.

- Fascinant. De ce ar alege să rămână aici?

Sunt într-adevăr surprinsă. Olivia are cam

vârsta mea şi încă stă la mama ei. într-un oraş unde aproape toată lumea o priveşte cu suspiciune.

- Nu-i aşa de neobişnuit, îmi răspunde Brenda ridicând din umeri. Mulţi oameni rămân în oraşul unde s-au născut. Eu, de exemplu, adaugă cu un zâmbet. Născută şi crescută la Stafferbury. Nu cred că aş mai putea pleca acum. Mă simt bine

aici, spune cuprinzând cu privirea veranda plină de plante. M-am integrat, cam ca buruienile care-mi cresc în grădina din spate.

îmi dau seama că mi-e simpatica această femeie. E genul de om dintr-o bucată, pe care te poţi baza. îmi aminteşte de mama.

- Aţi luat vreodată în calcul, la modul serios, posibilitatea ca Wesley să fi fost implicat în caz?

- Nu puteam dovedi nimic, nici în legătură cu el, nici cu Ralph Middleton. O mulţime de localnici cred că oraşul nostru este blestemat. S- au mai înregistrat şi alte dispariţii, pe lângă prietenele Oliviei Rutherford. Cel mai vechi incident raportat datează de două sute de ani, dacă îţi vine să crezi.

- Chiar aşa?

- Trei ţărăncuţe din regiune au dispărut în 1750, dacă nu mă înşală memoria. La vremea respectivă, toată lumea a crezut că au fost sacrificate. Menhirele atrag tot felul de culte misterioase şi de practicanţi ai unor religii păgâne. Nu ştiu mare lucru despre bolovani, dar istoricii au

ajuns la concluzia că sunt aliniaţi cu Soarele şi Luna şi că au fost făcute sacrificii umane acolo. Se pare ca în noaptea când au dispărut fetele cei doi aştri se aflau în aliniere perfectă cu menhirele.

Simt că mi se face rău când îmi aduc aminte de filmul *Omul de răchită*, pe care l-am văzut acum câţiva ani cu Gavin, în principal pentru că făcuse o obsesie adolescentină pentru Britt Ekland.

- Doar nu credeţi că au fost într-adevăr sacrificate, nu?

- Nu, sigur că nu, spune dându-şi ochii peste cap. Dar a mai fost ceva... legat de accidentul Oliviei.

- Ce anume?

- în declaraţia dată de pe patul de spital ne-a spus că de câteva zile trăia cu impresia că o urmăreşte cineva.

- Cum aşa? N-am găsit nicăieri în presă acest detaliu. Aţi aflat despre cine ar fi fost vorba?

- Nu, din păcate. Am urmărit pista, desigur, dar nu am identificat pe nimeni

care să corespundă descrierii. Cel mai bine ar fi să staţi de vorbă cu colegul meu, subcomisarul Dale Crawford.

- Am înţeles. întind mâna spre camera video şi pun capăt înregistrării. Credeţi că o să accepte să discute cu mine?

- Sunt convinsă. Dale e un tip foarte simpatic. Era încă un novice acum doisprezece sau treisprezece ani, când îi eram şefă, dar ar trebui să fiţi cam de aceeaşi vârstă. S-a specializat în cazuri nerezolvate şi a ajuns un fel de vedetă. M- a sunat săptămâna trecută ca să mă informeze că echipa lui intenţionează să dezgroape cazul Olivia Rutherford.

- De ce? Au apărut noi informaţii?

Mă priveşte fix câteva clipe, apoi îmi răspunde:

- Cred că cel mai bine ar fi să discuţi direct cu el despre asta.

Se aplecă să-l mângâie pe Seamus, care stă lipit de mocasinii ei, apoi se ridică în picioare. O imit, strângându-mi echipamentul tehnic, şi o urmez spre ieşire, cu o mie de întrebări în minte.

Se opreşte în dreptul mesei lipite de peretele din antreu, culege o carte de vizită şi mi-o strecoară în mână:

- Ai aici datele subcomisarului. Dale e un tip genial, adaugă în timp ce deschide uşa. Dar mai întâi de toate e poliţist. S-ar putea să nu vrea să- ţi dezvăluie unele lucruri. Dacă ai întrebări, după ce discuţi cu el, nu ezita să mă contactezi. Sunt gata să-ţi împărtăşesc tot ce ai nevoie să ştii, din vremea în care m-am ocupat de caz. O să arunc o privire şi prin vechile mele dosare, unde se întâmplă să păstrez şi materiale confidenţiale. Am fotocopiat unele declaraţii, chestie cu care sunt sigură că Dale n-ar fi de acord. Azi se lucrează prea ca la carte. în ochii ei joacă o luminiţă poznaşă care mă face să izbucnesc în râs. Redevine imediat serioasă: Şi nu te lăsa intimidată, Jenna. Nu mă îndoiesc nici cât negru sub unghie că cineva din oraşul ăsta ştie ce s-a întâmplat cu fetele, deşi au trecut douăzeci de ani de atunci. Ţi-aş sugera să sperii puţin vânatul, ca să-l aduci în bătaia puştii.

8

OLIVIA

Olivia goleşte roaba cu bălegar peste grămadă şi priveşte cum se ridică aburul spre cerul gri. Iarna, pe vremea când era mică, obişnuia să-şi îngroape picioarele acolo ca să şi le încălzească. A rânit la trei cai până acum, tot încercând, în zadar, să dea de Wesley. De fiecare dată i-a intrat căsuţa vocală.

Noaptea trccută, după cc s-a trezit şi l-a căutat, a reuşit să mai doarmă câteva ore, dar prost. Se simte ca şi cum nu s-ar fi odihnit deloc. Când a auzit alarma, la ora 6, şi a văzut jumătatea de pat pustie, sufletul i-a fost cuprins de un sentiment straniu de tristeţe, care părea că emană direct din plapuma grea în care se înfăşurase. A început să se întrebe din nou dacă nu cumva Wesley îi ascunde ceva. în ultimele luni, ba chiar de mai multă vreme, ca să fie sinceră, s-a purtat foarte distant cu ea. Poate că de-a lungul anilor iubirea lor s-a uzat progresiv, aşa cum valurile tocesc malul, dar la început s-a purtat atât de frumos! A cărat-o din pat în scaunul cu rotile, în timpul convalescenţei. Şi-a întins un sac de dormit pe duşumea, gata s-o ajute când avea nevoie să se ducă noaptea la toaletă. A rămas tot timpul alături de ea, strângând-o la piept când se trezea pradă panicii deoarece visase că era în continuare blocată în maşină. N-ar putea să indice precis momentul când a intervenit

transformarea, dar are impresia că, pe măsură ce ea îşi recâştigă puterile, relaţia lor se deteriorează.

A abordat subiectul la micul-dejun, cu mama ei, care se învârtea ca un titirez prin bucătărie, ca întotdeauna când fiica ei se aşeza greoi la masă.

- Vrei ouă? a întrebat-o după ce Olivia i-a mărturisit îngrijorarea care o măcina în legătură cu Wesley.

Ouăle erau, se pare, răspunsul la orice: depresie, oboseală, gânduri negre, iubitul fugit

de acasă.

- Nu, mulţumesc. N-aş putea mânca ouă astăzi, i-a răspuns repezit Olivia, simţind cum i se contractă stomacul.

- Ei, stai liniştită, că se descurcă el, a venit replica maternă, concomitent cu un ou fiert moale în farfurie, de parcă n-ar fi auzit-o. E un bărbat în toată firea şi mi s-a părut întotdeauna un suflet liber. Nu poţi să legi de casă un asemenea individ, draga mea, şi nici n-ar trebui să încerci.

N-a văzut-o niciodată pe mama ei cu un bărbat, deşi au existat motive de suspiciune. Când era mică, o lăsa din când în când în grija bunicilor şi dispărea câte un weekend întreg. Olivia s-a întrebat adesea dacă nu cumva are o relaţie amoroasă, dar mama ei păstra o discreţie absolută. Aşa era ea, îi plăcea să-şi compartimenteze strict viaţa.

- Nu vrei să mă mărit? Nu vrei nepoţi?

În loc de răspuns, femeia s-a strâmbat şi şi-a ferit de pe chip o şuviţă rebelă. A renunţat de mult să-şi mai cănească părul, încă de pe la patruzeci de ani, lăsând cale liberă firelor albe care-i dădeau un aer distins. îi accentuau ochii pătrunzători şi îi înmuiau ridurile, colorându-i obrajii într-o nuanţă aproape de violet.

- E viaţa ta, draga mea. Oricum, ştii că nu mă omor după copii. Prefer caii.

- Minunat. Mulţumesc.

- Of, nu mai fi aşa de sensibilă, Olivia. Pe tine te iubesc, bineînţeles. A bătut-o pe spate, ca pe un bidiviu la care ţinea. Poate că nu era cea mai maternă dintre mame, dar Olivia ştia că ar fi făcut orice pentru ea.

O crescuse dintotdeauna singură, şi asta le apropiase enorm. Nici tu nu vrei să te măriţi, o ştii foarte bine. Aşa încep problemele, a conchis sentenţios.

Cum n-a fost măritată niciodată, n-are de unde să ştie. Când mama ei a aflat c-a rămas însărcinată, în 1980, tatăl a refuzat să mai aibă de-a face cu ea. A crescut-o pe Olivia în această casă, cu ajutorul bunicilor, care au murit la scurt timp unul după celălalt pe când fata avea paisprezece ani. Era unica lor nepoată, căci mama ei nu mai avea fraţi sau surori.

„Şi dacă Wesley m-a părăsit, într-un final?", se întreabă cu ochii în telefon, rugându-se să-i vadă numărul clipind pe ecran. Dacă, în sfârşit, a deschis ochii şi a văzut adevărul? Dacă şi-a dat seama ca nu e demnă de el? Cineva atât de puternic şi de viu ar trebui să-şi găsească o pereche pe măsură. Cum fusese Sally, de pildă. Nu pe ea, nu pe această Olivia decupată din carton presat, cu viaţa ei meschină şi inima ei pustie. Aştepta de douăzeci de ani să fie abandonată. Cu vreo doi ani în urmă a fost cât pe ce să se întâmple. Wesley începuse să se poarte distant cu ea, să inventeze pretexte ca s-o evite, iar când se întâlneau totuşi, dădea impresia că întreaga povară a omenirii îi apăsa umerii. Acest tip de

atitudine a durat câteva luni, dar într-un final Wesley a redevenit cel pe care îl ştia.

Se întreabă adeseori de unde provine această dependenţă, această nevoie de Wesley. Absenţa factorului patern în copilărie? Ştie foarte bine că e departe de a fi perfect, a avut destul timp s-o constate. E un tip zgomotos, autoritar şi bănuitor, care se îmbufnează ore în şir, chiar zile, când ea îi iese din voie. La un moment dat, când i-a spus că este prea obosită pentru sex, n-a mai vorbit cu ea trei zile. Pe de alta parte, ştie să se poarte atât de tandru şi de atent cu ea, s-o facă să se simtă cea mai importantă fiinţă din lume, s-o asigure că-i va fi veşnic alături, că orice obstacol poate fi depăşit... Dacă l-ar suna ca să-i spună că nu se poate mişca, ar apărea imediat, la orice oră, gata s-o ajute. S-a simţit mereu protejată de primul şi singurul ei iubit. Când e alături de el are impresia că şi-ar fi pus capotul ei preferat, moale şi călduros, temându- se că dacă şi-l scoate o să îngheţe, goală şi vulnerabilă.

Se uită la ceas. E 11. Cel mai probabil, Wesley e la lucru. Munceşte de când îl ştie la banca dintr-un oraş apropiat.

Gândurile îi sunt întrerupte de sunetul unor cauciucuri scrâşnind pe pietrişul de pe

alee. Ridică ochii. Mama ei a plecat să ia nutreţ pentru cai, iar instructoarea de călărie, Mei, vine abia la 2 după-amiaza, pentru prima lecţie a zilei. Cine să fie? Lasă roaba deoparte şi se îndreaptă spre micul birou din faţa grajdurilor, în ideea că poate a venit cineva să se înscrie la cursuri. În weekenduri copiii vin s-o ajute la curăţenie, pentru că adoră caii, dar în cursul săptămânii n-o are decât pe mama ei. Mei dă lecţii şi se ocupă de calul ei, pe nume Fargo, însă altceva nu face. Din când în când, Olivia mai lucrează cu călăreţi experimentaţi, dar predarea propriu-zisă e treaba lui Mei.

Nu recunoaşte nici autoturismul Audi argintiu, nici pe femeia înaltă şi atrăgătoare care se îndreaptă spre poartă cu paşi siguri şi părul roşcat fiuturându-i pe umeri de sub un fes verde cu moţ. Olivia îşi dă seama imediat că nu este din oraş, după haina elegantă de lână, pantalonii bine croiţi şi ghetele cu toc. Când ajunge în dreptul biroului, străina ezită, întrebându-se parcă dacă să intre sau nu. Adevărul este că locul arată ca o magazie şi e mobilat sărăcăcios, cu un fişet metalic într-un colţ şi o masă de lucru în dreptul uşii, pe care tronează agenda cu programări la lecţiile de călărie. Wesley este cel care introduce evidenţa în computer, căci ea şi mama ei sunt complet tehnofobe, imune la încercările bărbatului

de a le iniţia în informatică. Până la urmă, s-a văzut nevoit să le lase în pace.

- Intraţi, o invită cu zâmbetul pe buze, văzând că femeia s-a oprit ezitant în prag. Aţi venit pentru o programare?

Se duce în spatele biroului şi se apleacă peste scaun ca să deschidă agenda.

- Nu, mulţumesc, îi răspunde străina, parcă speriată de idee.

Vorbeşte cu un accent nordic, cald şi prietenos, care o face pe Olivia să se relaxeze.

- Atunci, cum v-aş putea ajuta?

- Dumneavoastră sunteţi Olivia Rutherford?

Aha, deci ea este. Desigur. Cum de nu şi-a dat

seama din primul moment? Ziarista despre care a avertizat-o Wesley. Iat-o ajunsă aici, în spaţiul ei privat. Olivia n-are nici cea mai mica idee despre cum să se poarte cu ea în absenţa mamei sau a lui Wesley.

- Cine întreabă, mă rog? îi răspunde glacial, cu bărbia ridicată şi braţele încrucişate peste jacheta matlasată, ca o protecţie.

- Numele meu este Jenna Halliday. Lucrez la un podea st pentru BBC despre cele întâmplate aici acum douăzeci de ani. Ştiu că n-aţi vorbit niciodată cu presa, dar ce fac eu, un podcast, este puţin diferit, şi sperам că aţi putea participa, deoarece...

Oliviei îi vine greu să se concentreze asupra restului cuvintelor ieşite din gura ziaristei, acoperite de bubuitul intens pe care-l simte în urechi. Ceva în genul: „să comunic opiniei publice versiunea dumneavoastră" şi cum „un interviu în exclusivitate ar descuraja alţi jurnalişti, care ar putea să apară". A mai ascultat placa asta de câteva ori, însă a refuzat să discute cu presa despre accident. A refuzat atunci şi cu atât mai mult o va face acum.

Scutură din cap şi îşi acoperă urechile cu mâinile, fără să-i treacă prin cap că ar putea părea nepoliticoasă sau infantilă.

- Nu. Nu. Nu. NU.

Jenna se opreşte din vorbit şi trăsăturile i se înmoaie. întinde o mână

spre ea, dar se răzgândeşte şi o lasă în jos. Are ochii foarte verzi, observă Olivia, de culoarea agrişelor care cresc în curtea mamei. Agrişe de care nu s-a mai atins de la cinci ani, când a mâncat prea multe şi a vomitat.

- îmi cer scuze, spune Jenna aproape în şoaptă, înroşindu-se puţin în obraji. Nu am vrut să vă supăr. Probabil că este în continuare extrem de dureros să nu ştii ce s-a întâmplat cu adevărat.

- Cu toate acestea, aţi hotărât să veniţi până aici şi să staţi de vorbă cu mine?

Olivia îşi trage umerii în spate, deşi nu contează cât de dreaptă este. Nu va fi niciodată la fel de elegantă şi de sigură pe ea ca această femeie. Această Jenna Halliday, care a trecut probabil prin viaţă ştiind precis ce – şi pe cine – vrea.

Străina lasă ochii în podea, apoi îi ridică. Olivia constată cu surprindere că privirea ei este deschisă, sinceră.

- M-am gândit că ar fi corect să va dau posibilitatea să ne împărtăşiţi povestea aşa cum aţi trăit-o, deoarece podcastul se concentrează asupra dispariţiei prietenelor dumneavoastră.

- Povestea? Olivia simte cum o învăluie un val de căldură. Nu există nici o *poveste.* Ceea ce s-a întâmplat nu e material pentru distracţia altora. Este... trage adânc aer în piept, încercând să-şi controleze emoţiile... este viaţa mea.

- înţeleg.

- Cum? Olivia încearcă s-o umilească pe această intrusă. De când înţeleg jurnaliştii cu adevărat ceva? Vi s-a întâmplat vreodată aşa ceva?

- Ei bine, nu, dar..

- Ei bine, atunci nu mai vorbiţi aiurea. Nu mai minţiţi.

- îmi cer iertare, nici nu-mi pot imagina prin ce aţi trecut.

Olivia simte că i se scurg lacrimi pe obraji. De unde să înceapă?

Jenna o priveşte calm, dar compătimitor, facând-o să treacă printr-o dilemă. Ar vrea s-o urască pe această femeie, să dea vina pe ea pentru tot ce s-a întâmplat, pentru accident şi pentru anii de după, pentru durerile ei, atât fizice, cât şi

emoţionale. Pentru faptul că oamenii continuă s-o privească suspicios, s-o bârfească sau să se manifeste ostil pe faţă, obligând-o să se ascundă. Pe de altă parte, străina aceasta nu seamănă cu jurnalistele pe care le-a mai întâlnit până acum. Pare mai caldă, aproape empatică şi cu adevărat dornică s-o asculte. Dar nu. În definitiv, i-a promis lui Wesley. Nu poate să-şi încalce cuvântul dat.

Jenna vâră mâna în geantă, scoate o carte de vizită şi i-o întinde Oliviei, care o ia şi o aruncă pe birou ca pe o murdărie.

- O să plec, dar, dacă vă răzgândiţi, aveţi acolo datele mele. Mai rămân în oraş până vineri.

Trec câteva secunde de tăcere jenantă, apoi Jenna schiţează un zâmbet şi iese din birou fiuturându-şi mândră coama roşcată. Oliviei îi aminteşte de un armăsar roib pe care l-au avut mai demult la grajd. Respira uşurata, constatând că-i tremură picioarele. Se lasă să cadă pe un scaun, cu o senzaţie de usturime în gât.

Wesley are dreptate. În nici un caz nu trebuie să accepte să-i dea un interviu femeii acesteia. Nici gând. Ştie foarte bine

că, dacă începe să vorbească, riscă să nu se mai poată opri.

9

JENNA

Nu mă surprinde câtuşi de puţin că Olivia a refuzat interviul. Mă aşteptam, dar sunt hotărâtă să nu renunţ. Trebuie să existe o modalitate de a-i înlătura barierele. Ceea ce m-a surprins însă au fost fragilitatea şi tristeţea ei profundă. Mi-a vorbit cu atâta patimă, încât mi- a fost limpede că era pe punctul să dea frâu liber emoţiilor, să le lase să ţâşnească la suprafaţă ca un înotător din valuri.

Spre deosebire de mine, care aş face orice pentru a-mi ascunde adevăratele sentimente, precum un scafandru nebănuit de nimeni.

Ca în seara când ne pregăteam de culcare şi Gavin m-a informat că se mută în altă parte. Eu stăteam la măsuţa de toaletă şi mă demachiam, privindu-l în oglindă. îşi scosese tricoul, amintindu-mi că nu mai făcuserăm sex de câteva luni, ceea ce era neobişnuit. Fuseserăm amândoi extrem de ocupaţi, eu cu slujba mea de la BBC, iar el

ca director financiar. Prin urmare, m-am ridicat, mi-am dat jos pijamaua şi m-am îndreptat spre el cu gesturi sugestive. M-am ridicat pe vârfuri ca să-l sărut, şi nu mică mi-a fost mirarea când m-a împins deoparte.

- îmi pare rău, Jenna. Nu mai pot continua aşa.

M-a numit „Jenna", nu Frumuseţe, aşa cum mă alinta de obicei. Asta m-a deranjat cel mai tare, în prima clipă. Apoi mi-a explicat că avea nevoie să se distanţeze de căsnicia noastră, în timp ce îl ascultam umilă, aşezată pe marginea patului. îşi făcea bagajul, iar eu încercam din răsputeri să-mi păstrez calmul, deşi mă simţeam ca şi cum aş fi primit un pumn în plex. îmi venea să urlu, să-l implor să nu plece. Dacă aş fi lăsat să transpară măcar jumătate din patima Oliviei, oare aş fi reuşit să-mi salvez căsnicia?

Mă pregătesc să intru în maşină când o vechitură de Land Rover, afişând pe laterale *Şcoala de echitaţie şi pensiunea de cai din Stafferbury,* trage lângă mine. Din maşină coboară o femeie la vreo şaizeci de ani. Este înaltă şi pare în plină formă. Atrăgătoare, în genul oamenilor care muncesc mult în aer liber. Ghicesc imediat că este mama Oliviei.

Asemănările sunt şocante: aceiaşi ochi gri adânciţi în orbite, acelaşi nas ascuţit, aceeaşi atitudine defensivă. Trece prin faţa maşinii mele cu un sac mare de nutreţ pentru cai în spinare, privindu-mă cu ochi strălucitori. Mă aştept să se apropie de portieră şi inima îmi bate mai puternic în timp ce rememorez expresiile uzuale pe care le folosesc în astfel de situaţii. Din fericire, se îndepărtează spre poarta lungă şi joasă din lemn. Mă întreb dacă n-ar fi cazul să cobor şi să vorbesc cu ea, dar mă tem că e şi mai reticentă decât fiica ei.

Când dau cu spatele, vad că ma urmăreşte atent, cu o mână pe ivărul porţii grele şi sacul de furaj la picioare. Probabil că morişca zvonurilor funcţionează la capacitate maximă şi a aflat deja cine sunt. Continuă să-mi apară în oglinda retrovizoare în timp ce ies într-un drum şerpuit care duce în strada principală. Sunt cu gândurile aiurea şi iau prea repede un viraj în ac de păr, aproape percutând BMW-ul care vine din direcţia opusă.

Apăs cât pot de tare pe frână şi îmi ţin respiraţia. îl văd pe şoferul din cealaltă maşină, un tip brunet, cam de vârsta mea, cum articulează distinct din spatele parbrizului: „Tâmpită dracului 1” Ies în strada principală. Chiar înaintea drumului care duce la menhire se deschide o alee

către o parcare. Intru, las maşina şi o iau pe cărarea care, trecând pe lângă stânci, duce la un şir de magazine şi de cafenele. E frig, respiraţia mi se transformă în aburi groşi. îmi trag mai bine căciula pe cap simţind cum umezeala mi se strecoară prin haine. Formez din mers numărul subcomisarului Crawford, primit de la Brenda, însă intră căsuţa vocală, aşa că îi las un mesaj în care îi explic cine sunt şi de unde am numărul lui. Mă opresc în faţa unei case frumoase, în stil Tudor, pe a cărei faţadă este desenată cu litere albe, înflorite inscripţia Bea's Tearoom. O pancartă plasată pe trotuar precizează că localul se află la etaj. O pauză de cafea m-ar ajuta să-mi pun ordine în gânduri. Aş vrea, totodată, să pun pe hârtie câteva elemente din discuţia cu Brenda, pe care să le reiau cu subcomisarul Crawford.

Urc pe scările înguste şi ajung pe palier cu respiraţia întretăiată. O uşă deschisă lasă să se vadă o încăpere primitoare, cu grinzi aparente şi podeaua uşor înclinată. Covorul este roşu, uzat, până la nuanţe de roz fanat pe alocuri, iar chelneriţele (constat că sunt numai femei) poartă uniforme de modă veche, negre, cu şorţuri albe şi pălărioare asortate. O capcană pentru turişti, îmi spun. Două ferestre arcuite dau spre strada principală, iar în zare se văd menhirele.

- Cu ce vă putem servi? mă întâmpină o tânără care nu pare să fi împlinit optsprezece ani.

E stingheră, făcându-mă să presupun că s-a angajat recent.

- Aveţi vreo masă liberă?

Ştiu că întrebarea pare prostească, pentru că doar una este ocupată de un cuplu în vârstă. Chelneriţa mă priveşte fără să-şi ascundă curiozitatea.

- Pentru o singură persoană?

- Da, vă rog.

Nu mă deranjează să mănânc singură. Ca jurnalistă, sunt obişnuită, mai ales din perioada în care lucram pentru o agenţie de presă şi petreceam ore în şir aşteptând în stradă politicieni sau vedete, după care îmi transmiteam materialul prin telefon. Mă ghemuiam pe o bordură sau într-un colţ mai ferit şi mâzgăleam febril primul paragraf, ca să nu mă bâlbâi, căci trebuia să-i recit rapid povestea unui redactor nervos.

Tânăra mă conduce la o masă de lângă fereastră şi îmi ia comanda. După ce pleacă,

arunc o privire în jur. Sala e mică, n-are mai mult de şase mese. Cei doi bătrâni îşi sorb tacticos ceaiul din ceşti de porţelan. Femeia, cu părul de un blond strident, mă spionează bănuitoare. Îi zâmbesc, dar îşi fereşte privirea, fără nici o reacţie. Drăguţ, ce să zic? Probabil că s-a dus vorba despre prezenţa mea aici. îmi deschid carneţelul de notiţe, încercând din răsputeri să nu mă las impresionată. Ochii îmi fug pe pereţii neuniformi, cu vopseaua groasă crăpată pe ici, pe colo. Mesele şi scaunele sunt din mahon masiv. Cineva a agăţat un şirag de steguleţe triunghiulare lângă barul pe care tronează brioşe roz şi galbene, aşezate pe farfurioare de porţelan de culoarea fildeşului, îmi imaginez localul în sezon, plin de turişti care încearcă să se bucure de pitoresc.

Iau pixul şi scriu rapid: *Olivia a declarat că a fost urmărită.* Subliniez „urmărită" de trei ori. Mă întreb de ce n-a apărut nimic în presă despre asta. Brenda mi-a spus că afirmaţia nu s-a confirmat. Sau... Molfăi capătul pixului. Sau poliţia nu a crezut-o. Scot telefonul din buzunar şi îl aşez pe masă. Nici un semn de la subcomisarul Crawford. Abia aştept să stau de vorbă cu el.

- Poftiţi cafeaua neagră şi brioşa cu lămâie, apare chelneriţa lângă umărul meu.

îi mulţumesc şi încep să mănânc, deşi sunt sătulă după micul-dejun oferit de Brenda. De fapt, nici nu voiam brioşa. E doar puterea obişnuinţei. De când m-a părăsit Gavin, am început să simt nevoia de zahăr. Unii oameni slăbesc când sunt nefericiţi, la mine e invers.

îmi beau cafeaua uitându-mă pe geam, cu gândul la discuţia cu Brenda. Comportamentul ciudat al unui bărbat de afară îmi distrage atenţia. Măsoară strada cu privirea, în sus şi în jos, în timp ce vorbeşte la telefon, ca şi cum ar aştepta pe cineva. Nu, mai curând ca şi cum ar căuta pe cineva. Mă retrag instinctiv când ridică ochii spre fereastra lângă care mă aflu. N-aş putea spune de ce reacţionez aşa. Când mă întind din nou spre geam, constat că a dispărut.

Mă întorc la carneţelul meu să notez ce-am aflat despre Ralph Middelton când omul de afară îşi face apariţia în ceainărie. Gâfâie puţin după ce a urcat scara abruptă. E cam de vârsta mea, brunet şi înalt, din moment ce trebuie să se aplece ca să intre pe uşa joasă. îşi ţine o mână în buzunarul jachetei negre, marca North Face, pe sub care poartă cămaşă şi cravată.

- Wesley, îl întâmpină una dintre chelneriţe, o brunetă frumoasă de vreo douăzeci de ani.

„Wesley?”, îmi suna imediat un clopoţel în cap. Iubitul Oliviei? Mă uit la el cu coada ochiului, aplecată deasupra carneţelului. Tipul arată bine şi o ştie.

Apoi am o revelaţie: nu cumva pe mine mă căuta? Olivia trebuie să-i fi povestit că am vizitat-o mai devreme.

- Izzy, îi răspunde la salut, înlănţuind cu braţul talia subţire a fetei.

Cei doi clienţi în vârstă urmăresc şi ei scena, femeia abia ascunzându-şi dispreţul din privire.

Devine interesant, îmi spun îndreptându-mi spatele şi luând încă o gură de cafea.

Wesley sporovăieşte cu Izzy şi cu cealaltă chelneriţă, pe care se pare că o cheamă Chloe. Braţul său e tot peste şoldurile brunetei. Deci face parte din specia aceea, îmi spun, nescăpându-l din ochi. Un fel de „mare şmecher”, cum ar fl spus mama. Ştiu că m-a văzut, tocmai pentru că se preface că nu-l interesez. Sala

ceainăriei este scena, iar personajul principal tocmai şi-a făcut apariţia. Joacă pentru mine.

Izzy îl conduce la o masă plasată în diagonală faţă de a mea. Comandă ceva din meniu evitând să se uite înspre mine. Chelneriţa dispare, iar eu mă prefac adâncită în ecranul telefonului în timp ce-l urmăresc discret. E agitat, bate darabana cu degetele pe faţa de masă în carouri, îşi mută privirea rapid dintr-un colţ în altul, până când, brusc, se opreşte la mine. Are ochi foarte albaştri, pătrunzători. îi mijeşte suspicios, dar nu scoate nici o vorbă. îmi cobor privirea şi continui să fac să defileze imagini pe ecranul telefonului, deşi semnalul e slab şi nu se încarcă mai nimic, conştientă că individul mă fixează.

Hotărăsc că nu-mi place deloc. E prea arogant, prea sigur pe el, de-a dreptul nesimţit. Când ridic ochii din telefon constat că se uită la mine cu cel puţin tot atâta dezgust. încasez şocul şi îi susţin privirea.

- Tu eşti jurnalista aia, aşa-i? strigă nervos din celălalt colţ al încăperii.

Femeia în vârstă a rămas cu ceaşca de ceai în aer.

- Da, eu sunt, încerc să-i răspund cât mai calm, deşi inima parcă vrea să-mi spargă pieptul.

N-aş putea spune din ce cauză. De ruşine, de furie sau din ambele motive.

- Îţi închipui probabil că e distractiv să vii aici şi să distrugi vieţile unor oameni?

Mă încrunt.

- Nu vreau să distrug viaţa nimănui.

- Vrei să scoţi iar mizeria la suprafaţă.

- Am venit să fac un podcast.

Râde gros şi se întoarce spre Izzy, care îi aduce pe tavă un mic-dejun englezesc complet. Ridică din sprâncene spre cuplul în vârstă.

- Crede că apare din senin aici şi rezolvă cazul, explică zeflemitor asistenţei, ca un politician. De douăzeci de ani, poliţia n-a reuşit să afle ce s-a întâmplat cu sora ta, Iz, şi cu prietenele ei. Vine acum Nancy Drew şi crede că le ştie ea pe toate.

Izzy e rudă cu una dintre fetele dispărute? Sally era şi ea brunetă şi avea tenul la fel de palid. Trebuie neapărat să stau de vorbă cu chelneriţa, îmi spun.

- Nu cred asta. Am venit aici ca să obţin informaţii. Atât şi nimic mai mult, îi răspund.

- Gata, Wes. Nu vreau să-mi deranjezi clienţii. Ia şi mănâncă în linişte, îl pune la punct tânăra.

Sunt surprinsă. După cum se gudura pe lângă el mai devreme, nu m-aş fi aşteptat la o asemenea atitudine fermă. Izzy îmi aruncă un zâmbet cald şi Wesley îşi ţine gura, din fericire.

închid carneţelul, împing într-o parte cafeaua neterminată şi brioşa şi mă ridic. Mi-a pierit pofta de mâncare. Achit nota şi părăsesc localul, simţind privirea arzătoare a lui Wesley între omoplaţi.

Afară a început să plouă mărunt. Intru în micul magazin de suvenire de alături, unde miroase a tămâie. Bănuiala că Wesley o să mă urmărească mi se confirmă, căci îl văd ieşind după două minute, căutându-mă din ochi pe stradă. Care-i problema lui? Sunt conştientă că mă port ciudat şi sper ca

fata din spatele tejghelei să nu-şi închipuie să vreau să fur ceva. Din fericire, se joacă cu şuviţele roz de păr, adâncită într-o revistă. Nici nu mă bagă în seamă. La radio se aude cântecul „Last Christmas”, pe care puştoaica îl fredonează absentă. Mă prefac interesată de mărunţişurile înşirate pe rafturi. Atitudinea lui Wesley mă pune pe gânduri. De ce îl deranjează atât de tare prezenţa mea aici?

Mă ascund în spatele unui stand pe care atârnă eşarfe ţipătoare şi îl văd scoţându-şi telefonul mobil din buzunarul jachetei.

- Am pierdut-o, îl aud spunând. Mă întorc ca să termin de mâncat. Da, iubito, aşa cum ţi-am mai spus...

Nu aud continuarea, căci bărbatul intră înapoi în clădirea ceainăriei. Profit de ocazie şi mă grăbesc să ajung la maşină înainte să mă poată vedea pe fereastra de la etaj.

Să fi fost trimis de Olivia? Şi dacă aşa stau lucrurile, de ce?

Din cer se scurg şuvoaie în timp ce notez grăbită în coconul cald al maşinii. Geamurile s- au aburit de la respiraţia mea. Plouă atât de violent, încât dealurile din jur şi cerul au dispărut complet. *Izzy Thorne?* Trebuie să stau de vorbă cu ea urgent. Nu ştiu unde locuieşte, aşa că voi fi nevoită să mă întorc la ceainărie ca să aflu, preferabil în absenţa lui Wesley. Mă uit la ceas. A trecut o oră de când am plecat, sper că şi-a terminat gustarea.

îmi îndes bine fesul pe cap, strecor înapoi în geantă carneţelul şi telefonul şi ies din maşină. O să pândesc din interiorul unui magazin plecarea bărbatului, apoi o să încerc s-o abordez pe chelneriţă.

Nu am ieşit bine din parcare, că începe să-mi vibreze telefonul. Pe ecran apare un număr necunoscut. Mă adăpostesc sub copertina unei toalete publice şi răspund. Aud cu plăcere o voce masculină care se prezintă drept subcomisarul Crawford.

- Vă mulţumesc pentru apel, îi spun. îmi dau seama că sunteţi extrem de ocupat.

Rafalele de vânt sunt atât de puternice, încât abia îl aud. Când mă aplec ca să

protejez telefonul, stropii grei de ploaie îmi răpăie pe spinare.

- **... ca o favoare pentru Brenda, dar nu ştiu cât de multe vă pot dezvălui.**

- **OK, îi răspund. În această etapă, încerc să adun cât mai multe informaţii. V-aş fi foarte recunoscătoare dacă ne-am putea vedea la o cafea, la un moment dat.**

- **Am o zi plină, dar vă propun să bem un pahar după ce termin programul.**

Accept mulţumindu-i, iar vocea lui pare mai amabilă când îmi dă întâlnire la The Raven, la 7 seara.

Pun telefonul la loc în geantă şi mă îndrept către ceainărie cu paşi mai uşori, dar entuziasmul îmi dispare când îl văd pe Wesley venind înspre mine. La naiba, speram să nu mai dau peste el.

Se opreşte în faţa mea, blocându-mi drumul. Trag umerii în spate, hotărâtă să nu mă las intimidată. Am mai întâlnit genul ăsta de indivizi.

- **Văd că tot bântui pe aici, ca un miros urât, începe fără altă introducere.**

- **Aşa se pare, îi răspund încrucişându-mi braţele la piept.**

Oftează şi trăsăturile i se destind.

- **Ascultă, nu vreau ca Liv să mai sufere, înţelegi? A trecut prin destule necazuri.**

Schimbarea lui de atitudine mă face să ezit o secundă. îl încadrasem deja în categoria golanilor. Pe de altă parte, felul în care-mi blochează calea mă face să rămân precaută cu privire la adevăratele lui intenţii.

- **Nici eu nu vreau să o fac să sufere, dar podcastul meu va arunca o lumină nouă asupra celor întâmplate aici cu douăzeci de ani în urmă. S-ar putea chiar să-i îndemne pe alţii să povestească ce-şi mai amintesc. Nu vreţi să aflaţi ce s-a întâmplat cu Sally, Katie şi Tamzin?**

Se încruntă. Suntem amândoi uzi leoarcă, iar în părul lui stau agăţate picături de apă.

- **Sunt multe lucruri pe care nu le înţelegi din oraşul ăsta. Aici s-au întâmplat lucruri stranii, continuă, coborând vocea.**

Pădurea e bântuită, la fel şi Coridorul Diavolului. Despre menhire se spune că mustesc de energie mistică. Ai auzit de liniile de forţa?

- **Nu, nu tocmai, încerc să-i răspund fără să par prea sceptică. Ce vrei să sugerezi? Că dispariţia fetelor a fost un fenomen supranatural, paranormal?**

îşi trece mâna prin părul ud.

- **Cine ştie? Ascultă-mă, nu-mi pasă ce faci aici. E treaba ta dacă vrei să-ţi pierzi vremea cu povestea asta, dar las-o pe Olivia în pace, te rog. Au calomniat-o destul localnicii.**

înainte să apuc să-i răspund, se îndepărtează rapid, cu mâinile în buzunare şi capul aplecat sub ploaie.

Mă îndrept spre ceainărie cu gândul la conversaţia pe care tocmai am purtat-o. Calomniată? Cum aşa? Probabil că i-a fost foarte greu în perioada aceea; înţeleg de ce iubitul ei este atât de protector.

Aud cacofonia oamenilor ieşiţi în pauza de prânz, iar mirosul de cafea fierbinte şi şuncă prăjită mă înconjoară încă de pe

scări. Aproape toate mesele sunt ocupate. Chelneriţele se învârt încolo şi încoace ca nişte coţofene în uniformele lor alb cu negru. îmi spun că n-am nici o şansă să vorbesc cu Izzy. Mă opresc în prag şi o văd traversând încăperea cu o tavă plină de farfurii murdare. Părul negru, legat în coadă, i se leagănă pe spate. Îi fac semn să se apropie.

- **Bună, mă salută prietenos. Cum de te-ai întors aşa de repede? Du-te la masa aceea din colţ, până nu se ocupă.**

- **De fapt, am venit ca să vorbesc cu tine, dar văd că eşti foarte ocupată.**

- **Ah, înţeleg. Despre podcast? Ai aflat că sunt sora lui Sally?**

Îi răspund înclinând din cap şi o văd muşcându-şi buza, cu ochii la agitaţia din jur.

- **Dă-mi o carte de vizită, ca să te sun, îmi cere.**

Scot una din portofel şi i-o las pe tavă, lângă farfurii.

- **Îţi mulţumesc. Sunt în oraş până vineri, dar aş vrea să discutăm cât de repede posibil.**

între timp, nu am altceva de făcut decât să mă duc înapoi la cabana din pădure, aşa că pornesc pe strada principală către parcare. Ploaia a trecut prin haina de stofă, iar pantalonii îmi sunt leoarcă de la genunchi în jos. Abia aştept să mă schimb în ceva mai confortabil – mi-a intrat frigul în oase. Am greşit când m-am îmbrăcat ca pentru o zi normală de lucru, în loc să aleg blugi, cizme de cauciuc şi un impermeabil. Am vrut să mă impun prin aspectul profesional. Ha, mare succes am avut! îmi dau seama că râd tare când femeia care trece pe lângă mine mă priveşte ciudat. împinge un cărucior de cumpărături ecosez şi îmi dau seama că o cunosc de undeva. Este doamna în vârstă din salonul de ceai, de mai devreme. îi zâmbesc, iar ea se opreşte şi mă ia de mână.

- **Dumneavoastră sunteţi jurnalista?**

- **Da. Mă numesc Jenna Halliday.**

îmi dă drumul şi mă priveşte clipind des. Are părul îngălbenit de la tutun şi un chip aspru, cu buze înguste. Nu se prezintă.

- Locuiam aici când s-a întâmplat. Lângă Tamzin Cole şi părinţii ei. Ciudaţi oameni. Zgomotoşi. Plebei, mă înţelegeţi?

Nu reacţionez în nici un fel.

- Tamzin aia a înşirat toţi băieţii din oraş. Nu m-ar mira să fi fugit cu unul dintre ei.

- Dar ce-mi puteţi spune despre Sally şi Katie?

Strânge din buze ca şi cum ar trage dintr-o ţigară imaginară.

- Despre ele nu ştiu mare lucru, dar cred că toate erau puse pe rele. Cum să fugi aşa, fără să le spui nimic părinţilor? Nu-i normal.

- Poate că n-au fugit.

Râde sec.

- Da? Şi atunci ce s-a întâmplat cu ele? Au fost răpite de extraterestri, cum cred unii de pe aici? Prostii. Ascultaţi-mă pe mine, femeia aceea, Olivia Rutherford, ştie exact ce s-a întâmplat. A fost complicea lor.

Dacă n-ar fi rămas blocată în maşină, ar fi fugit şi ea cu ele. Acum se ţine tare, nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase. La fel ca maică-sa. încuiate. N-am eu timp de ele.

Bătrânica îmi lasă impresia că n-are timp pentru nimeni. E limpede că-i place să bârfească, dar n-are nici o informaţie concretă. Cu toate acestea, ar fi interesantă pentru podcast. O întreb dacă ar accepta s-o filmez, dar mă refuză şocată.

- **Nu, mulţumesc. Oricum, vă pierdeţi vremea pe aici, dacă vreţi să ştiţi părerea mea.**

- **De ce credeţi c-au fugit? o întreb ca s-o fac să vorbească în continuare.**

- **Mă rog, nu ştiu ce să zic despre celelalte două, dar părinţii lui Tamzin Cole se certau tot timpul. Cred că soţul a plecat cu altă femeie înainte de dispariţia fetei. Oh, dar cum mai urlau unii la alţii! Auzeam totul prin pereţi.**

Vibrau geamurile de la înjurăturile lor. Nu era un cămin fericit. Poate că Tamzin a vrut să pornească de la zero, să-şi facă o viaţă a ei.

- **Familia Cole mai locuieşte în Stafferbury?**

- **Nu. S-au mutat până la urmă. N-am idee pe unde. Să fie sănătoşi, din partea mea. în fine, trebuie să plec. Doar n-o să stau toată ziua la bârfe. Stan al meu mă aşteaptă în maşină, şi n- am apucat să cumpăr pâine. Ah, nu m-am prezentat. Numele meu e Rita. îmi zâmbeşte, dezvăluind nişte incisivi laţi, după care apucă mânerul căruciorului şi porneşte spre celălalt capăt al străzii principale, unde se află un mic magazin Co-op.**

Se aude un tunet şi ploaia se înteţeşte, făcându-i pe oameni să se refugieze care pe unde apucă. Fug până la parcare şi mă sui în maşină, mulţumită să regăsesc interiorul cald şi uscat. Mă întreb dacă opinia Ritei despre dispariţia tinerelor este larg împărtăşită de comunitatea locală şi îmi propun să fac un mic sondaj, cu gândul la afirmaţia lui Wesley despre „calomnierea" Oliviei. Ies din parcare, însă nu apuc să intru pe şosea, căci sunt obligată să frânez brusc: mi-au sărit în faţă trei adolescente vesele, ţinându-se pe după gât. Una poartă pe cap o căciulă de Moş Crăciun, iar alta are beteală roz agăţată în păr. Par de vârsta liceului. Vârsta pe care ar fl trebuit s-o aibă Tamzin, Sally şi Katie când au dispărut. Le privesc cu inima grea câteva clipe, apoi îmi

urmez drumul în ritmul frenetic al ştergătoarelor care încearcă zadarnic să ţină pasul cu diluviul. Abia văd la câţiva metri în faţă pe Coridorul Diavolului, aşa că sunt nevoită să încetinesc ca să nu ratez ieşirea spre complexul turistic. Ajunsă lângă căsuţa mea, opresc motorul şi rămân câteva clipe în maşină. Copacii se zbuciumă sub vântul mânios, iar frunzele lor foşnesc ca şi cum şi-ar împărtăşi secrete. Stropii de ploaie clipocesc sonor în băltoacele nămoloase.

Ies fără chef din maşină şi mă îndrept cu paşi mari spre uşă, oprindu-ma doar cât să-mi extrag tocul din noroiul de pe alee. În dreptul intrării aproape că alunec pe ceva. Mă uit la treaptă şi constat îngrozită că e plină de sânge şi de bucăţi de carne. Par să fie resturile unui şobolan sau ale altui rozător. împing mizeria la o parte cu piciorul şi deschid uşa, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Stomacul mi se strânge sub valuri succesive de greaţă. închid uşa, cu speranţa că leşul a fost adus de o vulpe sau de o pisică şi că nu reprezintă un fel de avertisment adresat mie.

11

OLIVIA

BMW-ul bleumarin-închis al lui Wesley se opreşte în faţa grajdurilor la ora trei după- amiaza, chiar când iese Olivia din biroul improvizat în magazie. încă n-au avut timp să stea de vorbă, cu excepţia scurtei discuţii în care Olivia l-a informat despre vizita jurnalistei, făcându-l să demareze valvârtej. Nici n-a apucat să-l întrebe unde dispăruse noaptea trecută. Acum, Wesley stă de vorbă cu mama ei în parcare. A început să plouă din nou şi cerul are culoarea cenuşii. Ridică amândoi privirea când Olivia vine să le deschidă poarta.

- **Cum e? Ai găsit-o pe jurnalistă? Unde ai stat atâta? îl asaltează cu întrebările.**

- **A trebuit să mă întorc la muncă. Am şi eu un serviciu, îţi aminteşti? Am pretextat o durere de stomac ca să-mi dea voie să plec mai devreme. De fapt, adaugă schiţând o strâmbătură, nici măcar n-am mînţit. Nu mi-a fost bine toată ziua.**

- **Vă las, le spune mama ei făcându-i cu ochiul Oliviei.**

Intră în birou, iar tânăra îşi dă seama că Wesley trebuie să-i fi povestit totul deja, altfel ar fi rămas să-l asculte. Aşa e mama ei, tot timpul se ţine la curent cu noutăţile.

Îi place să ştie tot ce se întâmplă în Stafferbury. După accident, Olivia i-a propus să vândă totul şi să se mute din oraş. Nu departe, poate în localitatea de alături, ca să rămână aproape de Wesley. Mama ei a fost oripilată de idee.

- **E o afacere de familie. Bunicii tăi s-ar întoarce în mormânt dacă am pleca de-aici.**

Aşadar, rămăseseră în Stafferbury, iar Olivia fusese nevoită să se înveţe cu privirile piezişe, cu acuzaţiile şi bârfele. Apoi, când ieşise din convalescenţă şi îşi recăpătase puterile, descoperise că viaţa ei era atât de strâns întreţesută cu cea a oraşului, încât i se păruse de neconceput să mai plece.

- **Am înţeles, dar unde ai dispărut noaptea trecută? îl întreabă.**

- **Noaptea trecută? repetă Wesley, clătinându- se jenat pe călcâie.**

Poarta o pereche de adidaşi cu talpă groasă, urâţi, care i s-ar fi potrivit cu vreo douăzeci de ani în urmă,

- **M-am trezit şi nu erai în pat.**

- **Ah, da... n-am putut să dorm. Simţeam nevoia să ajung în patul meu, iar tu dormeai aşa de frumos, încât nu m-a lăsat inima să te trezesc.**

- **Aşadar, ai hotărât să te strecori afară în mijlocul nopţii, se încrunta Olivia.**

- **Mai precis, în dimineaţa asta, foarte devreme.**

Aşa să fi fost? Nu-şi mai aduce aminte cât arăta ceasul când i-a descoperit absenţa. Tot ce ştie e că afară era încă beznă. Dar, cum până la 7.30 nu se vede nici o lumină, poate că spune adevărul. În orice caz, a plecat înainte de şase dimineaţa, când a pornit alarma.

- **Parca te-am văzut cu Izzy la cafenea.**

îşi reproşează pe loc că pare atât de nesigură şi de dependentă de el. Dar fata seamănă perfect cu Sally, ceea ce nu trebuie să-i fi scăpat nici lui Wesley. Imediat după accident, Oliviei i s-a întâmplat de mai multe ori s-o ia drept Sally, să aibă impresia stranie că prietena ei n-a dispărut, ci se plimba nepăsătoare pe străzile oraşului, cu coada neagră, lucioasă fluturându-i pe spate. Trezirea la realitate

era atât de dureroasă, încât o proiecta instantaneu într-un vârtej de nostalgie şi regrete pentru singura şi cea mai bună prietenă pe care o avusese vreodată. Cu vreo zece ani în urmă a încercat să se apropie de Izzy, în ciuda diferenţei mari de vârstă dintre ele, invitând-o să bea un pahar împreună. Izzy a acceptat, dornică să împărtăşească amintiri şi anecdote despre sora dispărută, cu toate că părinţii ei nu mai voiau să aibă nimic de-a face cu Olivia. Au petrecut câteva nopţi lăsându-se purtate de valul amintirilor, însă Olivia şi-a dat seama că asemănarea lui Izzy cu sora ei nu făcea decât să-i amplifice suferinţa. A înţeles că prietenia trebuie să vină de la sine, că nu poate fi impusă cu forţa, oricât de mult şi-ar dori-o amândouă.

- **Mda, am schimbat câteva vorbe, îi răspunde Wesley pe un ton voit nonşalant. Când termini aici? Mă gândeam să mergem la pub.**

- **Pe la cinci.**

Dumnezeule, Liv, măcar prefă-te entuziasmată! Râde cu poftă şi îi atinge uşor obrazul cu mâna, lăsând-o să întrevadă, pentru

0 fracţiune de secundă, o undă de vulnerabilitate în ochii lui. înţeleg că perioada asta a anului nu-

1 uşoară, dar te iubesc, să ştii, şi aş face orice pentru tine.

- **Ştiu, îi răspunde scurmând cu tocul cizmei în betonul din curte.**

N-are nevoie de cineva care să-i poarte de grijă. E o femeie în toată firea, dar toată lumea o tratează ca pe un copil. Pe de altă parte, n-ar fi putut trece prin tot ce a trecut fără ajutorul lui. Iar acum a ajuns să se întrebe dacă îl iubeşte cu adevărat sau îl vede ca pe o posesiune.

- **Ştiu că nici unul dintre noi nu vrea copii... continuă el, făcând-o să tresară.**

- **Stai! N-ai impresia că abordezi un subiect cam greu pentru o seară de joi?**

Râde. Are gura prea mare, prea lată pentru chipul lui, ceea ce-i permite să treacă instantaneu de la o expresie de bucurie la una de nemulţumire.

- **Mă gândesc că poate ar fi momentul să avansăm. Să locuim împreună.**

Pot să am grijă de tine, să ştii. Ai nevoie de mine, Liv. Iar eu am nevoie de tine. Am forma un cuplu în toată regula.

- **Suntem un cuplu în toată regula.**

- **Ştii foarte bine ce vreau să spun. Te-ai putea muta în apartamentul meu, ai putea să scapi de...**

Face un semn sugestiv din cap către biroul unde se afiă mama ei.

Vrea cu adevărat să scape de ea? Au fost întotdeauna foarte apropiate şi se înţelege bine cu Wes. E o casă prea mare pentru o femeie singură. I-ar părea rău s-o lase aici. Ca să nu mai spunem că detestă apartamentul prăpădit al lui Wesley.

- **Cum rămâne cu mama?**

- **O să se descurce, e puternică. Oricum, ai continua să vii în fiecare zi la muncă, nu-i aşa?**

- **Pot sa mă mai gândesc?**

- **Doar nu vrei să spui că te-am luat prin surprindere, oftează el. Suntem împreună de douăzeci de ani.**

Propunerea chiar vine ca o surpriză, dar ceea ce o miră şi mai tare este momentul pe care l-a ales Wesley.

12

VRĂJITORUL

Derreck le zâmbi larg, făcându-le loc să intre în ***vila. Totul*** *era atât de opulent, încât lui Stace nu-i venea să-şi creadă ochilor. Era ca un palat, cu pardoseală din marmură şi o scară interioară impresionantă care conducea la cinci camere duble. Aveau la dispoziţie două săli de baie cu căzi mari cât nişte piscine şi o bucătărie echipată modern. În faţă se vedea râul, iar partea din spate dădea spre o grădină privată, protejată de privirile vecinilor prin garduri vii înalte şi arbori exotici. Cu toate că, din spusele lui Derreck, proprietăţile alăturate erau libere. Pe peluză se vedeau o piscină de formă ovală, o terasă protejată de soare şi un grătar.*

- Cum îşi permite Derreck toate astea? şopti Stace după ce îşi luară în primire camerele.

- Totul e mult mai ieftin în Thailanda, îi răspunse John-Paul pe un ton atotştiutor în timp ce-şi aşeza hainele în sertarele comodei. Şi are o

slujbă bună. Lucrează la o bancă de investiţii. în sfârşit, s-a aşezat la casa lui.

- Iubită?

John-Paul ridică ochii din valiză şi o privi arcuind sprâncenele.

- De ce? Te interesează?

Pufni în râs. Nu fusese niciodată genul care s-o bănuiască, avea deplină încredere în ea. Prea multă încredere, îşi spunea uneori Stace. I-ar fi plăcut să-l vadă puţin gelos, măcar din când în când. Pe de altă parte, ***nici*** *nu avea motive. Poate că nu se înţelesesem prea bine* ***în*** *ultima perioadă, dar excursia venise la ţanc.*

- De fapt, dacă stau să mă gândesc, chiar pare genul de corporatist, îi răspunse scoţând din valiză un costum de baie minuscul.

- Genul de corporatist! repetă amuzat John-Paul. De parcă ai şti cum arată unul.

- Am văzut în filme, zise lovindu-l în joacă cu pumnul în umăr.

Jn *ciuda bunei dispoziţii afişate,* ***nu*** *reuşea să scape de impresia că vila nu era cu adevărat un cămin. Ceva îi spunea că Derreck o închiriase pentru câteva săptămâni ca să-şi impresioneze prietenii. Nu se vedeau pe nicăieri accente personale, vaze cu flori sau obiecte intime. Nu existau fotografii de familie pe pereţi, nici măcar opere de artă care să certifice amprenta unei individualităţi.*

În acelaşi timp, supravieţuise zborului monstruos de douăsprezece ore prin noapte, deplasării de la aeroport până aici, ajunsese în Thailanda, era hotărâtă să se relaxeze şi să se distreze. Aveau tot ce le trebuia – slavă

Domnului pentru aerul condiţionat –, un cadru superb şi toate facilităţile posibile. Hannah, Leonie şi Maggie aveau dreptate: era vacanţa vieţii lor. Când o să-şi mai permită un sejur atât de luxos?

Maggie şi Martin dădură buzna în cameră ţinându-se de talie şi chicotind.

Uau! E fantastic! exclamă Maggie entuziasmată. Ap văzut baia? E mai mare decât tot apartamentul meu!

- Amice, îmi vine să te pup pentru aranjamentul ăsta, spuse Martin luându-l pe după gât pe John- Paul şi sărutându-l zgomotos pe obraz.

Lui Stace îi crescu inima de mândrie văzând cât de uşor fusese primit iubitul ei în gaşcă. Ştia că John-Paul încă simţea nevoia să-şi demonstreze valoarea, deşi nu era cazul.

*- **N-am** fi reuşit în vecii vecilor să ne facem aşa o vacanţă, dacă nu erai tu.*

- Ei, lasă, râse John-Paul împingându-l uşor la o parte pe Martin. Pentru asta există prietenii. În orice caz, trebuie să-i mulţumiţi lui Derreck, nu mie. A fost ideea lui, adăugă, cu obrajii în flăcări.

- Da, a fost ideea mea, se auzi o voce. Menajera e jos, pregăteşte grătarul.

Derreck îi privea sprijinit nonşalant de tocul uşii. Cămaşa descheiată lăsa să i se vadă pielea perfect bronzată. Renunţase la pălărie, şi buclele blonde îi încadrau ochii perfect albaştri. „E teribil de arătos", îşi spuse Stace, ruşinată de junghiul pe care îl simţise în stomac. Era sigură că tipul nu ducea lipsă de femei.

- Ai o menajeră? La naiba! exclamă Maggie fără voia ei.

- Vine la pachet cu casa, îi răspunse Derreck pe tonul cel mai normal din lume.

*Bogăţia **din** jur contrasta puternic cu traiul lor de acasă, în apartamente mici, neajungându-se niciodată cu banii. Stace se întrebă dacă nu cumva John-Paul era invidios. Simţea o undă de energie negativă dinspre el.*

- J.P., ce-ar fi să vii puţin cu mine? i se adresă Derreck. Aş vrea să fac schimb de noutăţi cu vechiul meu prieten, în linişte. Dacă nu ai nimic împotrivă, desigur?

Stace simţi că întrebarea era pur retorică.

John-Paul o consultă rapid din priviri, iar ea se văzu nevoită să ridice din umeri.

*- Sigur, mi-ar face plăcere, zise urmându-şi amicul **în** afara încăperii.*

Îi făcu şmechereşte cu ochiul din mers, dar Stace îi sesiză încordarea.

- Ne vedem afară în zece minute, anunţă Derreck. Spune-le şi celorlalţi.

- Ei bine, se pare că Derreck a tras lozul cel mare, comentă Maggie după ieşirea celor doi.

*- Cam aşa ceva, zise Martin dând la o parte o valiză ca să se poată trânti în **pat** lângă iubita lui. Ce mai ştii despre el?*

*Stace continua să-şi aranjeze lucrurile **în** dulap.*

- Nu mare lucru. John-Paul mi-a povestit că Derreck are mamă britanică, dar a crescut în Australia. S-au cunoscut când John-

Paul călătorea în Vietnam. Are douăzeci şi şapte de ani şi... mai multe nu ştiu, pe cuvânt.

- Hmm, făcu Maggie muşcându-şi buza, gânditoare. Tipul pare de treabă şi, evident, e sexy ca naiba. Martin se prefăcu că o loveşte în joacă, făcând-o pe Stace să se înroşească. În fine, te lăsăm să despachetezi.

Cei doi ieşiră ţinându-se de mână.

Stace termină de aranjat conţinutul valizelor şi coborî ***în*** *grădină. Pe scara de marmură se răspândise deja mirosul grătarului. îşi dădu seama că-i chiorăiau maţele de foame. Nu mâncase nimic de când se dăduseră jos din avion. Când trecu însă pe lângă uşa camerei din faţă, auzi voce aprinse. Se opri cu mâna pe clanţă.*

- Dacă aş fi ştiut, n-aş fi acceptat nici în ruptul capului să vin.

- Hei, calmează-te, amice. Nimic nu-i gratis pe lumea asta, o ştii doar.

Era vocea lui Derreck.

Inima lui Stace bătea atât de tare, încât se temu c-o să leşine.

- Credeam c-am lăsat trecutul în urmă.

- Aşa-i! Dar îmi eşti dator.

Vocea lui Derreck părea de-a dreptul jovială, în comparaţie cu amărăciunea din glasul lui John-Paul.

- Pentru Goa, bănuiesc.

Stace simţi că-i urcă sângele la cap. Ce voia să spună Derreck? Cu ce îi era dator iubitul ei?

- Un mic serviciu. Atât şi nimic mai mult. Te rog, bătrâne.

- Trebuie să mă gândesc. Ce-o să le spun celorlalţi?
- Că mergem să ne întâlnim cu un prieten comun, nu te...
Restul conversaţiei fu acoperit de zgomotul pe care-l făceau Griff şi Leonie, care coborau scara, urmaţi de Hannah şi Trevor. Stace se îndepărtă rapid de uşă.
- Salut! făcu Griff dându-i pe spate o palmă care o făcu să se înece. Primim şi noi ceva de băut? Miroase a grătar!
Uşa se deschise şi în prag apăru John-Paul. Era extrem de palid. O luă de mână cu un gest mecanic, făcând tot posibilul ca să-i evite privirea, şi o conduse pe culoar. Auzind chicotelile lui Leonie şi Hannah din spate, lui Stace i se ridică părul pe ceafă. Nu trebuia să se întoarcă, ştia că flirtau deja cu Derreck.
Aerul era încă dens şi umed. Traversară bucătăria şi ieşiră în patio. Cerul îmbrăcase nuanţe superbe de roz şi auriu. În ciuda căldurii, Stace fu străbătută de un frison. Despre ce discutaseră iubitul ei şi gazda? Ce se întâmplase în Goa? Avu dintr-odată revelaţia că cei doi împărtăşeau un trecut comun despre care ea nu ştia absolut nimic.

13

JENNA

îmi deschid laptopul şi tastez „subcomisar Dale Crawford” în Google. Norocul meu că proprietarul a instalat Wi-Fi la cabană, chiar dacă uneori merge cam prost. Imediat ce apăs pe tasta „Enter”, pe mijlocul ecranului îmi apare imaginea unui tip arătos, la vreo treizeci de ani, cu ochi căprui şi părul şaten zburlit. E un articol din *The Guardian* despre cum a ajutat la rezolvarea cazului celor doi bătrâni găsiţi sufocaţi la ei acasă, în Devizes. Un alt articol îl descrie drept „steaua în ascensiune a poliţiei din Wiltshire” şi povesteşte cu lux de amănunte investigaţiile rcccntc în carc a fost implicat, majoritatea legate de dispariţii şi de omucideri.

Sunt impresionată. Verific ora. E aproape 15.30. Ar trebui să mă pun în mişcare dacă vreau să mă întâlnesc cu Ralph Middleton înainte de căderea întunericului.

De data asta m-am îmbrăcat mai practic: cizme de cauciuc galbene şi o haină de ploaie peste blugi şi pulover. Am înţeles de la Brenda că rulota lui Ralph s-ar afla în apropierea complexului turistic. Tot ce sper este să nu mă rătăcesc până acolo.

Când deschid uşa mă aştept să văd resturile animalului mort pe prag, dar din fericire au dispărut. Deşi ploaia s-a oprit,

printre copaci atârnă fuioare de ceaţă, iar aerul este foarte umed. Adulmec mirosul de pini şi de pământ reavăn, întrebându-mă în ce direcţie s-o apuc. În faţa mea se vede o cărare care şerpuieşte prin pădure, pe lângă cabana de vizavi. Pe aici se plimba ieri persoana aceea cu ciobănescul german. Decid să urmez cărăruia. îmi fixez geanta în bandulieră şi pornesc uşor aplecata în faţă, sub vântul puternic. Am luat sprayul paralizant din maşină şi l-am pus în buzunar, pentru orice eventualitate. Pleoscăi prin noroi la fiecare pas în timp ce mă apropii de cealaltă cabană, care văd că se numeşte Foxglove[1]. Nici un semn de viaţă în interior. Calc pe urmele de tălpi formate deja pe cărarea care coteşte la dreapta. în stânga se zăresc alte două case din lemn, identice, ascunse printre copaci.

Inima începe să-mi bată mai repede pe măsură ce mă afund în pădure. Urmez cărarea, dar terenul devine tot mai dificil. Copacii acoperă cerul cu frunzişul lor şi aproape că nu-mi dau seama când începe din nou să plouă. Doar aud ropotul stropilor pe frunze. Este ca şi cum aş păşi într-o lume străină. Simt miros de fum, ca de la un foc de tabără muribund. Merg înainte. Sper să nu mă rătăcesc şi mă rog ca drumul să mă ducă la rulota lui Ralph Middleton.

Mai merg preţ de vreo zece minute, tot mai descurajată, până când ajung într-o poieniţă şi descopăr sursa mirosului de fum. Lângă un foc care stă să se stingă se vede o rulotă hodorogită, atât de mică încât este exclus să aibă mai mult de două cuşete. Ramele ferestrelor, în spatele cărora atârnă nişte perdele murdare, sunt mâncate de rugină. Aud clinchetul bizar al unor clopoţei de vânt. Ploaia cade mai tare aici, fără protecţia frunzişului dens. Mă apropii de focul din care n-au mai rămas decât câteva cioate înnegrite, fumegânde. în apropiere văd un fotoliu de camping cu pânza smulsă din cadrul metalic.

înţepenesc în loc, ţinându-mi respiraţia. Din rulotă se aud voci ridicate. Ezit, întrebându-mă dacă să bat la uşă sau nu, dar aceasta se deschide brusc, obligându-mă să fac un pas rapid în spate ca să nu fiu lovită.

Olivia coboară în iarba udă. Poartă pe cap un fes negru. Este foarte palidă, trasă la faţă, şi are ochii umflaţi. Dau să mă apropii de ea, dar se îndepărtează rapid pe cărarea pe care am venit. Observ că şchiopătează uşor.

în prag îşi face apariţia Ralph, vizibil confuz. Are părul prins într-o coadă care îl

face să arate ca un rocker bătrân. Poartă un hanorac lăbărţat şi pantaloni kaki vârâţi în bocancii de motociclist. Privirea i se mută de la mine la silueta grăbită a Oliviei. Lângă el apare şi câinele cu trei picioare, care mă priveşte cu ochi mari, negri.

- Buna, îl salut. Mă mai ţii minte de ieri?

Se încruntă şi îşi mângâie barba cenuşie fără să-şi dezlipească ochii de la impermeabilul galben al Oliviei, care se face nevăzută printre copaci.

- E supărată, îmi spune pe cel mai normal ton din lume, fără nici o introducere.

- De ce?

Pare agitat. îşi atinge creştetul capului, unde parul i se răreşte.

- E supărată, repetă. Eu am supărat-o.

- Ce-ai făcut?

- Nu pot să spun. N-am voie.

- I-ai făcut... i-ai făcut rău, Ralph?

- Eu? în nici un caz, îmi răspunde cu o privire tristă. Nu i-am făcut rău niciodată.

Se apleacă puţin şi mângâie câinele pe cap.

- Pot să... îmi dreg glasul, alegându-mi cuvintele: Mă întrebam dacă aş putea intra, ca să stăm puţin de vorbă.

- De ce? îmi replică suspicios.

- Numele meu este Jenna Halliday. Îi zâmbesc încurajator, detestându-mă pentru asta, şi-mi aranjez părul peste umăr. Părul meu roşcat despre care Gavin spunea că are nuanţa frunzelor tomnatice. Fac un podcast despre accidentul Oliviei şi dispariţia prietenelor ei, îi explic. Aş vrea să-ţi iau un interviu.

- De ce? Nu ştiu nimic.

- Dar tu ai găsit-o în noaptea aceea, tu i-ai salvat viaţa, Ralph.

Mă priveşte lung, parcă întrebându-se dacă să mă creadă sau nu. Apoi, spre uşurarea mea, îmi face semn să intru în rulotă.

- Scuze pentru dezordine...

îi răspund că nu mă deranjează şi păşesc înăuntru. Nările îmi sunt asaltate de mirosul amestecat de mâncare pentru câini şi supă de vită, dar interiorul rulotei este surprinzător de curat, deşi sărăcăcios. în partea din spate se vede un mic dormitor, cu o toaletă alături. îmi indică masa de vizavi şi traversez chicineta ca să ajung la ea. Canapeaua maro e găurită pe alocuri, lăsând să iasă buretele gălbui. într-un colţ doarme ghemuită o pisică.

- Vrei o cană de ceai? Nu mai am lapte, din păcate. Olivia l-a terminat.

Văd două căni verzi de plastic pe blatul de melanină.

- Aş prefera o cafea. Oricum o beau neagră de obicei.

încuviinţează în tăcere şi scoate din dulapul de deasupra două căni de plastic curate. Observ că-i tremură mâinile când pune în funcţiune fierbătorul, apoi ochii îmi aterizează pe coşul de gunoi din colţ, plin ochi de cutii de bere.

- De când trăieşti aici? îl întreb în timp ce scotoceşte cu linguriţa într-o cutie de Nescafe.

- De ani şi ani de zile, îmi răspunde cu un puternic accent de West Country. Tatăl meu vitreg m-a aruncat în stradă când aveam şaptesprezece ani. De atunci locuiesc aici. Rulota i-a aparţinut mamei. Cred ca i s-a făcut milă de mine. Nu suficient de milă încât să-l alunge pe ticălosul ei de soţ, totuşi.

Toarnă apă fierbinte în căni şi se întoarce spre mine. Pare prea mare pentru spaţiul acesta meschin. Se aşază de cealaltă parte a mesei, întinzându-mi o cană. Pisica se întinde leneş şi adoarme la loc. O mângâi pe cap. Cu coada ochiului surprind o vietate târându-se de sub masa spre dormitor. Scot o exclamaţie de surpriză.

- El e Timmy Willy, îmi explică bărbatul rânjind.

- E un... şoarece?

- Da. Un şoarece de câmp. Olivia l-a numit aşa. După personajul lui Beatrix Potter. Vine din când în când în vizită şi primeşte de mâncare.

Mă cutremur la gândul că rulota ar putea fi infestată de rozătoare şi examinez podeaua, ca sa mă asigur că nu mai apar şi alţi prieteni cu blană.

- Nu-ţi face nici un rău, râde Ralph.

Tipul este atât de copilăros, încât simt cum mi se pune un nod în gât. De la naşterea lui Finn m-am înmuiat. îl văd pe Ralph în copilărie şi mă întreb cum a ajuns în halul ăsta. Oare s-a bucurat de iubire? Oare mama lui l-a protejat aşa cum ar fi trebuit? Cine se îngrijeşte de el acum? Olivia? De aceea îl vizitează periodic? Ploaia răpăie pe acoperiş şi vântul şuieră pe la colţuri. Nu mă tem de el, deşi poate că ar trebui. Poate că modul lui de operare e să-şi atragă victimele în rulotă, prezentându-se ca un suflet simplu, iubitor de animale. Scot telefonul ca să-l înregistrez şi strecor sprayul paralizant în geană, la îndemână.

- Te deranjează? îl întreb în timp ce potrivesc aparatul pe trepied între noi.

- Nu, deloc, mă asigură el.

Iau o gură de cafea.

- Aşadar, de ce a venit Olivia pe la tine?

- Vine des, îmi răspunde ridicând din umeri. E prietena mea. A fost întotdeauna bună cu mine. Ştiu ce spun oamenii pe seama mea, dar Olivia m-a tratat întotdeauna ca pe o fiinţă umană, nu ca pe un ciudat.

- Vă cunoşteaţi înainte de accident?

Clatină din cap, strângând în mâinile uriaşe

cana fragilă.

- Numai după ce au dispărut prietenele ei. Rămâne tăcut câteva secunde, cu ochii în cafea, apoi adaugă: Erau nişte fete foarte de treabă. Drăguţe.

încerc să lupt cu prejudecata că am de-a face cu un fel de pervers pe motiv că trăieşte singur în pădure şi se poartă cam bizar.

Apoi îmi amintesc chipul încordat al Oliviei şi ochii ei umflaţi. O fi încercat să-i facă ceva?

- Îţi plăceau fetele, Ralph? îl întreb prudent, îţi place de Olivia?

- Nu le cunoşteam. Şi, după cum îţi spuneam, Olivia e doar o prietenă.

- Ai văzut ceva în noaptea aceea? Ceva suspect?

îşi muşcă buza, ca şi cum s-ar teme să nu dezvăluie un secret.

- Olivia afirmă că a văzut o siluetă pe drum, insist. Că de aceea a virat brusc. Tu ai văzut ceva?

Ridica din nou din umeri, evitând contactul vizual.

- Nu, n-am văzut pe nimeni pe drum.

- Ai spus ceva despre o lumină foarte strălucitoare, apoi ţi-ai retras declaraţia.

- A trecut mult timp de atunci, nu-mi mai amintesc, oftează el.

- Ai văzut o lumină puternică?

- Olivia mi-a spus să nu zic.

- Ce să nu zici? Să nu vorbeşti despre lumina?

- Mi-a spus că oamenii o să râdă de mine, aşa mi-a spus, c-o să râdă de mine.

- De ce?

- Pentru că eu cred în extraterestri.

Ah, da, teoria lui cu răpirea fetelor de un OZN.

- Olivia a văzut şi ea lumina?

Mă aprobă scurt din cap.

- Locul ăla nu e bun. Eu tot zic, de ani de zile. E bântuit, izbucneşte nervos.

- Ce era lumina aceea, după părerea ta, Ralph?

- Un OZN, desigur. M-a orbit. După aia, pur şi simplu a dispărut.

Mă priveşte încăpăţânat. Oare chiar crede în ce spune? Decid să schimb tactica.

- De ce plângea Olivia când a ieşit de aici, Ralph?

Strânge buzele, după care se ridică brusc. Loveşte măsuţa cu genunchii, aproape răsturnându-mi telefonul.

- Cred că a venit momentul să pleci.

Simt cum mă străbate un val de dezamăgire.

- Ralph, încerci s-o aperi pe Olivia?

- Nu mai scot nici o vorbă despre ea. M-a rugat să nu spun nimic. M-am săturat de toate întrebările voastre... m-am săturat să fiu acuzat!

S-a înroşit la faţă şi din gură îi ţâşnesc stropi de salivă.

- Despre ce anume te-a rugat să nu vorbeşti?

- Te rog, pleacă. Acum!

Traversează rulota şi deschide larg uşa. îmi strâng telefonul, îi dau drumul în geantă şi mă îndrept spre ieşire.

- Ralph, te rog... fac o ultimă încercare de pe iarba udă, dar uşa s-a trântit deja în spatele meu.

14

Cerul s-a întunecat considerabil în timpul cât am fost în rulotă. Pornesc spre casă, cu gândul la Ralph şi la ciudata noastră conversaţie, când aud un trosnet de crengi în spate. înţepenesc în loc, cu senzaţia neplăcută că urmează să fiu atacată. Mă întorc, dar nu văd pe nimeni. Nu sunt prea departe de cabană, aşa că o rup la fugă, întrebându-mă dacă nu cumva lui Ralph i- a venit ideea să mă urmărească, dacă nu cumva l-am judecat greşit şi am de-a face cu un psihopat, nu cu un singuratic inofensiv. îmi mai recapăt curajul când văd lumina aprinsă în cabana Foxglove şi o umbră în dreptul unei ferestre.

Intru în casă îngheţată şi udă leoarcă. Aprind lumina şi trag toate draperiile, încercând să alung din preajmă copacii aceia care parcă vor să mă înghită. îmi amintesc de un episod din *Doctor Who* pe care l-am văzut cu Finn, unde copacii

ţâşneau practic din pământ şi creşteau accelerat, ameninţând să acopere oraşul sub o pătură naturală. îmi scot hainele ude, mă ghemuiesc în fotoliul de lângă şemineu şi îl sun pe Finn pe FaceTime.

îmi răspunde din salon. Recunosc în spatele lui peretele pe care l-am vopsit în albastru anul trecut. Zâmbeşte vesel, dar pare obosit. Sper că Gavin nu l-a lăsat să se culce prea târziu aseară.

îi povestesc despre pădure şi-i aduc aminte de episodul din *Doctor Who.*

- Serios, mămico! Ce tare, râde el.

- Câteodată am impresia că vor să intre în casă pe geam, cu crengile ca nişte gheare, gata să mă tragă afară. Efectiv, locuiesc într-o cutie din lemn în mijlocul codrului.

Chicoteşte şi mă roagă să-i arăt cum arată exteriorul. Trag perdeaua ca să-i arăt pădurea din jur, când imaginea unei geci impermeabile îmi trece prin cadru. Să fie Ralph, sau persoana pe care am văzut-o în cabana de alături? Mă uit mai cu atenţie, dar nu văd mare lucru din cauza ploii care se scurge pe geam. Nu sunt sigură dacă nu

cumva imaginaţia îmi joaca feste. Trag la loc draperia şi revin la discuţia cu fiul meu.

- Uau! Aş vrea să fiu şi eu cu tine acolo. Am putea să explorăm împreună.

Mi se strânge inima. Şi eu aş vrea să-l am lângă mine. De fapt, aş da orice să fiu acasă cu el, pe canapea, urmărind *Doctor Who.*

- Nu e tocmai ca în Center Parcs, îi spun, cutremurându-mă la amintirea expediţiei la rulota lui Ralph; mă bucur totuşi că am reuşit sa înregistrez conversaţia cu el.

Discutăm despre şcoală şi o văd pe mama în spatele copilului, aducându-i lapte şi biscuiţi. Aş vrea să-l întreb despre vocea de femeie pe care am auzit-o mai devreme, dar nu vreau să-l pun într-o postură delicată. Băiatul crede că eu şi Gavin am hotărât să nu ne mai vedem o perioadă, dar că în curând o să ne regăsim sub acelaşi acoperiş. Situaţia e confuză şi tulburătoare pentru el.

îmi mai povesteşte câte ceva despre şcoală şi despre învăţătorul lui, domnul Carter, pe care îl adoră, în timp ce-şi ronţăie biscuiţii.

Are cerneală pe degete şi am impresia că şi-a ros unghiile.

- Vrei să vorbeşti cu bunica? mă întreabă.

Accept şi ne luăm la revedere cu bezele.

Ecranul se întunecă atunci când îi dă iPad-ul mamei mele, apoi apare partea de sus a capului ei, cu şuviţele de păr blond şi ochii verzi.

- Totul e în regulă, iubire?

- Mamă, nu-ţi văd gura! Ţine tableta mai jos.

- O... bine, stai puţin. E mai bine aşa?

- Da, mult mai bine.

- Ce faci? Cum e pe acolo?

îi povestesc tot ce-am făcut până acum. Mama ar fi trebuit să se facă şi ea jurnalistă, căci e la fel de curioasă ca mine. îmi cere să-i fac un tur al cabanei şi întorc telefonul ca să-i arăt bucătăria şi salonul, apoi dormitorul.

- E drăguţ, admite.

- Mi-e dor de voi toţi. Mi-e dor de Finn, îi mărturisesc întorcându-mă în fotoliu. Slujba m- a mai ţinut departe de casă, dar niciodată atât de mult.

Mama s-a mutat în bucătărie, în dreptul cămării mele de provizii în stil Shaker, de culoare gri-deschis. îmi dau seama că l-a lăsat singur pe Finn ca să putem discuta pe îndelete.

- înţeleg că te întorci vineri. încearcă să profiţi cât mai mult de şederea acolo. Aici, totul e sub control.

- Ai vorbit cu Gavin?

- Numai despre Finn. Mi-a lăsat impresia că nu vrea să-mi bag nasul în treburile voastre.

îmi reprim un zâmbet ironic, căci ştiu că nu şi-ar dori nimic mai mult.

- încerc să-i acord spaţiul de care are nevoie, dar îmi pierd răbdarea. Nu ştiu ce să fac. Şi în dimineaţa asta... Ezit şi cobor vocea: Cred că am auzit o voce de femeie.

- Cum adică, ai auzit o femeie? Ce făcea? se strâmbă mama neîncrezătoare.

- Râdea. Era devreme, înainte de şcoală.

- Ascultă-mă, Gavin nu este atât de prost încât să aducă o femeie aici peste noapte, dacă asta îţi închipui. Nu cu Finn în casă. Nu mai fi paranoică. Probabil că ai auzit televizorul sau radioul.

Zâmbeşte, dar vocea ei este aspră.

- Bine, ai dreptate.

Mama a reuşit să mă calmeze, aşa cum a făcut-o întotdeauna de când un băiat de care îmi plăcea m-a numit „faţă de şoarece" pe când aveam doisprezece ani. Poate că a fost radioul. În orice caz, acum trebuie să mă concentrez la documentarea mea.

Parchez în faţa pubului la 7 şi câteva minute. Ploaia s-a oprit, dar mi-am păstrat blugii şi puloverul verde pe care le-am purtat şi mai devreme. Noroc că mi s-a uscat pardesiul elegant de lână. îmi agăţ geanta pe umăr şi intru cu paşi hotărâţi în The Raven. Examinez rapid mesele şi canapelele confortabile de pe margini, însă nici urmă de subcomisarul Crawford, doar

un cuplu mai vârstă şi două femei angajate în conversaţie pe o canapea. Mă duc la bar şi îi cer bătrânului barman cu inel în nas un pahar de vin şi o limonadă. Tocmai plătesc cu cârdul când uşa se deschide şi poliţistul îşi face apariţia. E puţin mai în vârstă decât în fotografiile din ziare, înalt, cu părul vâlvoi, de parcă ar fi ieşit dintr-un tunel aerodinamic. Şi-l netezeşte maşinal cu mâna. Are un aer nesigur, dezordonat, de parcă ar fi alergat de colo-colo toată ziua.

Ochii căprui i se luminează când mă vede.

- Jenna?

- Da. Bună ziua. Domnul subcomisar Crawford?

Dăm mâna. Miroase a ploaie şi a fum de lemne.

- Poţi să-mi spui Dale. încântat de cunoştinţă. Dacă ocupi o masă, îmi iau şi eu ceva de băut şi vin.

Aleg un colţ mai ferit, lângă fereastra cu multe ochiuri, şi mă strecor pe banchetă, cu spatele la perete şi faţa spre intrare. Iau două înghiţituri mari din paharul cu vin.

Dale traversează localul cu o halbă de bere în mână şi se aşază pe scaunul de vizavi. îşi scoate haina neagră de stofă, dând la iveală o cămaşă şi o cravată care-i stă strâmb.

- Am auzit de la Brenda ca lucrezi la un podcast.

- Corect. îl pun rapid la curent cu însărcinările mele: E pentru site-ul BBC Sounds şi reprezintă o premieră pentru mine, deşi lucrez în presă de peste cincisprezece ani.

- Prin urmare, Brenda ţi-a spus că am primit recent dosarul accidentului de acum douăzeci de ani.

- Da. M-a făcut să mă întreb de ce tocmai acum. Au apărut elemente noi?

- Nu tocmai, îmi răspunde ridicând expresiv din sprâncene. Se mai întâmplă, uneori. Cazul n-a fost niciodată închis, dar acum am primit fonduri suplimentare... în fine, n-o să te plictisesc cu birocraţia, spune fluturând prin aer cu mâna.

îşi ia halba şi soarbe o înghiţitură zdravănă.

- Adică au decis să apeleze la un expert în cazurile fără speranţă, remarc zâmbind.

- Nu, n-au trecut decât douăzeci de ani, râde poliţistul. O privire proaspătă, un nou început şi alte poveşti din astea.

E un tip modest. Am citit despre cazurile pe care le-a rezolvat, unele de mare vizibilitate.

- Eşti din Stafferbury? îl întreb, mai mult ca să fac conversaţie, căci ştiu deja răspunsul.

- Da. Tata locuieşte încă aici, într-o casă de bătrâni. Eu m-am mutat cu soţia, de fapt, fosta soţie. Se înroşeşte puţin la faţă. Dar stau nu departe, în Devizes. Ai fost? Neg din cap. În adolescenţă veneam sa beau aici. S-a schimbat mult de atunci, spune, aruncând o privire admirativă în jur. Pe vremea aia era o bombă.

Cu siguranţă le-a cunoscut pe fete. încerc să-i ghicesc vârsta, dar e dificil, pentru că nu are nici un fir de păr alb şi doar câteva riduri în jurul ochilor. S-ar putea să fie cu câţiva ani mai tânăr decât mine. Mă hotărăsc să-l întreb.

- Da, le-am cunoscut, dar nu foarte bine. Am fost coleg de an cu Tamzin şi Katie.

Calculez rapid şi constat surprinsă că e cu un an mai mare decât mine.

- Le-ai cunoscut şi pe Olivia şi Sally?

înghite încă o gură de bere, cu ochii lipiţi de

meniu.

- Hm, nu, nu tocmai. Erau cu un an mai mici. Mi-e foame de mor, n-am mâncat aproape nimic azi. Te superi dacă îmi comand ceva? Vrei şi tu?

îmi dau seama că nu mi-ar strica deloc ceva de mâncare.

Decidem să comandăm pizza, iar Dale se duce să comande, insistând să plătească. Când se ridică observ că poartă şosete bleu cu pinguini pe sub pantalonii de costum, puţin cam scurţi. Dintr-un motiv sau altul, vederea acelor şosete mă face să mă relaxez.

Se întoarce şi se aşază la loc pe scaun.

- N-ar trebui să dureze mult, mă asigură zâmbind.

- Aşadar, reiau discuţia sprijinindu-mă cu spatele de perete, ai fost la aceeaşi şcoală cu Tamzin şi Katie.

- Da, este corect, dar apoi am plecat la universitate la Edinburgh, iar ele au dispărut pe când eram acolo.

învârt paharul de vin în mână.

- Brenda a menţionat un aspect despre care aş dori să-ţi cunosc părerea.

- Ce anume?

- Mi-a spus că Olivia s-a plâns că a fost urmărită în zilele de dinainte de accident.

- Da. A declarat la poliţie că a văzut un bărbat într-o camionetă albă. Prin urmare, agenţii noştri i-au interogat pe toţi bărbaţii din regiune posesori ai unor camionete albe, dar nici unul nu se potrivea descrierii. Pe atunci erau active mai multe

şantiere de construcţii, deci poate că nu era un localnic. Acoperirea cu camere video a spaţiilor publice din Stafferbury era aproape inexistentă în 1998, iar Olivia nu ne-a putut furniza un număr de înmatriculare. Pista nu ne- a condus nicăieri.

- La vremea respectivă poliţia o considera vinovată pe Olivia?

- Cred că şi astăzi mulţi localnici sunt convinşi că ascunde ceva.

- Iar tu?

- Nu mă pot pronunța. N-am avut ocazia să stau de vorbă cu Olivia de când a fost redeschis dosarul.

- Au existat... Mă opresc brusc, căci o femeie brunetă, cu sprâncenele puternic accentuate, ne aduce pizzele. Şuncă şi ananas pentru mine, pepperoni pentru Dale. Aştept să plece şi îmi reiau ideea: Au existat mărturii ale unor persoane cum că le-ar fi văzut pe fetele dispărute?

Poliţistul muşcă dintr-o felie de pizza şi mestecă lacom.

- Da. Mai ales în primele zile, în special în Marea Britanie, dar am avut şi o semnalare din Germania, cu vreo zece ani în urmă.

- Cu toate trei?

- Da. Se pare că au fost văzute la München, dar informaţia n-a fost confirmată niciodată. O sursă anonimă a afirmat că le-ar fi văzut plimbându-se prin preajma palatului Nymphenburg. Ridică din umeri: Nu ştiu ce să zic, nu sună deloc serios. în altă ocazie ni s-a raportat că fost văzută în Thailanda o femeie blondă care ar corespunde descrierii lui Tamzin. Din nou, informaţia nu s-a verificat. îşi termină pizza din câteva îmbucături. N-am avut timp să mănânc la prânz, se scuză cu un zâmbet.

Îi zâmbesc la rândul meu şi muşc din pizza, ca să-mi arăt solidaritatea.

- Azi am întâlnit din întâmplare o femeie prin oraş. îi povestesc discuţia cu Rita. Mi-a spus că a fost vecină cu Tamzin, până când părinţii ei s-au despărţit şi s-au mutat în altă parte.

Dale ia o gură de bere.

- Da, e corect. Cei doi se certau în permanenţă. Mă rog, aşa am auzit şi eu.

- Ce se ştie despre părinţii lui Sally şi ai lui Katie?

- Părinţii lui Sally sunt în continuare împreună şi locuiesc în Stafferbury. Tatăl lui Katie a murit acum câţiva ani, dar mama ei e bine.

- Crezi c-o să accepte să purtăm o discuţie?

Se şterge la gură cu un şerveţel.

- Poţi să încerci. Dar te avertizez că ambele familii au fost extrem de discrete de-a lungul timpului. N-au dat nici un interviu, cu excepţia apelului difuzat la televiziune imediat după dispariţie, dar au acceptat întotdeauna cooperarea cu poliţia.

îi povestesc despre vizita mea la Ralph Middleton şi despre ieşirea intempestivă a Oliviei, vizibil plângând.

- Ralph mi-a spus că Olivia i-a cerut să păstreze un secret.

Detectivul lasă şerveţelul pe masă, cu o expresie brusc serioasă pe chip.

- Ai reuşit să-ţi faci o idee despre ce anume ar putea fi vorba?

Neg din cap.

- Practic, m-a aruncat afară din rulotă când l- am întrebat...

Mă opresc la mijlocul frazei, căci îl văd pe Wesley dând buzna în pub, împreună cu un val de aer rece şi de energie dezlănţuită. Vorbeşte repede şi tare, iar în spatele lui se vede silueta Oliviei. Se întoarce ca s-o ajute să treacă peste pragul din piatră şi o conduce la o masă. Femeia şchioapătă mai tare decât atunci când am văzut- o, mai devreme. Nu ne-au observat încă. Pe cât de energic este el, pe atât de abătută pare ea. Wesley îi povesteşte cu entuziasm despre o noapte în oraş. Cuvinte ca: „Ne-am distrat aşa de bine... Stan nu mai putea să se ridice de pe jos" plutesc până la noi.

- Ce s-a întâmplat? întreabă Dale şi întoarce capul spre cuplul proaspăt sosit. Da, am auzit că sunt în continuare împreună. Dumnezeu ştie ce găseşte la el. Era o jigodie în şcoală. Tuşeşte uşor. Scuze, n-a fost o observaţie profesională. Să

spunem că nu aveam acelaşi anturaj. De fapt, se comporta violent. M-a îmbrâncit odată într-un fişet. Dale e cu un cap mai înalt decât Wesley, dar ceva mai slab. M-am dezvoltat mai târziu, râde, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile.

Olivia nu ne vede decât după ce se aşază la o masă. Citesc în ochii ei un licăr de teamă.

15

Wesley pare să nu ne fi observat. Olivia e drăguţă, într-o bluză roz care îi pune în evidenţă culoarea din obraji. S-a ferchezuit bine. Nici numi dau seama cum poate să lucreze toată ziua cu caii aceia. Numai gândul la nările lor fremătânde şi la dinţii uriaşi mă îngrozeşte. Vocea lui Wesley ajunge până la noi, tare şi aspră.

- Nu te mai holba, şuieră Dale amuzat.

Olivia stă în diagonală faţă de mine şi îşi dă

toată silinţa să mă ignore, dar e ceva în expresia ei care mă pune pe gânduri. Panică, cel mai probabil. îmi îndrept privirea înapoi spre Dale.

- E atât de vizibil? Nu-mi pot controla curiozitatea.

- Mi-am dat seama. Nu eşti făcută pentru supravegherea discretă. Ce părere ai, mai luăm ceva de băut?

- Da, dar e rândul meu să fac cinste. Tu ai plătit pentru pizza.

- Stai liniştită, că n-o să dau faliment. Se ridică în picioare rânjind. Ce-ţi comand?

îi cer încă un pahar de vin şi o limonadă. Cât e la bar, îmi termin pizza. Wesley continuă să trăncănească, vizibil îndrăgostit de propria voce. Apoi, Dale intră în raza lui vizuală. Se apleacă spre Olivia şi îi şopteşte ceva. Privirile amândurora se îndreaptă spre mine. Le zâmbesc, dar se uită repede în altă parte.

- Văd că ne-au reperat. Trebuie să fim atenţi la ce vorbim de acum înainte, spune Dale întorcându-se cu băuturile.

La naiba!

- Voiam să mai aflu o mulţime de lucruri...

- Păstrează-ţi întrebările. O să mai avem ocazii să discutăm. Rămân cu tata, la Stafferbury, câteva zile, aşa că o să fiu pe-aproape.

- Şi accepţi să-mi dai un interviu pentru podcast?

- Sigur că da. De ce nu? O să te rog însă să mai aştepţi câteva zile, până mai adun nişte informaţii.

îmi revine bănuiala iritantă că există un motiv secret pentru care a fost redeschis cazul tocmai acum. Detectivul nu e pregătit să-mi împărtăşească chiar totul.

- Pe de altă parte, schimbul nostru trebuie să fie echitabil, continuă Dale pe o voce mai joasă. Dacă afîi ceva interesant în timpul anchetei tale jurnalistice, ţi-aş fi recunoscător să mă ţii la curent.

- Sigur că da.

Cum nu mai putem discuta despre caz, începe să-mi povestească viaţa lui. Şi-a pierdut mama acum câţiva ani, doborâtă de cancer, şi încearcă să stea cât mai mult timp cu tatăl lui, ca să-l ferească de

singurătate. Are o soră care locuieşte în Spania, cu care se vede de două ori pe ani.

- Eşti din Manchester? Mi-am dat seama după accent.

- Da. Născută şi crescută acolo.

- Te-ai gândit vreodată să te muţi în altă parte?

Scutur din cap.

- Nu, nu serios. Fiul meu se simte bine la şcoală acolo şi n-aş vrea să ne dezrădăcinăm cu toţii.

Aruncă o privire la verigheta mea.

- Soţul cu ce se ocupă?

- Lucrează în domeniul financiar. Este... Simt că vinul mi se întoarce înapoi pe gât. Trăim separat, pentru moment.

Regret imediat că am spus-o. Gavin îmi reproşează adesea că vorbesc prea mult.

Dale pare puţin jenat.

- îmi pare rău. Am trecut şi eu prin asta.

- Şi mie îmi pare rău.

încearcă să pară nonşalant, dar nu mă las păcălită. îmi dau seama că o căsnicie destrămată doare ca naiba.

- Mă rog, asta e situaţia.

- De când v-aţi despărţit?

- De doi ani.

- Copii?

- Nu, slavă Domnului! A fost destul de urât şi fără. Numai un copil ne mai lipsea. Brusc, pare extrem de ruşinat de propriile cuvinte. Ah, îmi pare rău. Nu m-am gândit la ce spun.

- Stai liniştit, nu-i nici o problemă, îl asigur, dar simt un nod în gât.

- Câţi ani are copilul tău? mă întreabă.

- Finn are doar zece ani. Şi îl iubesc pe Gav, adică, Gavin, soţul meu. Suntem

împreună de când aveam nouăsprezece ani. O jumătate de viaţă. îmi doresc din tot sufletul să ne putem împăca.

- Aşadar, a fost ideea lui să vă separaţi?

Aprob din cap. Mă ustură ochii. N-ar fi trebuit

să beau. I-am spus deja prea multe, încă de la prima întâlnire.

- Jody, aşa o cheamă pe fosta mea soţie. Şi la noi a fost ideea ei. Nasol, nu-i aşa?

Râd, în ciuda lacrimilor care dau să mă podidească.

- Da, e nasol.

- Sunt sigur că situaţia o să se aranjeze. Sper din toată inima să vă împăcaţi.

- Şi eu sper.

Mobilul lui Dale, aşezat la îndemână pe masă, începe să sune.

- La naiba, e de la muncă. Trebuie să răspund.

îi fac semn să continue şi iau o gură de vin. în

partea cealaltă a localului îl văd pe Wesley îndreptându-se spre bar.

- Am înţeles, spune detectivul cu o expresie concentrată, jucându-se cu marginea şerveţelului de hârtie. Da, în regulă. Sunt în zonă. Da, plec acum.

- Probleme? îl întreb după ce închide.

Mă priveşte grav, cu gândurile în altă parte.

- îmi pare rău, Jenna, dar trebuie să plec. S-a întâmplat ceva.

îşi ia haina şi îl imit la rândul meu.

în drum spre ieşire aud încă o dată hohotele de râs false ale lui Wesley, care îmi ridică părul pe ceafă. Aerul rece ne loveşte nemilos în prag. îmi înfăşor mai bine haina în jurul corpului.

- Sunt sigură că se bucură ca am plecat. îi lăsăm să profite liniştiţi de ieşirea în oraş.

Dale râde scurt.

- Da, ai dreptate.

Ne îndreptăm amândoi spre maşinile parcate una lângă cealaltă.

- Eşti în stare să conduci? îl întreb când ajungem lângă Volvo-ul lui, lovit în bara din faţă.

- Sigur. Prima bere a fost foarte slabă, iar din a doua n-am apucat să beau mare lucru. îţi mulţumesc pentru întrebare. Poate că ar fi trebuit să te faci ofiţer de poliţie, glumeşte.

Ezit în timp ce îndreaptă telecomanda spre maşină şi apasă pe buton.

- îmi poţi spune de ce ai fost chemat aşa de urgent?

Deschide portiera şi se strecoară înăuntru, făcând să mi se strângă inima de dezamăgire. No să-mi spună nimic, e clar. Pare să se răzgândească însă:

- A fost găsit cadavrul unui bărbat. Ucis.

- La Stafferbury?

Confirmă scurt din cap şi pune mâinile pe volan.

Creierul meu de jurnalist urlă să afie mai multe.

- Cine?

- Nu-ţi pot spune încă. Luăm legătura cât de curând şi aranjăm interviul acela. La revedere, Jenna, îmi spune înainte de a închide portiera.

Urc în maşina mea şi, fără să-l scap din ochi, pornesc după el.

16

OLIVIA

Olivia se simte uşurată când îl vede pe Dale Crawford părăsind pubul împreună cu Jenna. N- a reuşit deloc să se relaxeze cât s-au aflat sub acelaşi acoperiş. Prezenţa celor doi parcă îi răpea oxigenul. Auzise că Dale s-a făcut poliţist şi că lucrează la cazul

dispariţiei prietenelor ei. Cel mai tare o irită faptul că Jenna încearcă deja să- şi folosească farmecele asupra detectivului, ca să afle cât mai multe informaţii.

Raporturile dintre ca şi Wcs s-au schimbat după plecarea celor doi. Iniţial iubitul ei se purtase ca de obicei, vorbăreţ şi zgomotos, poate puţin exagerat. Acum s-a posomorât brusc, de parcă poliţistul şi jurnalista i-ar fi furat spiritul, lăsându-l ca pe o cochilie goală.

- Ei bine, asta-i ciudat, spune Wesley. Despre ce crezi că discutau?

Se ridică de la masă şi-şi ia haina cu un aer preocupat. Mâncarea a rămas în farfurii, aproape neatinsă. Olivia şi-a pierdut apetitul imediat ce-a intrat în pub şi i-a zărit pe cei doi împreună.

- Despre mine, presupun. Tânăra femeie încearcă să vorbească pe o voce egală, să-şi ascundă tulburarea. Mă aştept ca Jenna să discute cu toate persoanele care au legătură cu cazul.

- Hm, n-are decât, atâta vreme cât nu te mai deranjează.

Amândoi sunt destul de zguduiţi după ce i-au văzut pe Dale şi pe Jenna complotând, iar îngrijorarea nerostită pluteşte între ei ca o barieră invizibilă. într-o încercare de detensionare a situaţiei, Wesley o ia de mână şi o conduce afară.

- Ai promis că dormim la mine în noaptea asta.

în realitate, Olivia ar prefera să se ducă acasă, să se aşeze pe canapeaua din salonul lor confortabil şi să se uite la un episod vechi din Only *Fools and Horses* sau *Friends,* împreună cu mama ei. îşi doreşte ceva reconfortant, ceva care s-o ajute să dea uitării realitatea, să scape de temeri şi de gândurile negre care o bântuie tot mai abitir. Grajdurile au fost întotdeauna refugiul ei preferat.

- Nu vrei să vii la mine, mai degrabă?

- Tot timpul vin la tine, Liv. Avem mai multă intimitate la mine.

- Da, dar apartamentul tău e mic.

- Tocmai de aceea ar trebui să ne găsim o casă a noastră. îmi place mama ta

şi tot restul, dar aş prefera să fim doar noi doi.

A început iarăşi o ploaie măruntă. Picăturile aterizează blând pe părul negru al lui Wesley. îi întinde braţul, iar ea i-l acceptă supusă. încearcă din răsputeri să pară destins, povestindu-i o comedie pe care a văzut-o deunăzi, dar sub glumele lui forţate Olivia percepe o anumită anxietate. în dreptul firmei lui Madame Tovey o zăresc pe Izzy cu iubitul ei, Joe, venind înspre ei. Izzy se uită adorator la Joe, care râde la ceva spus de ea. De fiecare dată când o vede, Olivia simte o strângere de inimă, atât de bine seamănă cu Sally, chiar şi după atâţia ani.

Tânăra le aruncă un zâmbet în trecere, dar nu scoate nici o vorbă, cu capul lipit de umărul solid al lui Joe. Avea doar vreo nouă sau zece ani în noaptea accidentului. Era mult mai mică decât sora ei, Sally – „o întâmplare fericită", explica mama lor, doamna Thorne, oricui voia s- o asculte. Izzy a păstrat o relaţie de amiciţie politicoasă cu Olivia. Nu traversează pe partea cealaltă a străzii, aşa cum fac părinţii ei, şi nu se holbează deschis la ea când o vede, precum mama lui Katie. Bine că măcar părinţii lui Tamzin s-au mutat în alt oraş, scutind-o de ostilitatea lor.

Ajung la apartamentul întunecos pe care Wesley l-a închiriat de la Madame Tovey de când mama lui l-a dat afară din casă, înainte să împlinească treizeci de ani. Inițial și-au propus să locuiască amândoi acolo, dar Olivia a avut multă vreme dificultăți cu urcatul scărilor. Uneori uită cât de mult i s-a ameliorat situația de-a lungul anilor, cu ajutorul celor mai avansate proceduri medicale. Piciorul nu-i va funcționa niciodată la fel ca înainte, dar a avut perioade când se temea că-l va pierde cu totul. Scara curbată și îngustă nu l-a determinat însă pe Wesley să renunțe la contractul de închiriere, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva, în sinea lui, nu e încă pregătit să trăiască alături de ea.

Apartamentul e mic – de fapt, constă dintr-o cameră spațioasă, cu grinzi pe tavan, o chicinetă într-un colț și o toaletă. Patul dublu este nefăcut, iar pe un fotoliu din piele urât tronează un maldăr de haine. În fața televizorului masiv se află o canapea neagră de trei locuri, tot din piele, din același set cu fotoliul. Apartamentul conține foarte puțină mobilă și miroase ciudat. Olivia nu s-a simțit niciodată acasă aici.

Wesley aprinde fierbătorul, apoi se așaza pe canapea, făcându-i semn să i se alăture.

- Ia zi, ne cumpărăm un apartament împreună? Am pus nişte bani deoparte de-a lungul anilor. Ştiu că un casier de bancă nu câştigă mare lucru, dar am reuşit să economisesc cât să acopăr avansul. O să fim proprietari amândoi. Ambele nume pe contractul de credit.

Olivia îi evaluează mental pantofii de sport la modă, geaca scumpă, marca North Face, televizorul cu o diagonală uriaşă montat pe perete, deasupra unei colecţii de jocuri pentru consolă, şi buzele i se strâng pungă. Adaugă la lista de achiziţii BMW-ul vechi de numai doi ani cumpărat de Wesley primăvara trecută. Nu se poate gândi la toate acestea acum. E prea mult.

- Cred că ne-am putea permite chiar un apartament cu două dormitoare în blocurile care se construiesc de cealaltă parte a menhirelor, continuă el. Şi nişte mobilă nouă. Ştiu că nu-ţi place canapeaua asta.

- Blocurile alea mai au mult până la finalizare. Ştii că localnicii se opun proiectului.

Olivia ar da orice ca să-l facă să tacă din gură, s-o lase să dea pe gât o sticlă de vin, să-şi înece amarul în linişte.

- Sunt sigur că Jay Knapton o să găsească o soluţie. A reuşit el să ridice căsuţele alea în pădure, chiar dacă toată lumea a bombănit împotriva lori Ştii cum sunt oamenii de pe-aici, urăsc schimbarea. Stau cu chirie apartamentul ăsta de ani de zile. Vreau să investesc în ceva – în noi doi, adaugă întorcându-se spre ea cu un zâmbet dezarmant pe buze.

Olivia simte că i se frânge inima. Nu vrea să trăiască într-un cartier nou, lipsit de suflet. Nu vrea să se mute din casa părăginită în care a crescut, cu fornăielile nocturne ale cailor şi liniştea câmpurilor dimprejur. Nu vrea să locuiască lângă bolovanii antici, care îi dau fiori, în orice caz, nu se poate gândi la toate acestea acum. O obsedează întâlnirea întâmplătoare cu Jenna şi Dale. Despre ce discutau oare? Despre ea?

- Wes, eu nu prea am bani, ca să fiu sinceră. În nici un caz cât să acopăr avansul pentru un apartament nou. Ştii foarte bine că mama numi plăteşte mare lucru pentru ajutorul pe care i- 1 dau la grajduri. Afacerea abia se ţine pe linia de plutire. În ultimii ani a mers foarte slab.

- Nu înţeleg de ce mama ta nu acceptă să vândă, exclamă Wesley dând ochii peste cap.

- Sigur că nu vrea să vândă. Ferma aparţine de generaţii familiei noastre. Şi cine ar dori să cumpere? Stafferbury nu-i tocmai un oraş bogat.

- Nu-i nici ultimul cătun amărât, spune el ridicând din umeri. în fine, după cum ziceam, am strâns destul pentru avans.

- Dar cum ai reuşit să pui ceva deoparte, Wes? Văd că-ţi permiţi orice îţi doreşti.

îşi dă seama pe loc că a atins un subiect delicat. Chipul lui se întunecă brusc.

- De ce trebuie să strici totul sistematic, Liv? Ţi-am explicat că mă descurc. încerc să fac un lucru frumos şi bun pentru amândoi, iar tu te întorci împotriva mea. Uită-te la tine, cum stai ghemuită acolo, ca un şoricel zgribulit. Nici măcar nu ţi-ai dat jos haina. Ştiu că te-a şocat să-i vezi pe Janne şi Dale la pub, dar erai într-o dispoziţie proastă încă dinainte să plecăm. Ce se întâmplă cu tine?

Frica i se strecoară în suflet. Nu-i place să-l vadă pe Wesley nervos. Nu că ar fi lovit-o vreodată, n-ar face asta nici picat cu ceară. Nici măcar nu strigă la ea, în adevăratul sens al cuvântului. Ceea ce o face să se înfioare este dezamăgirea resemnată de pe chipul lui, urmată de o tăcere punitivă pe care o prelungește până devine insuportabilă. Decide să mintă:

- Nu ştiu ce să zic. E perioada aceea a anului. Comemorarea şi aşa mai departe. E o perioadă de tot rahatul.

Wesley se luminează la faţă.

- înţeleg. Ce-ar fi să mergem la culcare, să încercăm să ne vârâm în pat mai devreme? o întreabă, trăgându-se mai aproape de ea. Se apleacă s-o sărute, dar e întrerupt de soneria telefonului mobil. Scuză-mă, iubito. Aloi latră în microfon ridicând exasperat ochii în tavan. Se ridică şi se apropie de fereastră, întorcându-i spatele. Da, am înţeles. Ajung acolo în zece minute.

Unde? Olivia îşi strânge mai bine haina în jurul corpului. în apartament e la fel de frig ca afară. Vrea să plece acasă. Wesley închide telefonul şi—I strecoară în buzunarul din spate al blugilor.

- îmi pare rău, iubito, dar a apărut o urgenţă.

- Cum adică?

- Trebuie s-o întind. Un prieten mi-a cerut să- i fac un serviciu. Dacă vrei, poţi să mă aştepţi aici sau te pot lăsa acasă, în drum...

Olivia se ridică de pe canapea. Wesley se apropie şi-i aranjează o şuviţa în spatele urechii.

- Ce prieten?

- Stan, îi răspunde el prea repede.

Are o mulţime de prieteni pe care ea îi cunoaşte doar după porecle, ca „P.J.”, „Sickboy” sau „Pod”. Ar putea paria că nici Stan nu este numele real al persoanei respective. Nici unul dintre amicii iubitului ei nu-şi foloseşte numele de botez. Nu-i pasă că nu-i cunoaşte, deşi pe unii şi-i aminteşte de la şcoală. Erau imaturi pe vremea aceea şi aşa au rămas până acum. în rarele ocazii când s-a întâlnit cu ei în compania lui Wesley a putut să constate că nu discutau decât despre fotbal sau despre ultimul model de consolă PS4. Bănuieşte că

atunci când nu sunt împreună, Wesley îşi petrece timpul jucând jocuri online şi discutând cu ei prin căşti. Se poartă ca un adolescent de şaptesprezece ani în trupul unui bărbat de treizeci şi nouă.

- Nu-i nici o problemă.

Nu-l întreabă ce urgenţă poate apărea la ora nouă seara. îşi dă seama că n-o interesează cu adevărat, atâta vreme cât poate să ajungă în patul ei.

Wesley se îndreaptă cu paşi mari spre maşina lăsată în spatele străzii principale, unde se află parcările şi depozitele magazinelor. Olivia urcă în BMW îngheţată şi obosită, disperată să ajungă cât mai repede acasă, să scape de gândurile care nu-i dau pace.

în faţa casei o sărută scurt pe obraz şi demarează în trombă înainte ca ea sa ajungă la uşă. Din antreu se aude televizorul. Mama ei se uită la un serial cu hohote de râs înregistrate. Bănuieşte că este un episod în reluare din *Seinfeld.*

- Bună, o întâmpină când o aude intrând. Televizorul este singura sursă de lumină din încăpere. N-ai mai rămas la Wesley?

- Nu, a trebuit să plece rapid. L-a sunat un prieten.

Olivia se lasă să cadă pe canapea.

- Am înţeles, îi răspunde mama ei revenind la serial.

- Crezi că mă înşală? De aceea a fugit aşa în seara asta?

îi vine în minte imaginea lui Izzy. Tânără, frumoasă, semănând leit cu Sally. Dar, nu, e imposibil. De ce i-ar fi propus să se mute împreună? E adevărat că Wesley o enervează uneori, dar ce s-ar face de una singură? Ar fi pierdută. încearcă să se imagineze trăind fără el şi simte că o ia ameţeala. E ca şi cum ar rămâne fără oxigen. întotdeauna i-a spus că are nevoie de el. Şi aşa este.

- Sigur că nu te înşală. Wesley te adoră, îi răspunde mama ei fără să-şi ia ochii de la televizor.

Se întinde totuşi să-i ia mâna într-a ei, strângându-i-o într-o demonstraţie de afecţiune care nu-i stă în fire.

17

JENNA

Mă asigur că păstrez o distanţă sigură faţă de Volvo-ul lui Dale, dar fără să-l pierd, ceea ce este mai greu decât pare în filme. A început din nou să plouă, iar poziţiile lui abia se văd. Străbatem Culoarul Diavolului, însă el nu face stânga, spre căsuţele de închiriat, ci rămâne pe şoseaua principală. Unde se duce? Mi-a spus că un om a fost ucis în Stafferbury, deci nu poate fi foarte departe. Indică o schimbare de direcţie şi coteşte pe următoarea alee la stânga. Inima începe să- mi bată mai tare. Interesant: o altă cale de acces în pădure. Virez şi eu, lent, ca să nu-mi vadă farurile în oglinda retrovizoare. Drumul e mai lung şi mai întortocheat dccât ccl carc ducc la cabana mea, şi la un moment dat mă tem că l- am pierdut. Conduc încet, căci terenul este foarte accidentat. Trec la luminile de poziţie, ca să rămân discretă, însă din cauza asta nu văd mare lucru.

După câteva minute observ că Dale a oprit într-un fel de alveolă pe dreapta, lângă o maşină de poliţie. Mă ascund la adăpostul unui pâlc de copaci şi opresc motorul. Sunt prea departe ca să-l văd, dar aud o portieră trântindu-se. Aştept puţin, apoi demarez,

conduc încet până la parcare şi opresc în dreptul maşinii lui Dale. Planul e să-mi fac o idee despre locul unde s-a dus şi apoi să mă întorc la maşina mea înainte să mă vadă. Nu vreau să risc să-l supăr, din moment ce am nevoie de ajutorul lui. Pământul musteşte de apă, dar măcar ploaia s-a oprit. Aud o bufniţă de undeva din inima pădurii şi înlemnesc pe loc, îngheţată de frică. Ceea ce fac e o nebunie. Ar trebui să mă întorc acasă şi să aştept ca detectivul să mă caute. Răbdarea însă nu e punctul meu forte. Simt nevoia de acţiune. Cum m-aş mai putea numi jurnalistă dacă aş rămâne în urmă?

Continui să avansez la lumina lanternei de la telefon. Drumul e îngust, seamănă cu o tranşee. Simt noroiul cum mi se lipeşte de manşetele blugilor şi cum mi se strecoară peste marginea ghetelor elegante, fragile. Nu ştiu dacă Dale a luat-o pe aici, dar aşa presupun, pentru că este cărarea principală. Mă concentrez asupra înaintării, făcând eforturi să ignor sunetele pădurii şi bezna care mă împresoară, cu excepţia conului de lumină proiectat de telefon. În cele din urmă văd o poiană în faţă. îmi dau seama că am mai fost aici. Simt că mi se face greaţă când observ o activitate intensă în jurul rulotei lui Ralph: un cort alb, doi poliţişti care delimitează locul cu bandă reflectorizantă, luminile

unor lanterne puternice. Presupun că silueta care se strecoară în cort e subcomisarul Dale. îl urmează o femeie îmbrăcată în combinezon alb, cu o valiză metalică în mână.

Mă ascund în spatele unui copac ca să-mi trag sufletul. Trosnetul unei crengi îmi îngheaţă sângele în vene. Simt o senzaţie rece în spate, ca şi cum cineva mi-ar sufla cu putere pe ceafă. Mă întorc lent, aşteptându-mă la orice; sper din toată inima să fie Dale, deşi sunt aproape sigură că l-am recunoscut când a intrat în cort. Nu văd pe nimeni. îmi spun că ar fi momentul să mă întorc la maşină. Trebuie să-l păstrez pe Dale de partea mea, dacă vreau sa aflu ce s-a întâmplat aici în noaptea asta.

Pornesc în sens invers pe cărarea noroioasă, împiedicându-mă de câteva ori în graba mea de a ajunge în siguranţă în maşină. Medici legişti. Poliţie. Locul crimei.

Ralph a fost ucis.

Iar făptaşul s-ar putea să fie încă aici, în pădure.
Urmărindu-mă.

Exact când ajung la concluzia asta, aud încă o crenguţă trosnind în spatele meu. Nu

mai am nici o îndoială, cineva se ţine după mine. îi simt prezenţa. De data asta nu mă mai întorc, ci o rup la fugă, alunecând pe pământul ud. O atingere pe umăr. O mână care încearcă să mă apuce. Ţip, apoi îmi cedează picioarele. Un fulger de durere în cap, apoi totul devine negru.

18

Aud un copil plângând. E un sunet strident, enervant. Finn? Finn...

Unde sunt? Mă doare capul îngrozitor. Deschid ochii şi văd copaci, mulţi copaci, cu ramurile negre legănându-se în bătaia vântului. Acele pinilor se unesc şi acoperă cerul. încep să- mi revină amintirile. Sunt în pădure. Zac pe spate în noroi. Cineva m-a urmărit. Ceafa îmi pulsează dureros. Cineva m-a atacat. S-ar putea să fie încă în apropiere. Trebuie să mă ridic, trebuie să mă întorc la maşină.

Mâinile îmi alunecă în timp ce, slăbită, încerc să mă ridic. Mă cuprinde panica la gândul că atacatorul s-ar putea să stea la pândă. Picioarele îmi sunt moi, dar reuşesc să mă ridic în genunchi. Am nevoie de ajutor. Mă uit în spate, aşteptându-mă să

dau nas în nas cu agresorul, dar nu văd pe nimeni.

- Heil aud o voce familiară dintre copaci, după care văd fasciculul unei lanterne chiar în faţa mea. E Dale, slavă Domnului! Se apropie şi mă priveşte dezaprobator. Jenna? Ce cauţi aici? Se apleacă şi mă ajută să mă ridic în picioare. Ce-ai păţit? Eşti bine? Ai căzut?

Sunt plină de noroi. Il simt în păr si pe spatele ud. ^

- îmi... îmi pare rău..., răspund prosteşte. Am vrut să văd ce se întâmplă, dar, când m-am întors la maşină, cineva m-a urmărit. M-a... m- a lovit.

Cred că arăt ca o idioată, în hainele mele de oraş, pline de murdărie. Ce-a fost în capul meu?

- N-ai ce căuta aici, Jenna! se răsteşte el.

Am stricat totul. De acum înainte n-o să mai aibă încredere în mine şi n-o să mă mai ajute la podcast. Mă strâmb, fulgerată de un nou val de durere prin ceafă.

- Eşti rănită? mă întreabă pe un ton ceva mai blând.

- Capul meu...

îmi duc mâna la locul unde am fost lovită şi simt ceva lipicios. E noroi sau sânge? Lui Dale probabil că i se face milă de mine, pentru că mă ia pe după mijloc şi mă susţine până la maşină. S-a pornit iarăşi ploaia, mai violent de data asta. Mă simt oribil.

- Ai auzit un plâns de copil? îl întreb disperată.

Disting umbrele negre ale maşinilor noastre, parcate la mică distanţă.

- Cred că trebuie să te vadă un doctor. Poate fi un traumatism cerebral...

- Am auzit un copil.

Mă îndrumă spre maşina lui. încerc să protestez, dar mă întrerupe categoric:

- Jenna, nu eşti capabilă să conduci. Te duc la Urgenţe.

Mă aşez recunoscătoare pe locul din dreapta, îngrijorată că-i murdăresc tapiţeria cu noroi. Cât am zăcut inconştientă? Probabil că destul de mult, dacă Dale a avut timp să-şi termine treaba şi sa se întoarcă la maşina. îmi ating ceafa cu grijă şi văd că am sânge pe degete.

- La naibaI Sângerezi destul de rău. Uite, apasă asta pe rană. îmi întinde o cârpă murdară, cu care şterge parbrizul, probabil. Crezi că te-a atacat cineva?

Aprob din cap, însă mişcarea bruscă mă face să văd steluţe verzi dansându-mi în faţa ochilor.

- Da. Cineva m-a urmărit prin pădure. Am simţit o mâna pe umăr, după care... nu-mi mai amintesc nimic.

Sunt pe punctul să plâng şi înghit de câteva ori în sec, încercând să-mi revin.

Când Dale porneşte înapoi spre drumul principal mă uit în jur cu ochii mijiţi, căutând răufăcători la pândă pe după copaci. Evident, nu sunt decât umbrele iscate de faruri printre crengi.

- Ai făcut o prostie, mă admonestează la intrarea în Coridorul Diavolului.

- Ralph este persoana găsită fără viaţă?

- Da, îmi răspunde simplu.

- Ce s-a petrecut acolo?

- E greu de spus deocamdată. O să aflăm mai multe după autopsie.

- Crezi că cineva l-a ucis?

- Jenna...

Deduc din tonul lui că nu este cazul să insist. Strâng din buze, şi o vreme nu mai scoatem nici o vorbă. În ciuda durerii de cap, mă copleşeşte ruşinea.

- îmi pare aşa de rău, răbufnesc într-un târziu cu lacrimi în ochi. E ultimul lucru de care ai nevoie după o zi de muncă grea.

- Nu e nici o problemă, Jenna. Serios. Trebuie să mă asigur că eşti bine.

Se lasă din nou tăcerea. Privesc tristă pe geam, cu cârpa încă lipită pe ceafă. îmi vine să vomit.

- Jenna...

Mă întorc spre el. Observ că are o dâră de noroi pe faţă. Arată obosit. Simt încă o împunsătură de ruşine la gândul că, în loc să se întoarcă acasă, trebuie să meargă cu mine la spital.

- Trebuie să-mi dai o declaraţie oficială despre discuţia pe care ai purtat-o azi cu Ralph. Vreau să ştiu ora exactă şi ce anume ţi-a spus despre Olivia.

- Am înţeles, îi răspund, simţind cum mi se accentuează greaţa.

Nu ştiu dacă este din cauza loviturii la cap sau a conştientizării faptului că sunt unul dintre ultimii oameni care l-au văzut pe Ralph Middleton încă în viaţă.

19

VIZITATORUL NOCTURN

John-Paul rămăsese distant după grătar şi după discuţia cu vechiul lui amic. Stace îl întrebase ce se petrecea imediat ce rămăseseră

singuri, dar el refuzase să-i răspundă, pretextând că băuse prea mult şi că-l zăpăcise diferenţa de fus orar: nu voia decât să se trântească în pat şi să doarmă. Stace se întinsese lângă el şi se foise ore în şir, dorindu-şi să poată adormi la fel de repede. Lumina lunii cădea pe trupul adormit al lui John-Paul, punându-i în evidenţă spatele bronzat şi umerii puternici. întinse mâna şi-şi trecu degetul arătător peste pieptul lui. EI nici nu mişcă. Ce-i ascundea? Credea că-l cunoaşte la perfecţie, dar relaţia lor, care arsese cu patimă la început, începuse să se veştejească de când se mutaseră împreună, cu un an înainte. Nu-i plăcea s-o admită, pentru că spera că lucrurile s-ar putea întoarce la starea de dinainte. John-Paul aducea vorba foarte rar despre trecutul lui sau despre Derreck, iar ea se jena să întrebe. Trăiseră atât de bine înşurubaţi în coconul lor, pe care Stace îl crezuse indestructibil. Acum însă... acum îşi dădea seama că fusese naivă. Cât de bine îî cunoştea de fapt?

N-avea nici un sens să mai încerce să doarmă. Era prea încordată. Se ridică cu grijă din pat, ca să nu-şi trezească partenerul, şi îşi trase pe ea rochia de vară pe care o purtase mai devreme. Se duse ***în*** *bucătărie şi îşi turnă un pahar de apă.*

Când ajunse la baza scării placate cu marmură, rece şi plăcută la atingerea tălpilor goale, văzu lumină venind din curtea spre care se deschidea bucătăria. Acolo se afla Derreck, întors cu spatele spre ea. Avea o ţigară în mână. Fumul albăstrui se încolăcea în jurul lui şi

dispărea în aerul greu al nopţii. Ezită. Nu o atrăgea ideea de a rămâne singură cu un om pe care abia îl cunoscuse. Mai ales că avea ceva care o neliniştea. Pe de altă parte... îşi aminti de discuţia aprinsă dintre acesta şi John-Paul. Ar fi putut să-l întrebe despre ce fusese vorba.

- O să stai acolo toată noaptea? o întrebă stăpânul casei pe o voce joasă, guturală, cu o urmă de accent australian.

Când traversă bucătăria constată că era imaculată, ca atunci când ajunseseră. îşi dădu seama, cu o undă de vinovăţie, că Anya, menajera lui Derreck, făcuse curat după ei. Ieşi în curte. Aerul purta un miros de fum dulceag, nu neapărat neplăcut. Tânărul avea cămaşa descheiată, iar peste chipul bronzat îi atârna o şuviţă de păr blond. Fără voia ei, simţi o gâdilătură plăcută ***în*** *stomac şi i se făcu imediat ruşine, ca şi cum şi-ar fi înşelat deja iubitul cu tipul acesta teribil de atrăgător. Cu vârful incandescent al ţigării, ca un licurici pe cerul de catifea, Derreck îi indică şezlongul de lângă el. Se aşeză. Erau cu faţa la piscină şi rămaseră aşa câteva minute, fără să scoată nici o vorbă, admirând undele în lumina palidă a lunii. Era linişte, era superb. În jurul lor se auzea concertul discret al greierilor, iar apa clipocea molcom.*

- Nu poţi să dormi, nu-i aşa? rupse el tăcerea aruncând mucul de ţigară în iarbă.

- E prea cald, şi aerul condiţionat face prea mult zgomot.

II privi cu coada ochiului, dar el nu se uita la ea, ci stătea cu ceafa sprijinită de marginea

şezlongului. Purta o pereche de pantaloni uşori şi era în picioarele goale. La încheietura mâinii stângi îi atârna un mănunchi de brăţări din piele. Pielea lui era auriu-maronie şi perfect netedă, ca glazura unui tort.

- E foarte generos din partea ta că ne-ai invitat aici. John-Paul mi-a vorbit întotdeauna frumos despre tine, începu Stace întorcându-se complet spre el şi îmbujorându-se uşor depropria-i minciună.

Încercă să-şi reprime mândria când ochii bărbatului se opriră puţin mai mult decât ar fi fost cazul la nivelul gambelor ei dezgolite.

- Pun pariu că J.P. vorbeşte foarte rar despre mine, hohoti Derreck. Coca?

- Pardon?

încerca să-i ofere droguri? Stace se simţi dintr- odată surclasată, provincială. Bărbatul avea ceva care o speria. Era un om de lume cum nu mai întâlnise. Apoi îl văzu întinzând mâna spre o găleată plină cu gheaţă plasată între şezlonguri şi extrăgând de acolo o cutie aburită de coca-cola.

- Mulţumesc, zise şi îşi lipi recipientul rece de capul pieptului. Ca să fiu sinceră, John-Paul nu prea vorbeşte despre călătoriile pe care le-a făcut. Nu vrei să-mi povesteşti tu mai multe?

- Şi ce anume ai dori să ştii, mai precis? Ochii tânărului se îngustară periculos.

- Am impresia că John-Paul îţi este... în fine, crede că ţi-a rămas dator după ceva ce s-a petrecut în Goa.

Inima începu să-i bată mai repede. O să-şi dea seama că blufează? Observă un licăr de surpriză în ochii lui.

- *Ţi-a spus despre Goa?*
- *Nu. Adică, nu tocmai.*

Deschise cutia şi o luă o înghiţitură, mai mult ca să-şi ascundă jena.

- *Aşa mă gândeam şi eu, râse din nou Derreck. J.P. n-are nici un interes să-şi strice imaginea în faţa ta.*
- C e a *făcut acolo? insistă, cu inima strânsă.*
- *N-ai decât să-l întrebi chiar pe el Dar am senzaţia că nu-i prea deschis cu tine în ce priveşte trecutul lui.*

Derreck se lăsă din nou pe spate, cu faţa spre piscină.

- *A făcut ceva ilegal?*

Nu-i răspunse, dar un muşchi începu să-i zvâcnească necontrolat pe maxilar. Stace simţi că i se face rău.

- *Vrei să facem o baie? O să te răcoreşti şi poate te ajută să dormi. Ştiu cât de greu e să te înveţi cu căldura asta permanentă.*

Fără să mai aştepte răspunsul, se ridică, îşi scoase cămaşa şi îşi dădu jos pantalonii. Stace coborî ochii, dar când îi ridică din nou îi văzu o fracţiune de secundă fesele goale plonjând în apă. Obrajii îi ardeau de ruşine. Îşi bătea joc de ea?

Trebuia să plece. O să-l întrebe pe John-Paul despre Goa dimineaţă. Nu mai avea ce să scoată de la Derreck în noaptea asta. Se ridică în picioare.

- Nu vrei să vii în apă? o invită el din mijlocul piscinei, dându-şi la o parte de pe chip pletele ude.
Stace observă că avea un nas superb, perfect drept. Nu se putea gândi la altceva decât la corpul lui gol, sub apă. Tensiunea era prea puternică.
- Eu... nu, mulţumesc. Mă întorc în casă, îi răspunse repezit, strângând cutia rece de băutură la piept.
***Se** îndepărtă fără să se uite înapoi.*

Ziua a treia

SO

JENNA
***Notă audio:** Miercuri, 28 noiembrie 2018*
Se împlinesc douăzeci de ani de la noaptea în care au dispărut fetele. Ceasul arată 3 dimineaţa şi abia m-am întors de la spital. Am scăpat uşor, cu o singură copcă, fără traumatism cerebral. încă numi vine să cred că Ralph a fost omorât şi că cineva m-a atacat pe la spate. Sunt convinsă că am auzit un plânset de copil. A fost real, sau pădurea Stafferbury mi-a jucat una dintre numeroasele feste pentru care a devenit celebră? Am nevoie de somn...

Mă trezesc cu o durere de cap suportabilă. Aud nişte zgomote din bucătărie şi mă cuprinde panica, dar îmi aduc repede aminte că Dale s-a oferit să doarmă în cealaltă cameră, după ce asistenta medicală a insistat să nu fiu lăsată singură în următoarele ore, din cauza riscului unui traumatism cerebral. A aşteptat lângă mine trei ore până când am fost primită la Urgenţe, alimentându-mă cu cafea călâie de la automatul de pe coridor şi cu poveşti amuzante din copilăria lui în Stafferbury. A rămas lângă mine şi în timp ce eram cusută.

Aud o bătaie uşoară în uşă şi vocea subcomisarului, întrebându-mă dacă poate să intre.

- Da, nici o problemă, îi răspund ridicându- mă în capul oaselor în pat şi strângând pătura în jurul meu.

îmi amintesc că mi-am pus pijamaua cea groasă şi o pereche de şosete înainte să mă bag în pat, dar n-am mai apucat să mă demachiez.

- Cum te simţi?

îmi întinde o cană de cafea fierbinte, neagră, impresionându-mă plăcut pentru că

a reţinut cum o prefer de obicei. E îmbrăcat în aceleaşi haine ca în noaptea trecută şi simt un val de recunoştinţă pentru tot ajutorul pe care mi l-a dat.

- Sunt bine. îţi mulţumesc că ai avut grijă de mine.

îmi zâmbeşte tandru şi se uită la ceas.

- Trebuie să plec. I-am promis tatei că trec pe la el, şi ar fi cazul să mă schimb înainte să intru în tură. Ce planuri ai pentru azi? Ţi-aş propune s-o iei mai uşor.

„Nici o şansă", îl contrazic în minte. Am prea multe lucruri de făcut. Iau o gură de cafea, fără să-mi pese că este prea caldă. îmi simt gura ca fundul unei colivii.

- O să încerc să discut cu mama lui Katie. Şi nu renunţ încă la Olivia. Trebuie să găsesc o modalitate de a o face să vorbească.

Se foieşte neliniştit de pe un picior pe celălalt.

- Excelent, dar... sper că nu-ţi închipui c-o să rezolvi cazul? îmi pare rău să te dezamăgesc, dar am mari îndoieli că

vei obține nişte răspunsuri. Au trecut douăzeci de ani de atunci.

- Când am afirmat eu că vreau să rezolv cazul? Asta e treaba ta, îi răspund pufnind în râs.

- Mda, ştiu. Ce vreau să spun este că podcastul tău s-ar putea să se încheie în coadă de peşte.

Clatin din cap şi mă strâmb imediat de durere.

- Ştiu. Nu pentru asta am venit. Am nevoie de cât mai multe interviuri cu localnicii implicaţi. Sigur, ar fi frumos dacă ai rezolva enigma cât timp mai sunt pe-aici...

Zâmbesc ştrengăreşte, ca să-i arăt că a fost o glumă.

- Hmm, o să te sun mai târziu, îmi răspunde cu o luminiţă jucăuşă în ochi. Spune-mi dacă ai nevoie de cineva ca să te ducă să-ţi recuperezi maşina.

- Sunt o femeie în toată firea. Pot să-mi port singură de grijă în plină zi.

- Ah, sa nu uit, continuă oarecum jenat, poţi să treci pe la secţie, la un moment dat, să-mi dai declaraţia aceea despre Ralph?

- Sigur.

Dau pătura la o parte ca să cobor din pat.

- Nu, nu te ridica. Nu-i nevoie să mă conduci.

Aştept să aud uşa închizându-se şi pun mâna

pe telefon. E momentul să-l sun pe Finn, dacă vreau să-l prind înainte să plece la şcoală.

Nu le spun nimic despre lovitura mea la cap sau despre moartea lui Ralph mamei mele sau lui Finn, ca să nu-i îngrijorez. Sunt surprinsă că o găsesc aşa de devreme acasă şi o întreb unde este Gavin. Mama îmi răspunde că s-a dus la birou, pentru un mic-dejun de lucru. Mă întreb ce-ar zice dacă ar afia că un alt bărbat a petrecut noaptea cu mine, deşi în altă cameră. I-ar păsa? îmi amintesc râsul feminin pe care sunt sigură că l-am auzit ieri. Nu pot să cred că Gavin ar fi adus pe cineva peste noapte. Aş fi aflat de la Finn, în orice caz. însă n-am de unde

să ştiu ce face soţul meu în apartamentul lui închiriat. Am crezut că-l cunosc, dar, de când m-a informat că are nevoie de o pauză în relaţia noastră, parcă aş avea de-a face cu un străin. Am avut încredere deplină în el, însă acum nu-mi pot alunga bănuielile că s-a mutat pentru că are pe altcineva.

închei discuţia cu Finn şi mă las să cad înapoi în pat, cu ochii închişi, în speranţa că voi scăpa de migrena care mă chinuie. Revăd filmul întâlnirii de ieri de la pub şi îmi dau seama cât de straniu se comportau Olivia şi Wesley. Femeia aproape c-a dat bir cu fugiţii când ne-a zărit. Nici Wesley nu se purta normal.

Probabil că adorm la loc, pentru că sunt trezită brusc de o bubuitură în fereastra dormitorului, ca şi cum cineva ar fi aruncat cu ceva. Mă ridic în capul oaselor, încă ameţită. Ce naiba a fost asta? îmi verific telefonul: e nouă şi jumătate. Cobor din pat şi dau la o parte draperiile speriată de ce aş putea găsi afară. Pe geam se scurge o dâră lungă de sânge. Ies în fugă din dormitor şi deschid cât de repede pot uşa de la intrare, lăsând să intre un val de aer rece, dar nu văd pe nimeni. Respiraţia mea produce aburi şi şosetele mi se lipesc de stratul subţire de gheaţă care s-a format pe dalele din jurul casei. Intru înapoi ca să-mi pun cizmele şi să-mi trag paltonul peste

pijama, apoi ies din nou afară şi dau ocol cabanei ca să ajung la fereastra dormitorului. Sângele se vede mai bine de pe partea asta. Trag adânc aer în piept. La picioarele mele zace o pasăre moartă, cu gâtul sucit. Mă uit în ochii ei trişti, orbi, şi mă cuprinde mila.

- Se întâmplă destul de des, din păcate, rosteşte o voce din spate făcându-mă să tresar. Porumbei de pădure care se lovesc de ferestre, ca proştii.

Mă întorc şi văd un bărbat în capătul aleii, îmi spun că ar trebui să fie persoana pe care am văzut-o noaptea trecută, locatarul căsuţei de vizavi. Hainele însă nu se potrivesc. Omul din faţa mea e îmbrăcat elegant, nu poartă o haină grea şi glugă care să-i ascundă faţa. Pare să aibă peste şaizeci de ani, după părul alb şi barba tunsă îngrijit. Poartă un pardesiu scump peste un costum bleumarin bine croit.

- îmi cer scuze de deranj. Dumneavoastră sunteţi Jenna Halliday?

îmi întinde mâna. Mă apropii de el şi i-o strâng.

- Da, eu sunt. Dumneavoastră cine sunteţi?

- Jay Knapton, proprietarul campingului. Am vorbit la telefon.

- Oh, da. încântată de cunoştinţă.

- Am trecut să verific cabanele goale. Deocamdată sunteţi singurul meu client. Sper ca vara să-mi aducă mai mulţi chiriaşi.

- Nu locuiește nimeni în căsuța aceea? întreb arătând cu degetul spre cabana de vizavi.

- Nu, doar dumneavoastră, spune el clătinând din cap.

- Dar... nu se poate. Persoana respectivă a plecat deja?

- Care persoană?

Omul pare sincer mirat.

- Era cineva acolo când am ajuns. După siluetă, aş spune că era un bărbat, dar nu sunt sigură. L-am văzut şi ieri. Plimba un ciobănesc german şi purta o haină lungă, cu glugă.

Jay se întunecă la chip.

- Nimeni nu mai stă acum aici şi nici n-a mai stat de câteva săptămâni. Poate ca v-aţi înşelat. Mulţi localnici îşi plimbă câinii prin pădure.

- Sunt sigură că am văzut pe cineva. Erau aprinse şi luminile. Am văzut un om intrând acolo.

încep să mă îngrijorez.

- Sunteţi absolut sigură?

- Da. Sunt sigură. E posibil să aveţi ocupanţi ilegali?

- Mă îndoiesc, îmi răspunde îndreptându-se de spate. Verific periodic cabanele sau trimit un angajat s-o facă. Rămâneţi aici, mă duc să arunc o privire.

Porneşte cu paşi mari spre căsuţa vecină, închid uşa, mă asigur că am cheia în buzunar şi îl urmez în fugă.

Jay alege un fel de cheie universală dintr-un mănunchi şi deschide uşa. Mă opresc la o distanţă sigură, aşteptându-mă să iasă un câine furios, dar nu se întâmplă nimic.

- Bună ziua! strigă demonstrativ şi intră, făcându-mi semn să-l urmez.

Cabana e o copie la indigo a celei pe care o ocup eu. Proprietarul împinge la o parte uşa dormitorului, apoi intră în celelalte două camere. Pustiu. Nu pare să fi fost nimeni pe-aici de ceva vreme.

Jay se opreşte în bucătăria albă, strălucitoare, care dă spre salonul unde se află o canapea identică cu cea de la mine, doar că verde-crud. Observ că lipseşte capul de animal din pluş de pe perete, iar pe jos e întins un covor din piele de vită.

- Mai gol de-atât nu se poate, constată el.

Duc mâna la cap. Sunt complet confuză.

- Nu înţeleg ce se petrece. Ieri a fost cineva aici.

- Ei bine, acum nu e nimeni, îmi răspunde, uşor iritat.

Nu-mi vine să cred. E imposibil ca persoana respectivă să nu fi lăsat nici un

semn al trecerii sale pe-aici. Mă întorc în dormitorul principal.

Dulapul e gol. Nimic sub pat, nu simt nici măcar miros de câine. Intru în bucătăria americană, deschid dulapul de sub chiuvetă şi caut urme de gunoi. În zadar. Scotocesc şi celălalt dormitor.

- Mulţumită? mă întreabă proprietarul din prag.

- E ciudat. Cineva a fost aici, dar n-a lăsat nici cel mai mic semn.

- încuietoarea e neatinsă, nu se vede nici o urmă de intrare prin efracţie. Oftează. Din păcate, lucruri din astea se întâmplă destul de des pe-aici.

- Cum adică? fac întorcându-mă spre el.

- O, evenimente bizare. Oamenii vorbesc despre supranatural, despre paranormal.

Ridică din umeri dispreţuitor.

îmi amintesc de teoriile lui Ralph cu extraterestrii care răpesc oameni.

- Ah, da. Am citit ceva despre asta când mi- am făcut documentarea.

- Mi-aţi spus la telefon că lucraţi la un podcast despre cazul Olivia Rutherford. La gestul meu aprobator continuă: Dacă vreţi să vă dau un interviu, sunt la dispoziţia dumneavoastră. Nu locuiam aici când au dispărut prietenele Oliviei, am venit trei ani mai târziu, dar cunosc foarte bine oraşul şi pe locuitorii lui. Inclusiv nebunii şi şarlatanii.

- Şarlatanii?

- O, da. Avem şi o ghicitoare care pretinde că ştie ceva. I-a păcălit pe mulţi până acum. Nu şi pe mine, puteţi fi sigură. Eu nu cred în al treilea ochi sau în ce talente mai pretinde ea că deţine.

îmi vine în minte firma pe care am văzut-o pe strada principală când am ajuns prima dată în oraş.

- Vă referiţi la Madame Tovey?

Corect! exclamă jovial proprietarul, strângându-şi agenda la piept. Mă rog, s-ar putea să vă fie util să staţi de vorbă cu ea, dar nu luaţi de bun tot ce vă spune. O să adauge un fel de... cum să spun? Aromă locală în emisiunea dumneavoastră.

- Excelent, îi răspund, mulţumită că, în sfârşit, cineva doreşte să fie intervievat. Putem să ne întâlnim mai târziu? Trebuie să-mi recuperez maşina. Am lăsat-o în pădure.

- Cum aşa? se miră făcând ochii mari.

- E o poveste lungă, îi răspund evaziv.

Mă întreb dacă a aflat de Ralph Middleton. îmi închipui că da, având în vedere că omul a fost găsit mort pe terenul lui. Decid totuşi să nu-l chestionez acum despre asta.

- Mai am câteva treburi de rezolvat până la prânz. Ce ar fi să treceţi pe la biroul meu la ora două? îşi deschide agenda şi-mi întinde o carte de vizită. Găsiţi aici adresa. Dacă o luaţi pe Halfpenny Lane şi faceţi la dreapta, în direcţia opusă manejului din Stafferbury, apoi continuaţi până la capătul

drumului, mă găsiţi în birourile din zona industrială.

Iau cartea de vizită şi mă întorc în cabana mea, plină de gânduri negre şi de temeri. Mă schimb rapid, fără să mai fac duş, dornică să ies din casă şi din pădure cât mai repede. Am senzaţia neplăcută că cineva mă urmăreşte permanent.

21

OLIVIA

Nici nu deschide bine ochii că este copleşită de sentimente grele, de teamă şi regret. Apoi îşi aminteşte motivul. Astăzi se împlinesc douăzeci de ani. Ar da orice să se poată întoarce în timp, să revină în ziua aceea din 1998. Ar face atât de multe lucruri altfel!

Aude soneria de la intrare şi se dă jos din pat. Mama ei este probabil deja la grajduri, hrăneşte caii. îşi trage pe ea la repezeală hainele purtate cu o zi înainte şi coboară la parter, ţinându-se cu grijă de balustradă.

Stomacul i se strânge într-un nod dureros când îl vede în pragul uşii pe Dale,

însoţit de un coleg mai tânăr. Subcomisarul are părul vâlvoi şi nasul roşu de la frig.

- îmi parc rău să tc deranjez atât dc devreme, o salută omul legii suflându-şi în mâini ca să se încălzească. Olivia simte frigul muşcându-i gleznele golaşe. El este adjunctul meu, detectivul Liam Stirling. Putem intra? Am vrea să ne răspunzi la câteva întrebări.

îşi simte gura uscată. Ar fi făcut mai bine dacă rămânea la Wesley peste noapte. Nu crede că le poate face faţă de una singură, dar nu are de ales. Se dă la o parte şi îi lasă să intre. Par nelalocul lor, aşezaţi la măsuţa de pin – Dale, cu şosetele lui fistichii şi Liam Stirling, blond, cu coşuri de adolescent. Arată de parcă ar fi un elev de liceu, nu un agent de poliţie.

Le oferă cafea, iar ei acceptă.

- Mi-e teamă că avem veşti proaste, începe Dale.

îi tremură mâinile când pune fierbătorul la loc. Nu are curaj să le ducă ceştile la masă, se teme c-o să le verse.

- Cred că ar fi mai bine să te aşezi, ia iniţiativa poliţistul mai în vârstă.

Se ridică şi o ajută să servească. în cele din urmă Olivia se aşază, aşteptându-se la ce poate fl mai rău.

- Ralph Middleton a fost găsit mort noaptea trecută, o informează detectivul pe un ton grav.

îi lasă un moment, cât să digere informaţia.

Nu e capabilă să scoată nici o vorbă. îşi aminteşte de ultima lor discuţie, de suferinţa din ochii lui, de lacrimile ei. „O, Ralph!”

îşi lasă capul în mâini şi simte cum i se urcă sângele în urechi. îl aude ca prin vis pe Dale, care încearcă să o consoleze, spunându-i cât de rău îi pare şi întrebând-o dacă are pe cineva care să stea cu ea.

- Nu, dar sunt bine, spune ridicând ochii spre

el.

- înţeleg că i-ai făcut o vizită ieri, pe la ora patru?

încuviinţează din cap, şi palmele îi transpiră. Nu-i poate spune despre ce au discutat.

- Ai ieşit din rulotă plângând.

Aruncă o privire spre poliţistul mai tânăr, care n-a scos nici o vorbă de când a intrat pe uşă, dar o priveşte intens, pregătit să noteze totul într-un carneţel.

- Da, murmură înghiţindu-şi cu greu lacrimile. Ne-am certat prosteşte. Nimic deosebit... i-am spus să o lase mai uşor cu băutura şi să mănânce mai sănătos, să se îngrijească. Cred că mă simţeam oarecum responsabilă pentru el. Mi-a salvat viaţa acum mulţi ani.

Oare îşi dau seama că minte? Nu s-a priceput niciodată să ducă oamenii de nas. Stirling scrie de zor.

- Cum? întreabă trăgând aer în piept. Cum a murit Ralph?

- Credem că a primit o lovitură în cap, dar vom afia mai multe după autopsie.

- A căzut şi s-a lovit?

- Deocamdată considerăm că este o moarte suspectă. îmi pare foarte rău, Olivia. Ştiu că e groaznic să te gândeşti că cineva i-ar fi putut face rău intenţionat.

Pieptul i se strânge când ideea că Ralph este mort îşi face loc în mintea ei. Animalele lui. Dumnezeule, se ocupă cineva de ele? Unde sunt Bertie, Tiddles, Timmy Willy şi toate celelalte creaturi de care se ocupa? Trebuie să le găsească. O să le aducă aici, o să le adopte. Măcar atâta lucru să facă.

- Olivia? Vocea lui Dale o trezeşte din transă. Cred că ar trebui să o chemi pe mama ta, ca să stea cu tine. Sau pe Wesley. Nu e bine sa rămâi singură.

- Sunt foarte bine, îi răspunde repezit, ştergându-se la nas cu un şervet de bucătărie.

Se miră de vocea ei aspră, ca şi cum emoţiile i- ar bloca gâtlejul. înghite un nod dureros. Nu-şi poate pierde controlul. Nu în faţa lor.

- Poate mama ta să te aducă mai târziu la secţie, ca să dai o declaraţie oficială? o întreabă DaÎe.

- De ce, de ce ar trebui să fac asta?

- Aşa e procedura. Eşti printre ultimii oameni care l-au văzut în viaţă, îi răspunde blând omul legii.

- Nu pot s-o fac acum?

- Ba da, desigur, dacă te simţi în stare.

Gândul de a merge la secţia de poliţie o sperie

de moarte. Subcomisarul scoate şi el un carneţel de notiţe şi începe să-i pună o serie de întrebări despre vizita la Ralph. îi răspunde strângând atât de tare şervetul de bucătărie în mână, încât acesta se îmbibă de transpiraţie.

- Şi de-asta v-aţi certat? Pentru că nu avea grijă de el însuşi?

O umbră trece prin ochii poliţistului. Suspiciune? Neîncredere?

- Da, după cum v-am spus, izbucneşte nervoasă.

îi vine să-i dea afară, să ţipe la ei s-o lase în pace.

- Ce ne-ai mai putea spune? Cine i-ar fl putut dori răul lui Ralph? Avea necazuri? Datora bani?

Fuma iarbă şi mai lua, din când în când, câte

0 pastilă. Simte că ar fl neloial să împărtăşească poliţiei aceste informaţii.

- Sincer, nu ştiu.

Subcomisarul se ridică şi Liceanul îi urmează exemplul.

- în regulă. îţi mulţumesc pentru timpul acordat. Te rog să mă contactezi dacă îţi aduci aminte ceva. Indiferent cât de banal pare, îi aruncă Dale din uşă.

Olivia închide uşa în urma lor şi dă frâu liber lacrimilor.

Traversează curtea simţindu-se ca şi cum ar fl fost eviscerată, strivită de durerea pierderii lui Ralph, a lui Sally, Tamzin şi Katie.

Dintr-un grajd se aude melodia „Where is My Mind" a celor de la Pixies, care nu face decât să-

1 accentueze suferinţa. Era unul dintre hiturile preferate ale lui Sally, care îl asculta în buclă.

Olivia se opreşte şi se sprijină cu mâna de uşă, cu un nod în gât. Cât de straniu, să-l audă tocmai astăzi, fix la douăzeci de ani de la accident. Nu l-a mai ascultat de foarte mult timp. Imediat se trezeşte transportată în dormitorul lui Sally, la vârsta de paisprezece ani, privindu-şi prietena care pune discul la pick-up, auzind foşnetul acului între melodii şi, imediat apoi, intrarea obsedantă a chitarei. Sally nu se mai sătura de melodia asta. închide ochii şi se lasă pradă valului de amintiri: mirosul bezelelor pe care mama prietenei ei le cumpăra de la Tesco şi pe care le mâncau direct din ambalajul de plastic, gustul dulce al băuturii răcoritoare Dr Pepper, oja albastră, posterul cu Kurt Cobain prins cu piuneze pe perete. Aproape că o vede pe Sally în faţa ei, cu blugii ei negri prespălaţi,

cămaşa favorită, în carouri, şi brăţările de piele legate până aproape de coate. Cea mai bună prietenă, prima şi ultima.

Sally nu fusese de acord cu relaţia ei cu Wesley. A fost cea dintâi neînţelegere mai serioasă dintre ele.

- Tipul e un ciudat! exclamase când Olivia îi mărturisise că urma să iasă împreună.

Se aflau în dormitorul lui Sally, unde venise într-un suflet ca s-o anunţe marea veste că Wesley îi dăduse întâlnire.

- Ba nu! E haios, popular şi şarmant.

- O fi fost aşa în şcoală, dar de atunci a luat-o razna, îi răspunsese Sally dispreţuitor, enervând- o pe loc.

Prietena ei, cu plete negre şi ten perfect, nu avea nici o problemă să-şi găsească un băiat cu care să iasă. Pentru ea, în schimb, era pentru prima dată când un tip ca Wesley o invita în oraş, şi nu avea de gând să dea cu piciorul ocaziei.

- Nu-ţi mai aduci aminte cât m-a hărţuit pe mine?

Sigur că îşi amintea. Fusese geloasă ca naiba când Sally o informase că Wesley îi făcuse avansuri, cu un an în urmă. O bombardase cu mesaje de amor şi trandafiri, atât prin poştă, cât şi prin înregistrări pe casete. Oliviei i se păruse fascinant, dar prietena ei devenise agasată de insistenţa tânărului. Chiar se supărase rău de tot pe el când îi trimisese al nu ştiu câtelea ursuleţ de pluş cu inscripţia *Forever Friends* şi îl ameninţase că se duce la poliţie. Olivia hotărâse că Sally exagera. Wesley făcuse o pasiune pentru ea, era limpede. Şi-ar fi dorit un băiat care să-i aducă aceleaşi dovezi de amor fierbinte.

Wesley se oprise într-un final, iar într-o seară, la pubul The Raven, îi ceruse Oliviei numărul de telefon, trimiţând-o în al nouălea cer de fericire. Adusese vorba despre Sally, desigur, dar băiatul pufnise în râs, uşor jenat, şi spusese că se înşelase, că îşi închipuise că prietena ei îl plăcea, dar interpretase greşit semnalele primite. îşi lăsase în jos superbii ochi albaştri, făcând-o aproape să sară de gâtul lui, ca să-l consoleze acolo, pe loc.

Cu toate acestea, relaţia dintre Wesley şi Sally rămăsese tensionată, aşa că se văzuse nevoită să păstreze discreţia faţă de prietena ei cea mai bună, rezervându-şi serile de sâmbătă pentru el. Apoi, după numai câteva luni, se întâmplase accidentul, iar vieţile lor se schimbaseră pentru totdeauna.

- Unde-ai fost? Roxie şi Sabrina trebuie ţesălate.

Olivia tresare speriată la auzul vocii mamei sale. îşi dă seama că a pierdut legătura cu realitatea, sprijinită de uşa grajdului, clătinându-se pe picioare cu ochii închişi. Mama ei o să creadă că se droghează.

- îmi pare rău... mamă, s-a întâmplat ceva groaznic...

Grimasa iritată a femeii se transformă imediat într-una de îngrijorare.

- Ce anume?

- Ralph Middleton a fost găsit mort azi-noapte.

Timp de câteva secunde, mama ei rămâne înlemnită, fără să clipească măcar, făcând-o să se întrebe dacă a auzit-o.

- Mamă?

- Cum? o întreabă, părând să-şi revină.

în fundal se aude vocea DJ-ului de la Radio 2. Mama începe să tragă cu mâna de gulerul gros al hainei impermeabile, de parcă ar împiedica-o să respire. Olivia cunoaşte senzaţia.

- O rană la cap. Poliţiştii cred... Îi tremură buzele, se bâlbâie. Poliţiştii suspectează că a fost omorât, spune în cele din urmă.

- Vai de mine! Când?

- Noaptea trecută. Nu mi-au spus la ce oră.

O pală de vânt mătură curtea aruncând de colo-colo un snop de paie. Mama ei se repede să-l adune, apoi revine lângă ea, cu mănunchiul pe umăr şi chipul grav. îşi ia fiica în braţe, într-o îmbrăţişare cum nu-i stă în fire.

- îmi pare rău pentru el, îi şopteşte la ureche. Ştiu că vă înţelegeaţi bine. Eu nu l-am prea cunoscut, dar întotdeauna mi-a fost milă de el... de cum trăia singur în rulota aia. A avut o viaţă tristă.

La aceste cuvinte, Olivia izbucneşte în hohote de plâns.

- Era o zi grea şi fără vestea asta, cu comemorarea accidentului şi aşa mai departe... îmi dau seama că eşti copleşită de tot felul de sentimente care răbufnesc la suprafaţă.

Olivia oftează şi se retrage din îmbrăţişare. Când ridică ochii spre chipul matern percepe însă o atitudine dificil de interpretat: poate suferinţă, poate vinovăţie.

22

JENNA

Pădurea pare mai puţin periculoasă la lumina zilei. Soarele bolnăvicios de iarnă îşi trimite săgeţile printre trunchiuri. Lumina se reflectă în frunzele îngheţate. Noroiul de

pe jos a îngheţat şi trosneşte la fiecare pas de-al meu.

După plecarea lui Jay am căutat adresa familiei lui Katie Burke în registrul electoral local. Mama ei locuieşte încă în Stafferbury şi mă hotărăsc să-i fac o vizită, după ce îmi recuperez maşina şi dau declaraţia la poliţie, în Devizes. Rămâne de văzut dacă o să accepte să stea de vorbă cu mine. în timp ce-mi croiesc drum pe cărare, încerc să-i telefonez lui Dale, ca să-i povestesc despre individul care a locuit în căsuţa de lângă mine fără acordul proprietarului. Semnalul e prost însă în această parte a pădurii, aşa că pun telefonul la loc în buzunar şi iuţesc pasul. Părintele din mine ar vrea să se întoarcă la siguranţa Manchesterului şi la căldura minunatului meu fiu, dar jurnalistul mă îndeamnă să-mi fac datoria şi să rezist până vineri. N-aş putea să bag mâna-n foc că moartea lui Ralph ar avea legătură cu dispariţia prietenelor Oliviei din 1998, dar mă hotărăsc s-o includ în podcast, ca element de intrigă locală.

Ramurile mai groase ascund soarele, aşa că mă poticnesc de câteva ori prin gropi. Ajung la locul unde am fost atacată noaptea trecută. Cărarea este întreruptă aici de un fel de şanţ pe fundul căruia se văd încă bălţile de la ploaia de ieri. îmi

ating ceafa cu fereală. încă mă doare, iar copcile îmi dau o senzaţie dezagreabilă. Brusc, ciulesc urechea. Aud vag sunete de voci în depărtare, din direcţia luminişului. înseamnă că poliţia încă nu a terminat cercetările la locul crimei. Se aude şi un lătrat de câine. Mă cutremur când îmi amintesc senzaţia mâinii pe umăr, groaza că eram hăituită, până mi-am pierdut cunoştinţa, lovită cu ceva. Făptaşul o fi intenţionat să mă ucidă, ca pe Ralph? Sau doar să mă sperie, să mă facă să nu-mi mai bag nasul unde nu-mi fierbe oala?

Am avut mare noroc cu Dale. Mă întreb dacă apariţia lui l-a speriat pe agresor. Dar n-am nici cea mai mică idee cât am zăcut la pământ.

îmi continui drumul, tot mai grăbită să ajung la maşină. Ultimii paşi îi parcurg aproape în fugă, dar încetinesc când mă apropii de Audi-ul meu. Cineva a strecurat un bileţel sub ştergătorul din stânga. în prima clipă mă gândesc ca e o reclama, dar îmi aduc aminte că sunt în inima pădurii. Mă uit mai bine şi constat că textul este mâzgălit pe o bucăţică de hârtie liniată, care pare ruptă dintr-un carneţel de-al meu. Scot peticul de hârtie de sub ştergător şi sângele îmi îngheaţă în vene când citesc mesajul scris cu litere mari, înclinate spre stânga:

PLEACĂ DIN ORAŞ SAU VINE RÂNDUL TĂU.

23

Conduc haotic spre ieşirea din pădure, cu capul aproape lovindu-mi-se de plafon la fiecare groapă mai mare, pe care o iau în plin, ca şi cum cineva m-ar urmări. Nici nu ştiu dacă am voie să conduc, după lovitura încasată seara trecută. „Calmează-te!”, îmi repet în minte. Nu e genul meu să mă sperii aşa de uşor, dar în ultimele douăzeci şi patru de ore s-au întâmplat multe, încep să respir mai bine de-abia când intru pe Coridorul Diavolului şi pornesc spre următorul oraş. Mă bucur să mă îndepărtez de Stafferbury pentru o vreme. Devizes este un oraş mai mare şi mai viu. Parchez direct în faţa secţiei de poliţie, iar un tânăr detectiv cu o faţă de copil, pe nume Stirling, mă întâmpină, spunându-mi că mă aştepta. înregistrarea declaraţiei durează puţin, şi după ce semnez sunt liberă să plec. Nu- i spun nimic despre mesajul de ameninţare, de teamă să nu mi-l ia ca să-l pună la dosar. Prefer să-l ţin pentru mine deocamdată. Undeva în mintea mea se înfiripă planul de a-l utiliza ca monedă de schimb, ca să scot mai multe informaţii de la Dale.

Ajung rapid înapoi pe Coridorul Diavolului şi mă pun în pielea Oliviei, în noaptea aceea fatidică, conducând prin ploaie şi vânt. Indicatorul BINE AŢI VENIT LA STAFFERBURY îmi apare în faţă, cu

obişnuitele informaţii şi avertismente
despre viteza legală în oraş.

Intru pe strada principală, care pare mai drăguţă în lumina soarelui rece de iarnă. Lângă memorialul de război din centru a apărut un brad de Crăciun. Nici nu vreau să mă gândesc ce voi face de Crăciun anul acesta. O să-l sărbătorim împreună, de dragul lui Finn? Ca să ajung pe Blackberry Avenue, unde locuieşte mama lui Katie, trebuie să trec pe lângă manej. O văd pe Olivia vorbind cu o femeie pe care nu o recunosc, peste şaua unui căluţ roşcat. „Ce anume ştii?", mă întreb. E oare de conceput că nu ştie absolut nimic despre dispariţia prietenelor ei?

Blackberry Avenue e o străduţă care face legătura între două artere mai importante, mărginită de un rând de case cu curte din diferite epoci. Numărul cinci imită stilul Tudor, cu ferestre simetrice, o alee pentru maşini şi garaj în lateral. Este mică, dar curată, aproape atrăgătoare. Mă face să mă întreb dacă aici a copilărit Katie. Conform listei electorale, familia lui Sally locuieşte la doar câteva străzi distanţă.

Parchez şi bat la uşă. Strada e liniştită şi din interior nu se aude nici un sunet. Aleea de la intrare este liberă, cu excepţia unui tomberon verde, răsturnat de-a

curmezişul. Bat din nou, fără succes. Mă întorc să ridic tomberonul şi aud o voce:

- Ce faci acolo?

Ridic capul şi văd o femeie intrând pe portiţa laterală. Este îmbrăcată cu o vestă croşetată şi poartă mănuşi de grădinărit. Căţelul alb cu pete negre de lângă ea începe imediat să latre la mine.

- îmi... îmi cer scuze... V-a căzut tomberonul.

- Linişte, Walter, se răsteşte la câine.

E înaltă, are pielea feţei arsă de intemperii şi un păr fin, castaniu, înspicat cu şuviţe albe, strâns la spate. îmi dau seama imediat că este mama lui Katie, după bărbia ascuţită şi ochii căprui. Pielea feţei îi este plină de riduri, urme ale anilor de suferinţă. Se încruntă la mine.

- Ai venit aici ca să-mi aduni gunoiul?

încep să mă prezint, dar mă întrerupe ridicând o mână.

- Nu mă interesează. Am auzit de tine şi n-am nimic de declarat.

- Dar acest podcast va arunca o lumină nouă asupra cazului. Unele persoane care deţin informaţii s-ar putea simţi încurajate să rupă tăcerea... Să vorbească despre noaptea aceea, despre vreun detaliu trecut cu vederea, despre vreun indiciu...

- Au trecut douăzeci de ani de atunci, exclamă exasperată, mutându-şi mănuşile murdare dintr- o mână în cealaltă. Nu crezi că cineva s-ar fi simţit dator să vorbească până acum, dacă ar fi ştiut ceva. E o afirmaţie, nu o întrebare; deschid gura ca să spun ceva, dar femeia continuă fără să mă bage în seamă: Am renunţat să mai sper că, într-o zi, fiica mea va păşi pe uşa aceea. Soţul meu... soţul meu a murit fără să ştie ce s-a întâmplat cu ea. Şi eu o să mor fără să ştiu. Îşi duce mâna la piept. Acum însă trebuie să mă gândesc la fiul şi la nepoata mea. Trebuie să... Nu pot... Te rog să pleci, mă invită cu ochii înotând în lacrimi.

- Dar...

Iese înapoi pe poartă, urmată de câine. Mi s-a pus un nod în gât. îmi imaginez durerea ei şi simt că mă apucă şi pe mine plânsul când mă gândesc la Finn. La naiba!

Venirea pe lume a copilului m-a înmuiat de tot. înainte aş fi urmărit-o, aş fi încercat din răsputeri s-o fac să vorbească. M-aş fi purtat oribil, cu alte cuvinte. Nu, nu-i pot face asta. Se îndepărtează cu umerii căzuţi, de parcă ar duce în spate toată greutatea lumii.

Sper c-o să meargă mai uşor cu Izzy. Sigur că a suferit şi ea, dar nu se compară cu durerea unei mame... Din nou, nici nu pot să mă gândesc la asta. Abia aştept să ajung acasă, să-l strâng tare la piept pe Finn şi să nu-l mai scap din ochi pentru tot restul vieţii.

Mă urc la volan. Ceafa încă îmi pulsează dureros. Scot din geantă două analgezice şi le înghit cu nişte apă călâie, dintr-o sticlă pe care am desfăcut-o luni. îmi verific telefonul şi îmi stăpânesc cu greu dezamăgirea când constat că nu m-au căutat nici Izzy, nici Dale. îmi imaginez că detectivul nu are timp de mine acum, cu moartea lui Ralph Middleton pe cap. în plus, poate că nu vede că l-am căutat mai devreme, din cauza semnalului slab. Dar Izzy... Trebuie neapărat să stau de vorbă cu ea. Dacă e dornică să participe la podcast, şi-ar putea convinge şi părinţii să coopereze. N-am reuşit să-i găsesc pe părinţii lui Tamzin în lista de alegători.

încă nu este ora prânzului, aşa că mă decid s-o vizitez la Izzy la cafenea, în speranţa că nu e foarte ocupată. Parchez lângă menhire şi intru din nou în ceainăria lui Bea. Chloe mă salută încă din capul scărilor. Are părul strâns în vârful capului şi observ că şi l-a decolorat şi mai tare, astfel că e aproape argintiu. Asta ar face-o să pară mai bătrână pe orice femeie de peste treizeci de ani, dar ei îi dă un aer angelic.

- Scuze, dar Izzy nu lucrează azi. Urmează un curs de tratamente de înfrumuseţare, dacă nu mă înşel. Sau poate un curs de coafură, mă informează radioasă când o întreb unde este colega ei.

- Am înţeles. Ai idee pe la ce oră termină?

Clatină energic din cap.

- Nu, îmi pare rău. Dar ieri mi-a spus că azi se duce la stânci, la prânz, adaugă după ce-şi verifică scurt ceasul.

- La stânci?

- Da. Puştoaica începe să vorbească în şoaptă: Sora ei e una dintre fetele care

au dispărut în 1998, iar părinţii lor au pus acolo o bancă în memoria ei.

Mă întreb de ce ar face asta părinţii lui Sally, când fiica lor s-ar putea să fie încă în viaţă. S-au mai văzut cazuri cu tinere răpite şi ţinute într-o pivniţă ani de zile de un psihopat. Rar, dar se întâmplă.

- În fine, trebuie să mă întorc la muncă, spune Chloe punând capăt conversaţiei, cu ochii la un cuplu cu doi copii mici care tocmai intră.

- Mulţumesc, îi răspund.

Ocolesc familia şi pornesc în jos pe scări.

Ajung la concluzia tristă că dacă Izzy nu m-a sunat până acum, nici nu are intenţia s-o facă. O să mă duc până la menhire, ca să văd dacă e acolo. Nu vreau să-i întrerup comuniunea cu sora ei, dar aş putea s-o prind la plecare.

Strada principală este aproape pustie. Două femei în vârstă se leagănă braţ la braţ în faţa mea şi un grup de tineri corporatişti intră la pub ca o singură entitate. Ciulesc urechea la cele două pensionare, care

povestesc despre iubitul unei prietene, rămas văduv recent.

Mă trezesc că am ajuns la grilajul din jurul monumentului. îl escaladez şi aproape că-mi agăţ căptuşeala paltonului în el. Descopăr un tăpşan mai vast decât mă aşteptam, pustiu. Menhirele ţâşnesc din pământ ca nişte decoruri din *Indiana Jones.* Par uriaşe şi impunătoare când te apropii. Brenda mi-a spus că au fost ridicate pe poziţiile actuale cu peste cinci mii de ani în urmă. Trec printre ele întrebându-mă de ce au fost amplasate tocmai aici şi ce funcţie îndeplineau. Lângă primul menhir se vede o plăcuţă explicativă şi mă opresc să parcurg textul. E mai mult folclor, despre cum se crede că stâncile au fost dispuse astfel încât să se alinieze perfect cu Soarele şi Luna. Continui să avansez pe tăpşan, cu pământul rece trosnindu- mi sub tălpi în timp ce mă strecor printre menhire. Nu văd pe nimeni în jur şi nu mai pot ţine sub supraveghere strada principală. Am senzaţia că surprind o mişcare, în marginea câmpului vizual. Mă întorc, sperând să fie Izzy, dar nu e nimeni. Cerul se întunecă puţin şi norii par să coboare. Am impresia că i-aş putea atinge cu mâna, ca ma strivesc. Măresc pasul fără să ştiu încotro, incapabilă să scap de senzaţia că sunt urmărită, că nu sunt singură. Cineva joacă un joc macabru de-a v-aţi ascunselea cu mine, dispărând după

câte o stâncă de fiecare dată când întorc capul.

Încerc să mă concentrez asupra împrejurimilor şi caut banca de care mi-a spus Chloe. Apoi, într-un colţ din partea din spate a terenului, îmi sare în ochi un stejar masiv, iar lângă el, pe jumătate ascunsă de crengi, o bancă din lemn. La o examinare mai atentă, constat că numele tuturor celor trei fete, nu doar al lui Sally, sunt gravate pe o placă de bronz, sub cuvintele: „Nu vă vom uita niciodată". Observ că cineva a lăsat un buchet de trandafiri roz pe unul din braţele băncii. Probabil că am ajuns prea târziu. Mă aşez şi slobod un oftat. Privirea îmi cade pe o bucăţică de hârtie liniată, aproape complet ascunsă de frunze, pe care se vede un scris

familiar, cu majuscule înclinate spre stânga. Iau bileţelul şi îl citesc: KÂTIE, TAMZIN & SALLY Sub nume, alte trei cuvinte: ÎMI PARE RĂU.

Aceeaşi caligrafie ca în scrisoarea de ameninţare pe care am găsit-o sub ştergător.

OLIVIA

Olivia nu se poate gândi la altceva decât la Ralph. Ştie că oamenilor li se pare ciudat că sunt prieteni. Că *au fost* prieteni. Au fost. Au fost. Au fost. I se strânge inima. Ralph a fost un om bun şi blând. Îi plăcea viaţa simplă şi era surprinzător de inteligent. Dar asta nu i-a împiedicat pe diverşi indivizi să profite în permanenţă de el. Până şi ea a profitat, într-un final. Sunt atât de multe lucruri pe care ar vrea să le schimbe 1 Ralph i-a spus la un moment dat că adevărul o va face liberă – o declaraţie tipică pentru el. îi plăcea să vorbească în sloganuri. Dar aici se înşela. Adevărul n-ar elibera-o, departe de asta.

Adevărul e o cutie a Pandorei, iar ea trebuie să ţină capacul bine închis.

Nu c pentru prima dată când simte nevoia unui confident, dar acum înţelege, cu tristeţe, că

Ralph a fost singurul ei prieten, singura persoană în care putea să aibă încredere. Iar acum, prietenul ei nu mai este. Se simte mai singură ca oricând.

Se uită la ceas. A trecut de 12. Wesley i-a promis că vine să se întâlnească cu ea la

menhire. Ar putea să treacă pe la banca comemorativă a prietenelor ei, să depună nişte fiori, apoi să mănânce împreună, înainte ca el să se întoarcă la birou.

Buchetul din mâini i se pare tot mai greu. Unde-o fi Wesley? în sfârşit, îl vede îndreptându-se către ea cu mersul lui săltăreţ, îmbrăcat în canadiana aceea umflată, care îi face torsul să pară disproporţionat în raport cu restul, ca la personajele din jocul Guess *Who?* I-a dat un mesaj de dimineaţă, propunându-i să se întâlnească aici. I-a apreciat atenţia şi respectul pe care îl acordă împlinirii a douăzeci de ani de la dispariţia prietenelor ei. Acum însă, văzându-i chipul, pe măsură ce se apropie, îşi da seama că s-a înşelat. E de-a dreptul furios.

- Ralph Middleton a murit, o informează scurt, fără nici o introducere. O apucă de braţ şi o trage peste grilaj în jos pe câmp. Iar *tu* ai fost văzută ieşind din rulota lui, plângând, ieri. Ce naiba, Liv?

Olivia se simte ca şi cum ar fi primit o lovitură în stomac. De ce e aşa de nervos?

- Te-a căutat împuţitul ăla de Dale? Mai devreme a fost pe la mine pe-acasă.

- Ce are cu tine? Abia îl cunoşteai pe Ralph. Şi azi-dimineaţă nu te-ai dus la birou?

- A venit înainte să plec, îi răspunde cam pripit, frecându-şi bărbia cu mâna. Mi-a zis că e doar o procedură de rutină.

Privirea i-a devenit sticloasă, ca întotdeauna când minte. Ca să iasă din încurcătură, o ia din nou la întrebări, ca un jucător de tenis care întoarce loviturile.

- Ce căutai ieri la Ralph?

De unde ştie? I-a spus Dale? Inima începe să-i bată nebuneşte pe sub haina impermeabilă, iar mâna în care ţine florile i-a amorţit complet.

- îmi pare teribil de rău pentru Ralph. Şi-o să mă simt vinovată tot restul vieţii că ultima noastră discuţie s-a încheiat cu cuvinte grele.

- Cuvinte grele despre ce?

Scormoneşte cu piciorul prin iarba udă. N-a apucat să-şi schimbe ţinuta de călărie.

- A fost o neînţelegere prostească.

- Ralph Middleton a fost *ucis,* Liv. Ţi-a spus Dale?

Ridică privirea şi, pentru prima dată de când îl cunoaşte, vede spaimă în ochii lui.

- Da, mai mult sau mai puţin.

- Nenorocitul dracului..., oftează el, făcând-o să se întrebe dacă se referă la Dale sau la Ralph.

Ştie că Wesley şi detectivul au fost colegi de clasă şi nu s-au suportat niciodată. Dar pe Ralph aproape că nu-l cunoştea. Ea era cea care ţinea legătura cu el, care îl vizita din când în când ca să se asigure că e bine şi să-i mai aline singurătatea. Numai ei îi păsa de soarta lui.

Wesley strânge pumnii şi o priveşte cu o privire încruntată:

- îmi ascunzi ceva.

- Nu-ţi ascund nimic, Wes. Pe cuvânt, minte ea. Trebuie să ai încredere în

mine. Eu nu te întreb unde ai fost azi-noapte.

- Ţi-am spus că Stan...

- Nu mă interesează, îi taie vorba pe un ton calm.

Experienţa a învăţat-o că n-are nici un sens să ridice glasul, n-ar face decât să-l enerveze şi mai tare, ca pe Sky, năbădăiosul armăsar sur de la grajduri.

- încerc să am grijă de tine, să te apăr, dar tu parcă vrei să mă eviţi cu orice preţ. Eşti vulnerabilă, reacţionezi emoţional. Astăzi e comemorarea accidentului şi nu gândeşti normal. Dar trebuie să ştiu dacă a fost ceva între tine şi Ralph.

îi vine să-i râdă în faţă. Dacă a fost ceva? Speră că nu se referă la o relaţie amoroasă. Pe de altă parte, ştie că e mai prudent să nu-l ia în băşcălie pe Wesley.

- îmi era milă de el şi mă simţeam datoare. Atâta tot. Eram supărată pentru că nu-l puteam face să se schimbe. Că se sinucidea lent prin cantităţile de alcool şi de droguri pe care le consuma.

Wesley rămâne tăcut, cu buzele strânse, privind-o atent. Olivia face eforturi să-şi păstreze un chip impasibil, să nu se trădeze. Ştie că poate fi gelos, iraţional, dornic să găsească semne de trădare închipuită în tremurul unei buze sau într-o ridicare de sprânceană. De-a lungul anilor a învăţat cum să se apere. Ralph – un bărbat singur, în vârstă, care bea prea mult – a fost singurul ei prieten, dar Wesley nu-i poate ierta nici măcar asta. În ultima perioadă s-a întrebat adesea cum ar fi fost dacă n-ar fl survenit accidentul, dacă prietenele ei n-ar fl dispărut. Ar mai fi rămas împreună? N-ar fl ajuns atât de dependentă de el. Sally ar fi adus-o cu picioarele pe pământ, probabil. Dintr-odată, sufletul îi e cuprins de un val de milă şi de ruşine. Wesley nu-i un om rău. Şi o iubeşte, e sigură de asta.

- Wes..., începe, dar el îi întoarce spatele.

- Trebuie să mă întorc la birou. Poţi să vizitezi banca fără mine.

- Credeam c-o să mâncăm împreună.

Se răsuceşte brusc spre ea, cu ochii scăpărând de mânie.

- Mi-am pierdut pofta de mâncare. Prefer să- mi petrec preţioasa pauză de prânz cu cineva căruia îi pasă de mine.

- Despre ce vorbeşti? îl întreabă confuză.

- Despre tine. Despre cum dădeai fuguţa la confidentul tău, la Ralph. Vorbeaţi despre mine, nu-i aşa? Ştiu că nu vrei să ne mutăm împreună. Acum totul e clar.

Un om a fost ucis, iar Wesley nu se gândeşte decât la el însuşi.

- Lumea nu se învârte în jurul tău, se aude răspunzându-i.

Ochii i se lărgesc sub efectul surprizei şi se înroşeşte la faţă.

- Du-te dracului, Liv!

Face din nou stânga-împrejur şi se îndepărtează cu paşi apăsaţi.

- Du-te şi tu dracului, bombăne ea.

Porneşte de-a lungul pajiştii cu inima

bătându-i tare, plină de nervi. Cum îşi permite să-i vorbească astfel? Ştie că e o zi grea pentru ea şi o abandonează cu florile în braţe, să le depună singură. Unde-i sprijinul pe care i-l promite, atunci când are cu adevărat nevoie de el? Iar acum o doare şi piciorul, pentru că a venit pe jos de la grajduri. Sperase că Wesley o va duce cu maşina înapoi acasă. N-avea de unde să ştie că o să se care şi o s-o lase baltă. Lacrimi de furie i se scurg pe obrajii îngheţaţi. încetineşte pasul când vede că nu e singură, aşa cum credea, ci că o persoană stă aşezată pe băncuţa comemorativă, în prima clipă îşi închipuie îngrozită că sunt părinţii lui Sally, mama lui Katie sau, mai rău, părinţii lui Tamzin, dar când se apropie recunoaşte coama de păr roşcat şi fesul verde, deja familiar. La naiba! Nu poate da ochii cu Jenna Halliday în halul în care este. E tentată să dea bir cu fugiţii înapoi peste câmp, dar o doare piciorul.

Jenna o vede şi se ridică. Olivia observă că are în mână un buchet de trandafiri roz. „A adus florile, sau le-a găsit aici?" se întreabă.

- Bună, o salută jurnalista cu un zâmbet timid. Lasă florile pe bancă. Erau aici când am venit. îmi cer iertare dacă deranjez... Observându-i chipul chinuit şi dârele de lacrimi, o întreabă: Eşti bine?

- Am nevoie să... să stau jos, reuşeşte Olivia să îngaime înainte de a se prăbuşi pe bancă.

Jenna îi ia cu blândeţe florile din mână şi le aşază lângă celelalte.

- Eşti foarte palidă. Scotoceşte prin geantă şi scoate o cutie de coca-cola. Uite, bea, s-ar putea să te ajute.

Olivia acceptă băutura şi ia o înghiţitură zdravănă. E călduţă şi răsuflată, dar apreciază energia pe care i-o dă zahărul. Jenna o priveşte de la un metru distanţă, cu florile între ele.

- Mulţumesc. Mă doare rău piciorul. E un drum lung...

- Vrei să te duc acasă?

Ar prefera să rămână pe bancă toată noaptea decât să intre în maşina ziaristei.

- Nu, mulţumesc. Mă descurc.

Ştie că vorbele ei sună fals.

- îmi pare rău pentru pierderea lui Ralph, o ia Jenna prin surprindere, deşi n-ar trebui să fie surprinsă; de acum, probabil că tot oraşul e la curent. Cred că aceeaşi persoană m-a atacat în pădure noaptea trecută, adaugă femeia, ducându-şi instinctiv mâna la ceafă.

- Cum? Ai fost atacată azi-noapte?

Oliviei nu-i vine să creadă.

Jenna îi povesteşte pe scurt aventura ei nocturnă: cum l-a urmărit pe Dale, încercând să realizeze un material de presă despre ucidere, când cineva a lovit-o în cap.

- Dale a fost foarte drăguţ cu mine, m-a dus la Urgenţe şi m-am ales cu o cusătură.

- La ce oră s-a întâmplat?

- Cred că pe la zece, nu-mi amintesc exact.

Olivia se întreabă cine ar fi putut că comită

aşa ceva şi de ce. La ora zece, ea era deja acasă. Slavă Domnului că nu s-a dus pe jos. În general, evită să iasă noaptea singură.

- îmi pare rău pentru ce-ai păţit. îmi închipui că te-ai speriat.

Se lasă un moment de tăcere. Ar vrea să se ridice şi sa se îndepărteze de femeia asta, în ciuda dovezilor ei de amabilitate. Se teme însă că piciorul o să-i cedeze. Este în poziţia de auditor pasiv. Probabil că Jenna jubilează în sinea ei.

- Olivia..., începe şovăielnic jurnalista, când podcastul meu va fi difuzat de BBC, e posibil ca un ascultător să dorească să intervină, să-şi amintească ceva, să ofere un indiciu.

- Ca de exemplu?

- Nu ştiu. Un mic detaliu, care la vremea respectivă n-a părut important. Poate o întâlnire întâmplătoare din ziua aceea... cu cineva care, în retrospectivă, ar fi putut acţiona suspect. Sau o mărturisire, dacă prietenele tale au fost răpite. Poate că o rudă îşi va aminti că fiul, soţul sau tatăl se comporta ciudat în perioada aceea.

Olivia nu s-a gândit la această eventualitate. Poate că Jenna are dreptate. Oftează.

- Wesley ar înnebuni dacă aş da un interviu. Ţie sau oricărui alt jurnalist. Se opune categoric.

- Serios? De ce?

- Nu are încredere în autorităţi, în poliţie, în presă, în guvern...

- Hmm, face Jenna.

- încearcă să mă protejeze.

- Pot înţelege asta, dar eu lucrez la un podcast serios, nu la o fiţuică de scandal. Şi nu-ţi voi răpi mai mult de câteva minute. Aş vrea să aud de la tine, în cuvintele tale, ce s-a petrecut în noaptea aceea. Tu şi Ralph Middleton aţi fost singurele persoane la faţa locului. Iar acum...

Olivia laşa capul în jos. Ultimele cuvinte ale ziaristei plutesc între ele ca nişte plumbi. Acum a rămas doar ea. Cuvintele ei. Povestea ei. Nimeni nu i-ar mai putea răstălmăci declaraţiile, odată înregistrate. Poate că a venit momentul să accepte interviul. Va obţine, în sfârşit, dreptul la cuvânt, un mod în care să controleze filmul evenimentelor, să pună capăt speculaţiilor. Oamenii vor fi obligaţi

s-o asculte. Da, va fi mărturia ei despre ce s-a petrecut în noaptea aceea. *Cuvântul final.*

- De acord, spune, aproape fără voia ei. O s-o fac. O să-ţi dau interviul.

Jenna se apleacă în faţă, radiind de bucurie.

- Eşti sigură? Fantastic! îţi mulţumesc, Olivia.

- Dar, te rog, nu-i spune nimic lui Wesley. De fapt, nu spune nimănui deocamdată. E în regulă?

- Desigur. Vrei să vii astă-seară la cabana mea, pe la ora cinci? Acolo e mai linişte şi n-o să ne deranjeze nimeni. Pot să trec să te iau.

- Hmm... Nu vreau să fim văzute împreună.

- Am înţeles. Te-aş putea aştepta la o stradă distanţă de fermă. O să parchez într-un loc discret.

Jenna e atât de entuziasmată, încât nu vrea să o dezamăgească. Bucuria ei îi dă

Oliviei un halo rar, cald, ca la şcoală când dădea răspunsul corect la o întrebare a profesorului. Simte totuşi o undă de îndoială. Chiar este capabilă să o facă? Wesley va fi foarte supărat pe ea. „Dar este deja”, îi şopteşte o voce. „Ce importanţă mai are?”

Pe de altă parte, nu are o datorie morală faţă de prietenele ei? Faţă de Ralph, eroul care i-a salvat viaţa în noaptea aceea? Toată lumea trebuie să afie ce a făcut pentru ea. I se strânge inima când se gândeşte la el. Of, Ralph! El era spiritul pădurii. Ştia lucruri, vedea lucruri, ţinea secrete.

La urma urmelor, pe al ei i l-a păstrat atâţia ani.

JENNA

- Eşti sigură că nu vrei să te duc acasă? o întreb pe Olivia.

Era foarte palidă la început, dar acum i-a mai revenit culoarea în obraji. Văd însă că se strâmbă la fiecare mişcare, din cauza piciorului.

- Nu, sunt bine. îţi mulţumesc. O să-i dau un telefon mamei, să vină să mă ia. Aş vrea să mai rămân puţin aici. Atinge gânditoare petalele unui trandafir roz. Ai găsit şi un mesaj, prins de florile astea?

- Da... era bileţelul acesta. l-l întind Oliviei. I- am făcut deja o fotografie. Eram curioasă, voiam să ştiu cine a lăsat buchetul, îi explic. Mă port cât mai sincer cu ea, ca să nu mă bănuiască de intenţii ascunse. îmi dau seama că încă mai ezită în legătură cu interviul şi n-aş vrea cu nici un chip să se răzgândească. Văd că îi tremură mâinile când citeşte mesajul. Ştii de la cine este? Aceeaşi persoană mi-a lăsat un bileţel pe maşină.

- Ce fel de bileţel? mă întreabă uluită.

- Scria: „Pleacă din oraş sau vine rândul tău”. Şarmant, comentez dându-mi ochii peste cap.

Olivia trage aer în piept şi îşi vine în fire.

- Ar putea proveni de la oricine. îmi închipui că tuturor le pare rău, iar oamenilor de pe aici nu le plac reporterii curioşi. Nu implică vinovăţie.

Tonul ei defensiv mă pune pe gânduri. O urmăresc cu atenţie: expresia controlată şi mâinile care îi tremură când strecoară mesajul înapoi în buchet se contrazic. Dar nu vreau să spun nimic care ar putea s-o supere. O pot întreba mai multe despre povestea asta după interviu.

Mă îndepărtez şi, când ajung pe la mijlocul câmpului, mă întorc spre locul în care am lăsat- o. O vad ţinându-şi capul în mâini. Să mă întorc şi să insist s-o duc acasă cu maşina? mă întreb. Nu. E o femeie în toată firea, pentru numele lui Dumnezeu. Nu trebuie s-o tratez ca pe un copil doar fiindcă trece printr-o perioadă delicată. Iar timpul zboară. E momentul să mă îndrept spre biroul lui Jay Knapton.

Când ajung în mașină simt un val de entuziasm. Podcastul va fi mult mai bun, cu contribuția Oliviei. Sper ca Wesley sa nu se poarte prea rău cu ea când o să afie.

Fac vreo șapte minute până la biroul lui Jay de la marginea orașului, în spatele magazinelor și străzilor secundare din Stafferbury. Această parte a orașului, nevăzută de turiști, este mult mai puțin salubră decât centrul – un labirint de blocuri de birouri și hale, construite prin anii '60.

Biroul lui Jay, plasat într-o clădire urâtă, industrială, nu face excepție. Opresc în parcarea comună cu alte construcții lipsite de suflet. Apăs pe butonul sub care scrie Knapton Developments și mi se deschide imediat.

Abia a trecut de ora două, dar zona de recepție este pustie și surprinzător de mică, cu un birou lipit de o fereastră nespălată, un filodendron prăfuit într-un colț și un fișet scund pe care tronează un fierbător ieftin, din plastic. Jay dă buzna de pe cealaltă ușă a recepției, cu notesul legat în piele strâns la piept.

- Hei, bună! mă salută holbându-se la mine ca şi cum ar fi uitat cine sunt. Aruncă o privire în jur. Unde-i Lydia?

Dau din umeri.

- N-am văzut pe nimeni când am intrat, dar cineva mi-a deschis.

- Sunt sigur că iar a ieşit să fumeze. Degeaba îi repet să înceteze cu pauzele astea frecvente. În fine, intră, îmi spune invitându-mă în biroul lui.

încăperea e şi mai mică decât „zona de recepţie", doar cât să încapă un birou, două scaune şi o măsuţă într-un colţ, pe care văd o cafetieră veche. Gazda face semn într-acolo cu agenda.

- Cafea?

- Da, vă rog. Fără cofeină, dacă se poate.

Trag un scaun în dreptul biroului lui şi mă

aşez. Spaţiul este claustrofobic. Miroase a mochetă nouă şi a scrumieră nespălată.

îşi pune agenda pe birou şi îşi scoate sacoul. Poartă o cămaşă cu mânecă scurtă, care îi pune în evidenţă braţele bronzate şi ceva ce seamănă cu un tatuaj pe bicepsul stâng.

- Ah, da, una dintre prostiile tinereţii, îmi explică văzându-mi curiozitatea.

îşi ridică mâneca, dând la iveală un fel de simbol chinezesc.

- Ce înseamnă?

- Curaj. Era menit să-mi amintească să merg la noroc în viaţă. Să-mi asum riscuri. O prostie, ştiu.

încerc să-mi imaginez ce fel de om fusese în tinereţe, înainte sa devină un dezvoltator imobiliar în costum scump. Aşteptăm în linişte ca maşina să livreze cafeaua, pe care mi-o aduce într-o cană marcată cu KNAPTON DEVELOPMENTS. îşi împinge ochelarii mai sus pe nas şi-mi adresează un zâmbet larg. Are o piele foarte bronzată, ca şi cum ar fi fost la solar. Pe biroul lui nu se vede nimic personal, nici fotografii cu familia, nici obiecte decorative. Nu poarta inele de nici un fel.

- Vă deranjează dacă vă înregistrez? îl întreb scoţând telefonul. Este posibil să nu folosesc tot ce-mi spuneţi.

Mă întreb dacă mai am nevoie de interviul cu Jay, acum că mi-am asigurat cooperarea lui Dale, a Oliviei şi a Brendei. Omul nici măcar nu locuia la Stafferbury la vremea respectivă, aşadar mă îndoiesc că mi-ar putea spune lucruri interesante. Sper să-mi furnizeze culoarea locală – zvonuri care încă persistă despre caz sau alte evenimente inexplicabile.

- Hmm... nu, sigur. Nici o problemă, îmi răspunde încercând parcă să se convingă singur.

Îi pun câteva întrebări de încălzire, ca să-l ajut să se relaxeze. Când s-a mutat în oraş – „De aproape nouăsprezece ani" şi dacă a venit cu familia – „Nu, n-am fost niciodată căsătorit. N- am copii".

- îmi puteţi descrie puţin oraşul? Ştiu că nu eraţi aici când au dispărut prietenele Oliviei Rutherford, dar am auzit multe relatări despre evenimente stranii. Pădurea bântuită, un copil plângând...

îmi amintesc că l-am auzit cu urechile mele în noaptea când am fost atacată şi mă cutremur.

- L-aţi auzit şi dumneavoastră, nu-i aşa? Plânsetul? Când încuviinţez, continuă pe un ton mai animat: Muncitorii care au construit cabanele mi s-au plâns că l-ar fi auzit şi ei. Şi alţii de-a lungul anilor. Ralph Middleton era convins că pădurea e bântuită. Era cel mai în măsură s-o ştie, că doar locuia acolo. Am mai auzit şi alte zvonuri, despre lumini puternice în apropierea menhirelor sau despre o siluetă lugubră care ar apărea pe Coridorul Diavolului. Pe şoseaua aceea au avut loc o mulţime de accidente, să ştiţi, mă informează aproape cu mândrie. Pubul local, The Raven, este şi el bântuit de o femeie îmbrăcată în haine gri. Tot oraşul Stafferbury este cunoscut drept unul dintre cele mai bântuite din Marea Britanie.

- Şi dumneavoastră credeţi în asta?

- Bineînţeles. îşi încrucişează braţele la piept şi împinge bărbia înainte. E greu să nu crezi când ai văzut sau ai auzit diverse lucruri tu însuţi. Acum câţiva ani, când locuiam pe strada principală, m-am trezit într-o dimineaţă foarte devreme şi am văzut pe fereastră o brişcă răsturnată, cu

calul încă agăţat în hamuri. Am aflat ulterior că, într-adevăr, un accident a avut loc exact în locul acela, la începutul secolului al XlX-lea.

- Şi ce credeţi că s-a întâmplat în noaptea dispariţiei fetelor?

- Nu vreau să exclud nici o ipoteză, îmi răspunde preţios. Dar ştiu că Ralph credea că le- au răpit extraterestrii. Mă aştept să pufnească în râs, dar omul rămâne perfect serios, apoi adaugă grav: După cum aţi aflat probabil, bietul om a fost găsit mort azi-noapte. îl aprob în tăcere, căci nu vreau să-l întrerup. Rulota lui staţiona pe terenul meu – sunt proprietarul unei mari părţi din pădure. Lucra pentru mine, îi mai dădeam nişte bani din când în când ca să supravegheze zona. Mi-a spus că de-a lungul anilor a văzut diverse chestii bizare. Moartea lui mă pune pe gânduri, să ştiţi.

- în ce sens?

- Mă întreb dacă nu a fost – face o pauza pentru efectul dramatic – supranaturală.

îl privesc şocată. Chiar crede în aşa ceva? Când eram mică şi mă temeam de stafia de sub pat, mama obişnuia să-mi

spună că viii sunt cei care te rănesc, nu morţii.

- Ştiţi, continuă omul de afaceri, cu mii de ani în urmă, aici se făceau sacrificii umane, la menhire.

îmi amintesc discuţia cu Brenda.

- Am auzit despre un grup de păgâni care locuiesc în Stafferbury. Nu tocmai un cult... departe de mine gândul că ei ar fi sacrificat copilele, dar... sunt ciudaţi.

- Cine credeţi că face parte din acest grup?

- Mă rog, nu sunt decât zvonuri, desigur, dar e posibil ca Madame Tovey să participe la ceremoniile lor. Şi alţi câţiva. Sunt oameni în vârstă de-acum. Am auzit că le place să facă un fel de ritual acolo, la stânci, vara. Flutură din mână dispreţuitor. Eu nu mă bag în aşa ceva. Nu e genul meu de pasiune, deşi recunosc că în jurul menhirelor se simte o energie stranie.

îmi amintesc cum m-am simţit eu însămi pe pajiştea aceea mai devreme, ca şi cum aş fi fost urmărită de o forţă misterioasă şi ostilă. Nu-i spun nimic însă.

Iau o gură de cafea şi îl întreb dacă se cunoaşte cu familiile fetelor dispărute.

- Nu tocmai. Sunt oameni retraşi, mai ales familia Rutherford.

- Dar ce-mi puteţi spune despre Ralph? înţeleg că lucra pentru dumneavoastră, că avea grijă de pădure şi mai aduna gunoaiele. Ce s-a întâmplat cu el? Avea duşmani?

îşi împinge scaunul în spate şi începe să se joace cu jaluzelele de la fereastră.

- Vă deranjează dacă le ridic? E cam întuneric aici.

Ajustează jaluzelele fără să mai aştepte răspunsul meu şi îşi face de lucru cu coarda care le menţine ridicate. Oare încearcă să câştige timp? Era destulă lumină în încăpere. Poate că încep să devin paranoică şi să bănuiesc pe toată lumea din oraş de intenţii ascunse.

- Ralph? îi aduc aminte unde rămăseserăm când se aşază la loc.

- A, nu era decât un suflet simplu. Nu-mi vine să cred că cineva ar fi putut să-i vrea răul. Era inofensiv.

- Şi totuşi cineva i-a pus capăt vieţii.

Peste chipul lui trece o undă de tristeţe. Mă cert singură pentru lipsa de sensibilitate.

- în orice caz, vă mulţumesc că aţi acceptat să stăm de vorbă, spun în încheiere.

îmi zâmbeşte când opresc înregistrarea şi strâng micul trepied.

Nici nu apuc să ajung înapoi la maşină când sună mobilul. Numele lui Dale apare pe ecran.

- Jenna, îmi spune grăbit, am găsit ceva în rulota lui Ralph, ceva ce cred că trebuie să vezi.

Ne dăm întâlnire la ceainărie, pentru un prânz tardiv. Am fost atât de ocupată toată ziua, încât n-am avut timp să mănânc nimic de la micul-dejun. Din fericire, la ora 3 locul este destul de liniştit şi găsim cu uşurinţă o masă cât mai îndepărtată de bar. Dale comandă sendvişuri cu legume şi pui pentru amândoi, după care scoate un dosar-plic din geantă.

- Iată ce-am găsit printre lucrurile lui Ralph, îmi spune arătându-mi un portofel din plastic.

Mi-l întinde peste masă. Conţine o serie de imagini tip Polaroid, uşor ceţoase şi prost cadrate, înfăţişând o fată în diferite locuri, în exterior. într-o staţie de benzină, într-un parc, apoi pe strada principală.

Mă uit mai atent. Fata e tânără, are cam optsprezece ani, cu un chip rotund şi o coafură de anii '90, cu şuviţe caramel.

- E Olivia.

- Corect, încuviinţează Dale. înainte de accident. Uite aici, îmi spune arătându-mi fotografia unde Olivia apare într-o scurtă de blană artificială, alimentând o maşină

albă. Maşina îi aparţinea. E un Peugeot 205. A fost casată după accident, îmi explică.

- Crezi că Ralph o urmărea?

- Altfel cum ar fi ajuns în posesia lui?

îşi trece o mână prin părul deja foarte dezordonat. Pare extrem de obosit şi mă simt vinovată că l-am ţinut după mine la Urgenţe atât de târziu în noapte.

- A avut vreodată un microbuz alb?

- Nu. Ralph n-avea permis de conducere.

Ridic fotografia la lumină, ca s-o văd mai bine.

Pozele au fost copiate color şi imprimate pe o singură coală A4.

- Prin urmare, Ralph era obsedat de Olivia şi o urmărea înainte de accident? Asta spun pozele acestea?

Mă grăbesc să întorc imaginile cu faţa în jos, pentru că tocmai şi-a făcut apariţia

Chloe cu mâncarea şi băuturile noastre. Aştept să se îndepărteze şi le întorc înapoi. Ceva nu se leagă în toată povestea asta.

- Nu l-ar fi recunoscut pe Ralph, dacă ar fi urmărit-o?

- Hmm, după cum vezi, se afiă la o distanţă apreciabilă. Dale ia o muşcătură din sendvişul cu pui şi sosul i se scurge pe lângă buze în farfurie. înghite, apoi reia: Mă întreb dacă nu cumva chiar Ralph era silueta văzută de Olivia pe drum. Poate că a aşteptat-o să-şi recapete cunoştinţa, după care s-a prefăcut că trecea pe acolo şi a ajutat-o să iasă din maşină.

- E adevărat că nu l-am văzut pe Ralph decât o singură dată, mă rog, de două ori, dacă includem o întâlnire întâmplătoare pe Coridorul Diavolului când am ajuns aici, dar nu mi-a făcut deloc impresia unui ucigaş. îl vezi în stare de aşa ceva? Să provoace un accident, da. Dar să răpească fetele, de ce? Ca să le ducă unde? în rulota lui de două persoane? Puţin probabil. Şi dacă le-ar fl omorât, ce-ar fi făcut cu cadavrele? Le-ar fl îngropat de unul singur?

Iau o muşcătură din sendviş, aşteptându-l pe Dale să-mi răspundă. Sprâncenele lui deosebit de expresive sunt atât de ridicate,

încât aproape că se unesc cu smocul de păr de pe frunte.

- Nu ştiu cum să interpretez situaţia asta. E posibil ca Ralph să fi ştiut ce s-a întâmplat cu adevărat şi de aceea să fl fost ucis. Ştim precis că o urmărea pe Olivia. A păstrat fotografiile timp de douăzeci de ani. S-a împrietenit cu ea şi a scos-o din maşina zdrobită. Poate că a făcut pe eroul.

- Dar de ce? Şi de ce-ar fi aşteptat asasinul douăzeci de ani ca să-l omoare, în cazul în care Ralph ar fi ştiut ceva despre cele petrecute în noaptea aceea?

Dale oftează exasperat.

- Aţi mai găsit şi alte lucruri interesante?

- Ah, da. O sumă importantă de bani, într-o cutie.

- Cât de mult? îl întreb uluită.

- Aproape zece mii de lire sterline, îmi răspunde în şoaptă.

- Da, e o sumă frumoasă. De unde puteau proveni banii?

Oftează din nou.

- Sunt unele lucruri pe care n-am libertatea să ţi le dezvălui. încă. Elemente conectate cu un alt caz, la care nu lucrez eu. De fapt, încă nu avem certitudinea că există o conexiune între cele două dosare.

Simt o undă de dezamăgire. Pe de altă parte, nu trebuie să uit că am de-a face cu un poliţist. Cu un detectiv. E normal să fie discret. După toate cele petrecute azi-noapte – lunga aşteptare la Urgenţe, când am stat mult de vorbă şi m-a făcut să râd –, aproape că am uitat limitele impuse de rolurile noastre: el este poliţist, eu sunt jurnalistă. îmi lăsase impresia c-o să meargă uşor.

îmi termin sendvişul în tăcere. Dale ia fotografiile de pe masă şi le pune înapoi în geantă. Se lasă pe spate şi îşi termină paharul de coca-cola.

- Trebuie să plec, mă anunţă.

- Dă-mi voie să-ţi mai spun un lucru, am încercat să te sun mai devreme, dar semnalul era slab.

- Te ascult.

îl pun rapid la curent cu vizita mea la Jay Knapton şi îi povestesc despre cele două mesaje scrise de aceeaşi mână.

- Mai ai bileţelele?

- Numai pe cel găsit pe maşină, dar l-am lăsat în cabană, îl mint spontan, fără să ştiu prea bine de ce. Am făcut însă o fotografie.

- Te rog să mi-o trimiţi.

îmi iau telefonul şi i-o transmit pe loc.

- Şi faza cu cabana pustie e ciudată, nu crezi? continui. Jay mi-a spus că n-a avut nici un client la Foxglove, căsuţa de vizavi de a mea, dar sunt sigură că am văzut pe cineva.

- Eşti convinsă?

- Categoric. Am văzut lumina aprinsă şi cineva a ieşit pe uşa din faţă, în noaptea când am ajuns, cu un câine mare, un ciobănesc german sau lup alsacian.

Poliţistul schiţează un zâmbet.

- E aceeaşi rasă.

- Oh, da! Râd şi eu de propria greşeală. În general, prefer pisicile. Au mai puţină nevoie de îngrijire.

- Se vede că nu le cunoşti pe cele ale tatălui meu. Se uită la ceas. Am o şedinţă în douăzeci de minute, deci chiar trebuie să plec. Pot să trec pe la tine mai târziu, pe la şapte, dacă tot mai vrei să-mi iei un interviu. Aici e prea zgomot.

Un grup de şase adolescenţi vorbăreţi tocmai a ocupat o masă lângă noi.

- Am reţinut. Mulţumesc.

îl urmăresc cu privirea când se îndepărtează, lovindu-se uşor de unul dintre tineri, care s-a ridicat ca să mai aducă un scaun. Observ că trebuie să se aplece ca să nu se lovească de pragul de sus al uşii. îmi termin băutura, cu gândul la conversaţia pe care tocmai am purtat- o. Nu ştiu ce să cred despre fotografii, tot nu sunt convinsă că Ralph o urmărea pe Olivia. Pe de altă parte, banii... Probabil că era implicat într-o afacere murdară, dacă avea o sumă atât de mare ascunsă în rulotă.

Conduc pe strada principală, cu gândul la discuţia cu Olivia. Părea foarte tristă, dar

mai era ceva în atitudinea ei. Era aproape împăcată cu propria-i nefericire. înfrântă.

Când mă apropii de capătul străzii, cu magazinul Co-op pe colţ, înainte de Coridorul Diavolului, văd o femeie în faţă, pe peticul de iarbă de lângă carosabil. Gesticulează în faţa unui bărbat care e lângă ea. încetinesc, ca să văd mai bine ce se întâmplă. E mama Oliviei. Face gesturi elocvente în direcţia străzii principale. Bărbatul este înalt, cu spatele drept, îmbrăcat într-un pardesiu bleumarin, cu gulerul ridicat. Are părul alb, tuns scurt. Deşi nu-i pot vedea faţa, sunt sigură că este Jay Knapton. Se pare că poartă o discuţie aprinsă. De ce s-ar certa mama Oliviei cu Jay, care mi-a declarat mai devreme că nu cunoaşte prea bine familia Rutherford? Femeia ridică ochii peste umărul lui, direct la maşina mea. M-a recunoscut? Accelerez şi, când mă uit în retrovizor, o vad cum pleacă în grabă, lăsându-l pe Jay acolo, cu braţele deschise larg.

27

OLIVIA

Olivia iese din grajd, după ce a înlocuit sacul dc nutreţ al Sabrinci, când observă o umbra neagră care se întinde deasupra ei.

Se întoarce surprinsă şi îl descoperă pe Wesley, care o priveşte.

- Wes, ce cauţi aici?

îl credea la birou. E aproape 4 după-amiaza, iar programul lui de lucru nu se încheie înainte de 5.

- M-ai supărat mai devreme, aşa că m-am dat bolnav, îi răspunde cu mâinile în buzunare.

- Iar? Vai, Wes, ai grijă să nu te dea afară!

- Nu se pune problema. Sunt unul dintre cei mai vechi angajaţi, îi spune râcâind cu piciorul pământul bătătorit.

Olivia ştie că Wesley nu-şi va cere iertare pentru scena de mai devreme. Nu o face niciodată; se învârte morocănos în jurul ei, ca şi cum el ar fi victima, până o forţează pe ea să-şi ceară scuze, fără să fie cu nimic vinovată.

- M-am gândit că ar trebui să petrecem noaptea împreună, continuă el pe un ton rugător. E o noapte importantă. Douăzeci de ani. Nu te pot lăsa singură.

închide zăvorul grajdului şi se îndreaptă spre magazia de hamuri. I se strânge stomacul la gândul că urmează să-l mintă.

- Nu pot în noaptea asta. Am o... o întâlnire... cu nişte prieteni.

Ia din cui un căpăstru şi începe să se joace cu el. Trebuie să se mişte în permanenţă de colo- colo, să nu-l lase pe Wesley să o privească în ochi. Nu se pricepe la minciuni. Magazia de hamuri o linişteşte întotdeauna când e stresată.

îşi găseşte alinarea printre şei, căpestre şi pături. Îi place mai ales mirosul, un amestec de produse chimice pentru piele şi izul cald al părului de cal.

- Prieteni? Tu n-ai prieteni.

Afirmaţia lui, brutală, dar adevărată, o răneşte ca un cuţit în inimă. Avusese prieteni, desigur, mulţi prieteni, înainte de accident, dar cu trecerea anilor i-a lăsat să se îndepărteze. N-a mai făcut nici un efort să ţină legătura. I s-a părut mai uşor să stea cu Wesley, să se ascundă. Cele mai bune prietene ale ei au dispărut. Şi-a dorit să dispară şi ea. A reuşit. S-a ascuns sub ochii tuturor.

- Mi-am făcut o nouă prietenă, recent, îi spune mutând căpăstrul de pe un cârlig pe altul, cu spatele la el. E vorba de... o fată, care ne ajută pe la grajduri.

E o minciună gogonată, pentru că fetele care le mai dau o mână de ajutor la fermă au între unsprezece şi cincisprezece ani. Singura persoană de vârsta ei este instructoarea, Mei, căsătorită şi cu doi copii adolescenţi. Când Olivia i-a sugerat, mai demult, să iasă la un pahar după program, femeia a făcut ochii mari şi i-a răspuns că trebuie să ajungă acasă, „la băieţi”.

- Serios? Cum o cheamă?

- Charlotte, îi răspunde la întâmplare.

E un nume care-i place. Dacă ar avea o fiica ar boteza-o aşa.

- Şi unde vă duceţi?

Interogatoriul suspicios al lui Wesley aproape că o face să izbucnească în râs. O bănuieşte că se vede cu un bărbat? El iese cu băieţii săptămânal, şi numai Dumnezeu ştie unde şi cu cine a fost noaptea trecută, în ciuda poveştii despre amicul Stan. A

dispărut cam la ora la care a fost atacată Jenna. Olivia trage adânc aer în piept şi alungă imediat gândul rău. Wesley n-ar face rău nimănui. *Oare?* Ea ştie mai bine decât alţii de ce este capabil un om împins la limită.

Fără nici un motiv, ochii i se umplu de lacrimi. Se uită la şeile agăţate pe perete. Asta e soarta pe care o merită, îşi spune.

în urmă cu douăzeci de ani, pe la aceeaşi oră, îşi vedea de viaţă fără nici o grijă, inocentă, fără să ştie că totul avea să se schimbe dramatic. Se pregătea să iasă cu prietenele în oraş, încălţată cu cizme înalte până la genunchi şi îmbrăcată cu o fustă mini ecosez, cu părul bogat şi blond încadrându-i chipul tânăr, luminos. Privea viitorul cu încredere şi se bucura de recent începută relaţie cu Wesley şi de compania prietenelor ei. Abia aştepta să ajungă în discoteca din oraşul vecin, redeschisă de curând. Viaţa ei era plină de speranţe şi de culoare, nu ca acum, când pare un desen în creion ale cărui contururi se şterg odată cu trecerea anilor. A albit pe la tâmple, s-a îngrăşat şi nici nu-şi mai aduce aminte când a entuziasmat-o cu adevărat ceva. Cât de mult şi-ar fi dorit să aibă o prietenă reală pe nume Charlotte! O prietenă spirituală, veselă, care s-o încurajeze să poarte haine îndrăzneţe, care ar târî-o prin cluburi şi ar

încuraja-o să se îmbete şi să se zbânţuie dezlănţuită în mijlocul ringului de dans lipicios de la băutura vărsată.

Cum ar fi arătat viaţa ei dacă Sally, Tamzin şi Katie n-ar fi dispărut în urmă cu douăzeci de ani? S-ar fi măritat toate patru? Ar fi avut copii? Ar fi rămas prietene, sau maturizarea şi grijile le- ar fi înstrăinat?

- Liv? Iar visezi cu ochii deschişi? Te-am întrebat unde te duci.

- încă nu ştiu. Ascultă, trebuie să plec. Mai am câteva lucruri de rezolvat.

- Şi eu ce fac la noapte? M-am gândit că o să dormim împreună, se lamentează Wesley. Erau şi prietenele mele, să ştii.

„Nu, la naiba, nu erau! Sally nu putea să te suporte!", îi vine Oliviei să ţipe, dar strânge tare din buze, căci nu vrea să-i rănească sentimentele. Nici ea nu ştie de ce, pentru că el o răneşte tot timpul.

- Te-ai gândit greşit, am impresia. Eu nu mi- am dat acordul. După felul în care m-ai lăsat baltă la prânz, nici nu credeam că vrei să mă mai vezi azi.

Wesley o priveşte vizibil şocat.

- Eşti supărată pentru noaptea trecută? o întreabă răguşit.

- Nu, sigur că nu, oftează ea.

- De atunci te porţi ciudat cu mine. Nu mi-a plăcut cum mi-ai vorbit mai devreme. Nu poţi face asta când trăim împreună, să ştii.

- Ce anume nu pot face?

Wesley îşi înfige mâinile şi mai adânc în buzunare.

- Nu poţi să ieşi în oraş ca să-ţi faci de cap. Nu aşa funcţionează un cuplu.

- Ah, da? Să înţeleg că renunţi la ieşirile cu băieţii? Asta vrei să-mi spui?

- Ei, nu... nu e acelaşi lucru. Noi ne întâlnim ca să ne uităm la meci. Nu mergem prin cluburi şi nu vrăjim fetele.

Olivia închide ochii, simţindu-se brusc extrem de obosită. Tocmai a înţeles că sechelele accidentului i-au permis lui

Wesley s-o ţină în lesă. Prezenţa lui o sufocă. Ar vrea să fugă, să fugă, să fugă. încearcă să-şi păstreze cumpătul:

- Wes, nu e decât o noapte. Nu putem trăi ca nişte fraţi siamezi. Eu nu te-am întrebat de ce ai dispărut aşa de repede noaptea trecută.

- Ţi-am spus, Stan avea nevoie de ajutor. Probleme cu femeia. Până acum nu te-a deranjat.

Din câte ştie ea, nici unul dintre amicii lui n- are parteneră.

- Ei bine, acum mă deranjează.

- O, acum înțeleg totul. E cum nu se poate mai clar, spune el cu un hohot sardonic. Toţi anii ăştia te-ai folosit de mine, nu-i aşa? Iar acum, când te-ai înzdrăvenit, când piciorul ţi s-a vindecat, nu mai ai nevoie de serviciile mele. Ei bine, du-te dracului, Olivia! Du-te dracului!

- Wes...

Bărbatul iese valvârtej din magazie. Nu încearcă să-l oprească.

Mama ei o găseşte tot în magazie, prăbuşită pe o bancă. Lumina asfinţitului aruncă umbre lungi pe gresia de pe jos.

- De ce stai aici singură?

Poartă în mână o trusă roşie de îngrijire a cailor din care iese vârful unui instrument pentru curăţarea copitelor. Aşază trusa pe un raft, lângă celelalte. Olivia nu ştia că mama ei s- a întors. A luat-o de lângă menhire mai devreme şi a lăsat-o acasă spunându-i că se duce la cumpărături. A lipsit mult timp.

- L-ai adus pe Sky de la păscut?

- Da, e în grajd. Şi a venit veterinarul ca să-l consulte pe Pickles.

Olivia îşi perie pantalonii de călărie. Probabil că miroase a cai. Cizmele îi sunt pline de noroi.

- E o zi grea, ştiu, îi spune mama ei cu blândeţe.

Olivia continuă să-şi cureţe pantalonii în tăcere.

- Te iubesc foarte mult, ştii asta, da?

Mirată, ridică privirea. Mama ei nu e genul

care să facă declaraţii tandre.

- Sigur că ştiu. Şi eu te iubesc.

Se apropie şi se aşază lângă ea pe bancă, bătând-o stângaci cu mâna pe genunchi.

- îmi place de Wesley, aşa cum ţi-am mai spus, dar mă tem că nu eşti fericită.

Olivia e gata să-şi descarce sufletul – să-i dezvăluie bănuielile despre Wesley, tristeţea care o apasă – şi să-i pună întrebările de care s-a temut întotdeauna. Pentru că, odată ce-ar spune totul, nu şi-ar mai putea lua cuvintele înapoi. Vorbele ei ar rămâne pentru totdeauna acolo, în eter.

- Ţi-ai reproşat vreodată că vieţile noastre sunt aşa de... mici? o întreabă în schimb.

- Cum adică?

- Am trăit toată viaţa împreună şi, la un moment dat, a apărut Wesley. N-ai

avut niciodată o relaţie serioasă cu un bărbat, cu excepţia tatălui meu, alături de care n-ai trăit multă vreme.

Mama ei izbucneşte în râs.

- Poftim? Sigur că am avut iubiţi şi înainte şi după tatăl tău, dar nu mi-am făcut reclamă. Din ziua în care te-ai născut, ai devenit prioritară în viaţa mea.

- Dar prieteni? Nu te-ai mai întâlnit nici cu ei de la... ei bine, de la accident.

- Cum aş fi putut? Hai să nu discutăm despre toate astea acum, draga mea. îşi apasă baza nasului între degetul mare şi arătător şi oftează, apoi pare să-şi revină. Hai să mergem în casă. Am putea să ne uităm la un film drăguţ, de la noua e *În timp ce tu dormeai.*

Se ridică şi-i întinde mâna Oliviei.

- Mai întâi trebuie să rezolv ceva, dar poate ne uităm mai târziu.

Mama ei îi zâmbeşte încurajator, dar îngrijorarea i se citeşte pe chip. Trec pe lângă grajduri şi se îndreaptă spre casă. Ar fi cazul să se grăbească, Jenna o aşteaptă.

După ce mama ei intră, îşi continuă drumul până la capătul parcării. Este în stare să o facă? Da şi încă o dată da. Trebuie. Are o voce şi, pentru prima dată în ultimii douăzeci de ani, e gata s-o folosească.

îşi încheie fermoarul impermeabilului galben şi îşi îndeasă mai bine căciula pe cap. Aburii respiraţiei ei se risipesc în amurg. Iese din curte şi traversează spre maşina jurnalistei.

28

SUSPICIUNE

Când se trezi, a doua zi de dimineaţă, Stace descoperi că era singură în patul uriaş. Ferestrele culisante erau deschise larg, perdelele albe fluturau în briza uşoară şi de jos se auzeau voci. îşi luă rochia pe care o aruncase pe un scaun noaptea trecută şi şi-o trase pe ea, apoi ieşi pe verandă. Porţile impresionante, din oţel masiv, erau larg deschise, iar pe ele tocmai ieşeau John-Paul şi Derreck, urmaţi la mică distanţă de Trevor, Griff şi Martin, veseli ca nişte şcolari în excursie. Ce se petrecea? Nici nu ştia cât era ceasul Unde erau **fetele?** *Se simţea dezorientată şi puţin enervată că John-Paul nu o trezise. Prima zi într-o ţară străină, şi deja ieşea cu băieţii şi cu acest Derreck. Îi venea să strige după ei, dar nu voia să pară o iubită posesivă în*

ochii gazdei. Îi urmări cu privirea până ieşiră în stradă şi făcură cu mâna la nişte tuk-tuk-uri.

Se schimbă într-o pereche de blugi scurţi şi o bluză cu bretele, asigurându-se că s-a uns bine peste tot cu cremă de soare, apoi o luă spre parter, simţind răcoarea dalelor de marmură sub tălpile goale. Vila îi făcea impresia unui sanctuar, a unei mici oaze, dar era conştientă că dincolo de ziduri se întindea un oraş vibrant, urât mirositor şi umed, care tocmai îl înghiţise pe John-Paul. Nu se simţea în stare să-l înfrunte.

- Ah, aici erai! auzi vocea lui Hannah când intră în bucătăria uriaşă.

Uşa din spate era larg deschisă spre grădină, unde o văzu pe Maggie pe marginea piscinei. În nişte bikini vişinii stridenţi, cu un pahar de suc în mână şi ochelari de soare imenşi ridicaţi peste părul negru, stătea cu picioarele în apă. întoarse capul spre ele şi le făcu semn cu mâna. Leonie se foia prin bucătărie, îmbrăcată într-un costum de baie întreg, cu decolteul adânc deja înroşit de soare. Hannah, la rândul ei, stătea în pragul bucătăriei, în nişte bikini verzi, cu prosopul întins pe un şezlong. Era înaltă, androgină, cu părul castaniu prins în coadă. îşi întoarse chipul pistruiat spre Stace.

- De ce nu ţi-ai pus costumul de baie?

- Nu ştiam care era planul, îi răspunse uitându- se în jos la bluza şi şortul ei. Cum de sunteţi toate aşa de vioaie? Parcă am mâinile şi picioarele de plumb.

Prietenele ei nu păreau deloc afectate de diferenţa de fus orar, dar se culcaseră la o oră decentă, spre deosebire de Stace, care salivase

după Derreck până la trei dimineaţa. Aşa îi trebuia. Ce-ar fi spus ele dacă le-ar fi povestit că tipul îşi scosese hainele şi se aruncase în piscină, unde nu lipsise decât puţin ca să i se alăture?

- Vrei cafea de la gheaţă? o întrebă Leonie întinzându-i un pahar înalt.

Stace se strâmbă. Nu-i plăcuse niciodată cafeaua rece şi nu avea de gând să înceapă acum, aşa că scuturâ din cap. Leonie luă o înghiţitură.

- Nu-i rea, să ştii!

- I-am văzut pe băieţi plecând. încotro s-au dus?

- Crezi că John-Paul te-a abandonat aici? o tachină Hannah, care îi cunoştea temerile. S-au dus până după colţ, la nonstop, să cumpere ceva.

Ieşiră din bucătărie. Stace alese să se aşeze la umbră, în timp ce Leonie şi Hannah se întinseră pe şezlonguri. Inima începu să-i bată mai repede la amintirea imaginii lui Derreck noaptea trecută, cu apa scurgându-i-se pe pectoralii perfecţi şi luna mângâindu-i umerii puternici. Trase adânc aer în piept, dezgustată de ea însăşi, de modul în care trupul o trăda. Motivul era supărarea pe John- Paul, se asigură ***în*** *gând.*

- Dar au plecat în tuk-tuk-uri, insistă ea aşezându-se pe marginea fierbinte a şezlongului lui Leonie.

Leonie flutură din degetele de la picioare. Erau cam butucănoase, cu unghiile recent

pictate într-un roz strălucitor. Purta la gleznă o brăţară subţire de argint.

- Of, încearcă să te relaxezi, să te bucuri c-am rămas între noi, fetele. În orice caz, i-am auzit pe Derreck şi pe John-Paul discutând de dimineaţă. Am impresia că voiau să-i prindă pe ceilalţi singuri, ca să-i roage o chestie.

- Ce anume ?

Stace se panică amintindu-şi de conversaţia dintre Derreck şi John-Paul, pe care o auzise fără voia ei.

- Nu ştiu, dar am impresia că-i ducea să se vadă cu un amic de-al lui, îi răspunse Leonie cu chipul în plin soare.

În mintea lui Stace se înfiripa tot mai puternic suspiciunea că Derreck încerca să-i implice în ceva... ceva cum? Lipsit de scrupule? Alungă repede gândul. Nu juca într-un film cu Robert de Niro, era doar paranoică.

Se ridică şi se întoarse în bucătărie ca să-şi ia ceva de băut. Îi era şi foame. Copleşită de evenimente, ***nu*** *mâncase mare lucru la grătarul din ajun. îşi dorea cu disperare o cană de ceai. Nu rece, ci fierbinte, ca acasă. Exista un fierbător electric pe undeva?*

- Eşti bine? auzi o voce din spate.

Se întoarse şi dădu ochii cu Maggie, ale cărei picioare ude lăsaseră dâre pe gresia imaculată.

- Sigur, adică, de ce n-aş fi? E atât de frumos aici, suntem ca într-un palat, încercă ea să glumească.

- Dar?

Privirea îi fugi spre şezlongurile unde Leonie şi Hannah sporovăiau liniştite, cu ochii închişi.

Probabil că erau vreo patruzeci de grade la soare. Sigur urmau să se aleagă cu arsuri.

- Locurile ca ăsta te fac să-ţi dai seama cât de trist e totul acasă, nu crezi?

- Ce vrei să spui? făcu Maggie cu ochii măriţi de uimire.

Stace o trase complet în bucătărie, ca să nu le audă celelalte.

- John-Paul şi-a pierdut slujba. Eşti prima care află.

- L-au dat afară?

- Nu, în nici un caz. John-Paul e un tip foarte muncitor. Însă firma nu merge prea bine, aşa că... încercă să-şi calmeze anxietatea care o cuprindea de fiecare dată când se gândea la asta. Ultimul angajat, primul dat afară, cunoşti mentalitatea. Coborî puţin vocea: Azi-noapte i-am auzit pe John- Paul şi pe Derreck stând de vorbă. Am impresia că Derreck îi cerea să facă ceva pentru el. Ca şi cum John-Paul i-arfi datorat un serviciu.

- Ce anume?

- Habar n-am, iar John-Paul n-a vrut să-mi răspundă când am încercat să-l întreb.

- John-Paul e un tip la locul lui şi n-ar face prostii, spuse Maggie pe o voce fermă.

Stace deschise frigiderul şi îşi turnă un pahar de suc de portocale.

- S-a schimbat de când am ajuns aici. E mai secretos şi mai posac cu mine. Iar Derreck este aşa de... de...

- Strălucitor. Magnific. Sexy. Bogat ca naiba.

- Voiam să spun convingător, dar şi cuvintele tale i se potrivesc, zise, aducându-şi aminte cât

de tentată fusese să sară după el ***în*** *piscină noaptea trecută.*

- Hai, nu lăsa grijile să-ţi strice vacanţa. Maggie îşi strecură braţul pe sub al ei. Probabil că n-o să mai avem niciodată şansa să locuim într-un asemenea lux. Să profităm cât putem.

Băieţii se întoarseră abia după două ore. Derreck, cu o pungă de plastic în mână, intră în grădină în fruntea celorlalţi.

- Am adus provizii, le anunţă.

Martin, Trev şi Griff păreau şi ei în toane bune, mai ales Griff, care rânjea cu gura până la urechi. Stace simţi familiarii fluturaşi din stomac la vederea stăpânului casei. John-Paul rămăsese mai în spate, cu un aer uşor distrat.

- V-au trebuit două ore pentru cumpărături de la magazinul din colţ? observă Leonie de sub umbrela uriaşă sub care se refugiase, roşie ca un rac fiert.

Era prea cald ca să mai stea la soare. John-Paul se lăsă să cadă lângă Stace şi o mângâie pe genunchiul gol. îi adresă un zâmbet care se voia încurajator.

- Derreck ne-a scos la o plimbare ca lumea, se hlizi Griffluând-o pe după umeri pe Leonie. Avea pete largi de sudoare la subsuorile tricoului cu Pink Floyd. Fata se scuturâ, pretextând că-i era prea cald ca să fie atinsă.

- Aşa zic şi eu, îl aprobă Trevor, care purta aceeaşi pălărie ridicolă.

Schimbă o privire cu prietenul lui, iar acesta lăsă să-i scape un nechezat obscen.

- Cine vrea la piscină?

Griff începu să se dezbrace, iar Trevor îi urmă exemplul. Se aruncară în apa rece şi albastră stropind-o pe Leonie, care scoase un fals ţipăt de oroare.

- Trebuie să stăm de vorbă, îi şopti Stace iubitului ei.

- Nu pot...

- Acum, insistă ea.

John-Paul se ridică şi o urmă fără să scoată nici un cuvânt spre partea din spate a grădinii.

- Ce se întâmplă? îl întrebă odată ce ajunseră la o ***distanfd si^i/râ.***

Doar chicotele lui Leonie ajungeau din când în când până la ei.

- La ce te referi?

Stace observă că pe buza lui de sus se formaseră broboane de transpiraţie.

- Nu mă minţi. Te-am auzit vorbind cu Derreck noaptea trecută. Văzând că John-Paul se îngălbenise la faţă, continuă: Cum adică, îi eşti dator? Pentru ce?

Pe chipul lui se întipări expresia unui animal încolţit

- A fost o chestie... prostească. Am dat de belea mai demult, în perioada când călătoream, iar Derreck m-a ajutat să scap.

- Ce fel de belea?

- Nu contează.

- Credeam că nu avem secrete unul faţă de celălalt, îi zise ea luându-l de mână. Acum însă îţi văd un alt chip. O latură secretoasă. De ce nu-mi poţi spune?

El îşi trase mâna şi şi-o trecu prin părul negru.

- Nu contează. Trebuie să mă crezi pe cuvânt, Stace.

- Bine, atunci spune-mi ce vrea de la tine. De ce ne-a invitat pe toţi aici?

John-Paul aruncă o privire spre prietenii lor. Maggie şi Martin se băgaseră şi ei în piscină. Derreck stătea pe margine, îmbrăcat, privind în direcţia lor cu mâna streaşină la ochi.

- Nu-i nimic, crede-mă. Derreck ştie un băiat din Anglia care se ocupă cu vânzarea artefactelor exotice. Vrea să scoatem nişte obiecte din ţară.

- Cum? De ce are nevoie de voi pentru asta?

- Thailanda are o legislaţie foarte restrictivă în legătură cu unele obiecte, ca statuetele lui Buddha, de exemplu. Iar amicul ar vrea să le vândă în magazinul lui de suvenire.

Stace simţi cum o cuprinde frigul, m ciuda celor patruzeci de grade de afară.

- Statuete pline cu... droguri?

- Ce? se indignă John-Paul. De unde naiba ai scos-o pe asta? Sunt doar nişte bibelouri de epocă.

- Vei fi plătit pentru asta? se încruntă ea.

*- Păi, da, sigur. Dar, tehnic vorbind, e ilegal. Guvernul thailandez e foarte dur. Cred că poţi să le exporţi în scop religios, dar îţi trebuie o mulţime de hârtii şi o licenţă, şi Derreck e de părere că **nu** merită tot efortul. Vrea să scoatem câte două bucăţi fiecare.*

- Cine, noi?

- Da, adică două statuete cu Buddha de fiecare. Aşa, dacă unul dintre noi este prins,

poate juca sceneta turistului prost, care n-a citit regulile.

- Şi tu ai fost de acord?

John-Paul ridică din umeri cu un aer neajutorat.

- La început am zis nu. Dar banii... nu ne-ar strica deloc.

- Cât?

- Nu mi-a spus încă. Aruncă o privire furişă spre Derreck, apoi se întoarse spre ea, frecându-şi ceafa. Azi ne-a ***dus sa*** *ne întâlnim cu tipul, de aceea a durat atâta. Băieţii au zis că se mai gândesc, că trebuie să-şi consulte iubitele. Pentru Derreck e doar o activitate secundară, la câţi bani pare să aibă.*

- Dacă suntem prinşi, riscăm să ajungem la puşcărie?

John-Paul scutură energic din cap.

- Dumnezeule, nu. Nu... O să scăpăm cu o amendă, probabil. Dar nu... nu cred că se pune problema unei pedepse cu închisoarea.

- Nu crezi? Stace era profund şocată. Nu sunt de acord să fac nimic care ne-ar putea trimite după gratii într-o puşcărie thailandeză, pentru numele lui Dumnezeu! Nu-mi pasă că suntem faliţi.

Exact atunci, Derreck se ridică şi traversă peluza, apropiindu-se de ei. II bătu prieteneşte pe John-Paul pe spate şi-i făcu cu ochiul lui Stace.

- Ce complotaţi voi doi aici, ca nişte antisociali?

Tânăra îi susţinu privirea.

- Tocmai am aflat despre planul cu statuetele.

- Şi ce părere ai?

- Mi se pare o cerere bizară.

Un curent pe care nu ştiu cum să-l interpreteze trecu rapid între cei doi bărbaţi, apoi gazda lor izbucni în ***ras.***

- *Ţi-ai găsit o femeie suspicioasă, J.P. Hai mai bine să mâncăm ceva. E ora prânzului, spuse făcându-i din nou cu ochiul lui Stace.*

Se îndreptară spre bucătărie. *John-Paul încercă s- o apuce de mână, dar ea şi-o retrase violent.*

- *Ai face bine să nu mă minţi, îi şuieră la ureche. Şi vreau să văd statuetele astea nenorocite înainte să luăm o decizie, ai înţeles? Şi vreau să fiu sigură că, dacă suntem prinşi, scăpăm cu o mică amendă.*
- *Desigur.*

Tânărul îi întinse iarăşi mâna. De data asta, i-o acceptă.

JENNA

Nu e nici cinci, dar întunericul şi-a intrat în drepturi ca şi cum cineva ar fi stins lumina. Parchez în faţa cabanei mele şi coborâm din maşină. Aerul rece miroase a fum, a ace de pin şi a pământ umed. Olivia poartă pe cap un fes gri şi încă este îmbrăcată cu hainele de călărie, care emană un uşor miros de cal. Zâmbeşte timid, dezvăluind un şir de dinţi albi, egali. Pentru prima dată, o privesc cu mai multă atenţie. E destul de atrăgătoare, cu o gură frumoasă şi un ten sănătos, care se bronzează chiar şi iarna. Tenul meu este alb-lăptos, predispus la arsuri solare. Observ că afişează şi o atitudine diferită, mai hotărâtă cumva.

- Îţi mulţumesc că m-ai luat cu maşina, repetă ea aruncând o privire spre căsuţa din lemn. E foarte frumos aici, dar cam izolat. Nu ţi-e frică noaptea?

- Nu e nici o problemă. Am vecini,

Flutur din mână spre cabana Foxglove, căci nu vreau să admit că ar fi pustie.

- Ar fi mai bine să-mi scot cizmele, spune ea păşind peste prag. Sunt murdare.

- Sigur. Mă duc să aprind fierbătorul, adaug, dar îmi amintesc imediat de robinetul cu apă fierbinte instant.

înainte să închid uşa în urma ei, arunc o ultimă privire în noaptea neagră de afară. Dinspre celelalte cabane nu se vede nici cea mai mică rază de lumină, iar desimea copacilor îmi alimentează claustrofobia. Ramurile lor foşnitoare mă fac să mă simt ca noaptea trecută, când am fost atacată. întunericul pare să se întindă uniform, dar... oare îmi joacă imaginaţia feste, sau am zărit o mişcare acolo, printre trunchiuri?

- Nimeni nu ştie că eşti aici? o întreb ca să mă asigur, închizând uşa.

îşi scoate fesul şi clatină din cap.

- Nu. N-am spus nimănui. Mă urmează în salon şi în bucătăria deschisă. E adorabili Foarte comod, exclamă încântată.

îi ofer o cană de ceai, pe care o acceptă. Cu lapte, fără zahăr.

- Ce-ţi mai face piciorul? o întreb, văzând că şchioapătă puţin când se apropie să ia ceaiul.

Părea ca avea dureri mari mai devreme, când ne-am văzut la menhire. Am

citit în presă despre rănile pe care le-a suferit în accident. Ştiu că încă are şuruburi în piciorul stâng.

Schiţează o grimasă.

- E mai bine decât înainte. Trebuie să-l folosesc cât pot de mult, pentru că dacă nu mă mişc îmi amorţeşte. Dar să ştii că s-ar fi putut să fie chiar mai rău. Dacă Katie, Tamzin şi Sally au fost răpite, atunci piciorul blocat între fiarele maşinii m-a salvat. Evident, asta înseamnă că m-am ales şi cu vinovăţia supravieţuitorului, ceea ce pune capac la toate.

Vorbeşte pe un ton aparent lejer, dar este vizibil că face eforturi să-şi ascundă emoţiile.

- îmi pare rău. Nici nu-mi pot imagina prin ce treci, îi răspund cu sinceritate.

- Asta-i situaţia, spune ridicând din umeri.

Ne mutăm în salon.

- Am încercat să aprind focul, dar sunt complet incompetentă, îi spun când o văd că tremură.

- Pot să te ajut eu. Avem un şemineu identic acasă.

Lasă cana de ceai pe măsuţa de cafea rustică, din lemn de stejar. în câteva minute, în vatra şemineului arde un foc vesel.

- Ai făcut-o aşa de uşor! Nu-mi dau seama unde greşesc.

- Asigură-te că ai aprins hârtia, nu doar lemnul.

Se aşază pe canapea şi îşi întinde picioarele. Am pregătit deja telefonul mobil şi suportul pe masă. Ia o gură de ceai, privindu-mă peste marginea cănii în timp ce apăs pe butonul de înregistrare.

- îţi mulţumesc că ai acceptat acest interviu. Eram puţin îngrijorată că te-ai putea răzgândi.

Mă aşez pe canapea şi îmi vâr picioarele sub mine. Vreau ca Olivia să se relaxeze, să uite că e înregistrată, să avem o conversaţie liberă între două prietene.

- Nici nu-mi vine să cred că sunt aici, dar... mai bine tac decât să spun o prostie, începe ea.

- Din contră, te rog, continuă. Ce voiai să spui?

îşi încălzeşte mâinile în jurul cănii de ceai. Are unghiile roase până în carne.

- Toată lumea îmi spune ce să fac. Adică, mama şi Wesley. Ştiu că amândoi îmi vor doar binele, dar e ca şi cum n-aş mai fi crescut de la vârsta de optsprezece ani, de la accident. Sunt o femeie în toată firea. Am şi eu o voce!

- Sigur că ai, o încurajez. îmi dau seama că acesta este felul ei de a rezista, mai ales în relaţia cu Wesley. E începutul unei rebeliuni. Ce-ţi aminteşti din noaptea aceea fatidică? o aduc la temă.

- Eram toate aşa de bucuroase că ieşim în oraş! Ieşeam în fiecare sâmbătă seara, dar acum se deschisese un club nou, în oraşul vecin, şi eram nerăbdătoare să vedem cum este. Fusese o noapte frumoasă. în cea mai mare parte. Tamzin s-a îmbătat prea tare, dar nu era prima oară. S-a certat puţin cu Katie. Eu eram cu Sally, la bar, iar ele s-au întors furioase de la toaletă. Sally a

spus: „Doar nu s-au certat din nou”. Se întâmpla destul de des. Erau cele mai bune prietene, dar se purtau de parcă ar fi fost surori.

- De ce se certau?

- Nu ştiu. Mărunţişuri, probabil. Tamzin făcea urât la băutură. Presupun că o jignise pe Katie comentându-i ţinuta sau faptul că nu avea şi ea un iubit. Face o pauză şi ia o gură ceai. Reia peste câteva clipe: Apoi, pe drumul de întoarcere, a început să plouă tare. Fixează visătoare peretele de vizavi ca şi cum ar retrăi noaptea aceea, în maşină, străbătând Coridorul Diavolului în drum spre casă. Una dintre fete a strigat că a văzut ceva pe şosea. Am tras de volan ca să evit coliziunea, şi maşina s-a răsturnat. Mi s-a rupt filmul. Când m-am trezit, dispăruseră.

încuviinţez din cap fără să scot nici un cuvânt. Nu vreau să rup vraja rememorării. Ştiu toate acestea, desigur, dar gândul meu este la ascultători.

- Am zăcut aşa o vreme, rănită, incapabilă să mă mişc, până când am văzut pe cineva apropiindu-se prin ploaie. Am ţipat, crezând că era silueta fantomatică pe care o zărisem pe drum, dar mi-am dat

seama că era Ralph Middleton. Doar Ralph. îl cunoşteam vag. Ne mai întâlniserăm prin oraş şi îl salutam întotdeauna când ne intersectam. Odată a ajutat-o pe Katie să-şi găsească pisica. Nu mi-era frică de el. Oricum, aveam de ales?

Râde fără veselie şi îşi încrucişează gleznele. Una din şosetele groase i s-a dus în jos, făcând-o să pară că are un picior mai lung şi unul mai scurt.

- Ce-a făcut Ralph?

- A sunat la Urgenţe, apoi a intrat pe portiera pasagerului şi am aşteptat să sosească ambulanţa. Cum plângeam isteric, a încercat să mă calmeze, spunându-mi că prietenele mele au plecat să caute ajutor, probabil. Eu ştiam că ceva era în neregulă, deoarece Katie avea un telefon mobil, dar mi-am spus că poate i se terminase bateria sau s-a spart în accident. Aşa că m-am lăsat convinsă. Ca să fiu cinstită, în momentul acela mă preocupa mai tare propria situaţie. Piciorul îmi era blocat, strivit între fiare. Ştiam că va fi nevoie de descarcerare. Mă temeam că n- o să mai pot să merg niciodată.

- Oricine ar fi reacţionat la fel în locul tău. Eşti sigură ca silueta misterioasă

pe care aţi văzut-o pe şosea nu era chiar Ralph?

- Nu pot să fiu sigură, dar Ralph m-a asigurat că n-a fost el. Avea treabă prin pădure, îngrijea un animal, o vulpe, dacă îmi amintesc bine – adora animalele –, când auzise un zgomot puternic, ca o explozie de metal, după cum mi-a spus. I-au trebuit vreo zece minute ca să ajungă la locul accidentului.

Ezit să-i adresez următoarea întrebare. Sesizându-mi nesiguranţa, se încruntă uşor.

- Ce s-a întâmplat?

Îi descriu fotografiile găsite în rulota lui Ralph.

- Cred că au fost făcute în săptămânile sau chiar zilele premergătoare accidentului. Alimentai Peugeot-ul 205, în haine de iarnă. Ai declarat la poliţie că aveai senzaţia că erai urmărită? Cred că era vorba de Ralph. Te urmărea, poate că el v-a ieşit în faţă. Poate că el a provocat accidentul.

- Dar... Mă priveşte confuz, ca şi cum ar încerca să reordoneze tot ce credea

că ştie de atâţia ani. Nu, nu se poate. Le-am spus poliţiştilor la vremea respectivă. Bărbatul care mă urmărea conducea o camionetă albă. Şi avea o cicatrice.

- O cicatrice?

Nici Dale, nici Brenda nu menţionaseră acest detaliu.

- Da, aici, spune Olivia atingându-şi obrazul. Era destul de mare şi cobora din colţul ochiului până în mijlocul fălcii.

- Le-ai spus asta poliţiştilor?

- Da, sigur că da. Adică, eram încă sub influenţa sedativelor, căci ieşisem dintr-o operaţie, dar m-au audiat de mai multe ori.

O privesc cu atenţie, întrebându-mă dacă minte. O astfel de declaraţie la poliţie trebuie să rămână înregistrată pe undeva. Sau a inventat pe loc un detaliu, ca să-l scoată din cauză pe Ralph? Sau poate că Dale şi Brenda au avut un motiv pentru care mi-au ascuns acest element? îmi notez să-l întreb pe Dale cu prima ocazie.

- Ce-ţi mai aminteşti despre acest bărbat cu cicatrice? Câţi ani i-ai fi dat?

Se foieşte şi îşi strânge mâinile în poală.

- A trecut atât de mult de atunci, dar aş zice că aproape cincizeci de ani. Avea aspectul unui om care petrece mult timp în aer liber, era nebărbierit. L-am văzut de câteva ori la volanul camionetei, fumând.

- Nu l-ai văzut niciodată în afara maşinii?

- Ba da, doar o dată. Cred că a încercat să se apropie de mine. Plimbam un ponei pe o pajişte din apropiere şi l-am zărit de cealaltă parte a drumului. M-a strigat.

- Te-a strigat pe nume?

- Nu, a scos un „Hei!" sau aşa ceva. Am luat- o la galop. Eram foarte speriată. Arăta groaznic. Murdar, neîngrijit. Din fericire, nu s-a luat după mine.

- Atunci l-ai văzut ultima oară?

- Da. Cred ca era cu o zi înainte de accident.

Fac o pauză ca să diger informaţia.

- Şi de atunci nu l-ai mai văzut niciodată?

- Nu. Am întrebat-o pe Sally la club, în noaptea aceea. Nu văzuse pe nimeni. Poliţia nu l-a găsit. Nu a găsit nici camioneta.

- Asta nu explică totuşi prezenţa fotografiilor în rulotă, spun perplexă. L-ai văzut vreodată pe omul cu cicatricea în compania lui Ralph?

- Nu. întrebarea nu are sens.

- Ralph mi-a spus ceva despre o lumină albă, puternică, la locul accidentului, reiau iniţiativa. Ai văzut-o şi tu?

Olivia se încruntă, străduindu-se să se concentreze.

- Eu... nu, nu cred. Aveam dureri teribile. Am leşinat şi m-am trezit de mai multe ori, chiar şi după ce m-a găsit Ralph. Abia a doua zi, când am fost vizitată de poliţie la spital şi am aflat ca prietenele mele nu se întorseseră acasă, am început să mă îngrijorez. Dar chiar şi atunci... Face o pauză, cântărindu-şi atenţie următoarele cuvinte. în zilele care au urmat, am tot

sperat că vor reapărea. Că mi-au jucat un fel de farsă sinistră, că vor veni cu nişte explicaţii bizare.

- Ce ţi-a spus Ralph despre lumina puternică pe care a văzut-o? insist, deoarece simt că evită întrebarea.

Scoate un plescăit dispreţuitor.

- Extraterestri, desigur. Aşa era el. întotdeauna a crezut în paranormal şi supranatural.

- Prin urmare, tu zici că i s-a părut?

- Aşa cred.

Tonul ei este ferm; de teamă să n-o pierd, o întreb repede despre banii lipsă.

- Mda, a dispărut nişte mărunţiş de la locul de muncă al lui Tamzin. Am impresia că, imediat ce au aflat despre asta, poliţiştii au tras concluzia că fetele au fugit cu banii.

- Dar nu era mare lucru.

- Ştiu. Şi nu s-a găsit nici o dovadă că Tamzin ar fi furat banii.

- Nu ea era responsabilă cu mărunţişul?

- Ba da, dar asta nu înseamnă că şi l-a însuşit.

- Nu, sigur că nu, mă grăbesc să fiu de acord cu ea.

S-a înroşit în obraji de emoţie.

- Tamzin nu era o hoaţă. Nu era capabilă de aşa ceva. Cred că altcineva a furat banii şi a dat vina pe ea. Cineva care ştia, poate, că Tamzin avea să dispară definitiv.

- Cine, de exemplu? o întreb şocată.

- N-am idee. Vreun coleg de-al ei, cel mai probabil.

- Din câte înţeleg, nu eşti convinsă că a fost vorba de o fugă planificată.

- E greu de crezut că au fugit împreună şi n-au contactat pe nimeni de atunci. Mai ales din partea lui Sally. Eram foarte apropiate. Nu pare sigură de ce spune şi buzele îi tremură, ca şi cum nu ar vrea să admită o mare trădare. Nu pricep de ce ţinea Ralph fotografiile acelea cu mine,

adaugă. Poate că el era cel care mă urmarea, dar de ce? Nu înţeleg.

Fac o pauză, gândindu-mă cum să formulez cât mai delicat următoarea întrebare.

- Ţi-a lăsat vreodată impresia că... ar fi atras sentimental de tine? Te-am văzut... te-am văzut plângând ieri, când ai plecat de la el, din rulotă.

Pare şocată de idee.

- Categoric, nu! Mă trata ca pe o soră mai mică. Nu s-a purtat niciodată necuviincios cu mine, nu a încercat să mă flateze, nu mi-a comentat ţinutele sau altceva. Nu. în nici un caz. Privindu-şi mâinile aspre, cu palme bătătorite, Olivia continuă: Ieri ne-am certat aiurea. Eram îngrijorată pentru el, asta-i tot. Se droga prea mult şi nu se îngrijea. Arăta rău, nu m-am ferit să i-o spun. S-a răţoit la mine şi mi-a spus să-mi văd de treaba mea. Nu-mi vorbise niciodată pe tonul acesta, nu-i stătea în fire. De obicei era un tip calm, chiar placid. Plescăie nemulţumită. Nu înţeleg ce căutau la el fotografiile acelea. De ce le-a luat şi de ce le-a păstrat? Dale ţi le-a arătat?

- Da. O să vină mai târziu să stăm de vorbă. S-ar putea să le aibă încă la el. Sunt sigură că oricum ar vrea să te întrebe despre ele.

- Vine aici?

Pare speriată de ideea că s-ar putea să-l întâlnească. îmi amintesc reacţia ei când ne-a văzut la pub.

- Mai târziu.

- Am auzit că a redeschis cazul, spune privind gânditoare spre şemineul în care abia mai pâlpâie focul.

- Da. Am auzit că e un fel de specialist în dosare nerezolvate.

îşi strânge buzele într-o linie subţire, apoi mă surprinde cu următoarele cuvinte:

- Presupun că nu ar fi etic.

- Ce anume?

Se apleacă spre mine cu aerul că urmează să- mi facă o confidenţă.

- E clar că nu ţi-a spus. M-ar fi mirat s-o facă.

Simt cum mă străbate un fior.

- Ce să-mi spună?

îşi dă o şuviţă de păr la o parte, cu o lucire dură în ochi.

- Tamzin era iubita lui când a dispărut.

- Poftim? exclam, aproape înecându-mă cu ceaiul.

Olivia mă priveşte foarte serios, cu braţele încrucişate pe piept, deşi e limpede că îi face plăcere să mă şocheze.

- Da, erau îndrăgostiţi lulea unul de celălalt.

- Mie mi-a spus că Tamzin şi Katie erau în acelaşi an cu el la şcoală, dar lăsându-mi impresia că nu le cunoştea prea bine. De fapt, mi-a precizat că era la universitate când au dispărut fetele.

- Au reuşit sa-şi păstreze relaţia şi după ce Dale a plecat la Universitatea din Edinburgh.

- Uau!

Mă simt ca şi cum cineva m-ar fi lovit cu pumnul în stomac. înţeleg că nu-mi putea dezvălui toate detaliile cazului, dar asta? Tamzin era *iubita lui.* Iată o informaţie extrem de importantă. Ieri, la pub, mi-a spus că o cunoştea doar de departe. M-a minţit în faţă.

Mă ridic, ca să-mi maschez emoţiile. Cred că am tot ce-mi trebuie pentru podcast, aşa că opresc înregistrarea.

- Simt nevoia să deschid o sticlă de vin. Vrei un pahar?

- Da, cu mare plăcere. Mulţumesc,

Iau cănile şi le pun în chiuvetă, apoi scot dopul sticlei de Chablis pe care mi-am adus-o de acasă. Umplu două pahare şi îl dau pe al meu pe gât. Lichidul rece şi catifelat mă calmează instantaneu când îmi intră în sistem. Umplu la loc paharul şi mă întorc în salon. Olivia acceptă recunoscătoare vinul şi o văd luând şi ea câteva înghiţituri serioase.

Oare ce-a mai omis să-mi spună Dale? Era singura persoană din oraş care-mi inspira încredere. îmi dau seama că sentimentul de trădare pe care-l încerc e disproporţionat, dar nu mi-l pot reprima. De ce nu mi-a spus despre relaţia cu Tamzin? Ce vrea să-mi ascundă?

- De ce mint bărbaţii întotdeauna? întreb din senin.

- Cred că nu vorbeşti doar despre Dale, îmi răspunde cu perspicacitate Olivia.

îmi dau seama că mă dusesem cu gândul la Gavin.

- Soţul meu a plecat de acasă acum câteva luni. Mi-a spus că are nevoie să respire, dar am impresia că mă înşală. Ceva e în neregulă. O simt aici – îmi duc mâna în dreptul inimii.

Nu intru în celelalte aspecte, lucruri pe care doar recent am reuşit să le recunosc în sinea mea. Că mi-am dorit atât de mult ca mariajul nostru să funcţioneze, încât mi-am lăsat deoparte adevăratele sentimente, suspiciunile despre el. Mi-am văzut mama chinuindu-se să ne crească, pe mine şi pe fratele meu, în absenţa tatălui. Am văzut cum l-a afectat pe Darren, care a luat-o razna în adolescenţă din lipsa autorităţii paterne. îmi vin în minte anii aceia de nesiguranţă şi teamă, când mama nu dormea noaptea de grija lui. Când l-am cunoscut pe

Gavin, am fost convinsă că am găsit siguranţa de care aveam nevoie. Voi face altfel decât mama, mi-am jurat când m-am căsătorit. O să-i asigur lui Finn un cămin stabil, o familie adevărată, cu mamă şi tată.

Cât de proastă am fost! Cât de naivă! Darren s-a căsătorit între timp şi are doi copii minunaţi – îmi ador cumnata şi nepoţii. Ar fi luat-o razna cu sau fără tata, dar şi-a revenit la maturitate şi a cunoscut-o pe Tracey.

Olivia a rămas tăcută o vreme. În cele din urmă spune, aproape în şoaptă:

- Şi eu simt acelaşi lucru despre Wes.

- Crezi că te minte?

Mă aprobă trist, apoi îmi povesteşte cum aruncă bani în stânga şi în dreapta.

- Şi nu pare să fie niciodată la birou. Mă mir că încă n-a fost dat afară pentru toate zilele libere pe care şi le-a luat în ultima vreme.

- Ce crezi că face?

- N-am idee. Umblă cu tot felul de amici dubioşi. Ar putea să facă orice.

Trag adânc aer în piept şi pun întrebarea care ne trece amândurora prin cap.

- Crezi că e băgat în ceva ilegal?

- Nu cred, murmură frământându-şi între degete marginea puloverului.

Roşeaţa din obrajii ei îmi dă de înţeles că suspectează ceva.

- Dale mi-a spus că în rulota lui Ralph a fost găsită şi o sumă de bani importantă.

Olivia ridică ochii surprinsă.

- O, Dumnezeule!

- Ai auzit să fi fost implicat în ceva ilegal? Trafic de droguri?

Ia încă o înghiţitură de vin din pahar.

- Nu ştiu. E adevărat că se droghează. Se *droga,* adaugă suspinând. în principal iarbă, deşi mi s-a întâmplat să trec pe la el şi să-l găsesc complet terminat. în fine... nu mă pricep la droguri. Am dus o viaţă foarte protejată.

Râde sardonic, încercând să-şi mascheze tristeţea. îi mai ofer nişte vin şi torn pentru amândouă.

- îmi închipui cât de greu ţi-a fost, să fii rănită aşa de grav la numai optsprezece ani.

- Wesley a fost minunat. M-a ajutat enorm.

Simt că-mi ascunde ceva.

- încă eşti... fericită cu el? Pare şocată de întrebarea mea, aşa că mă grăbesc să adaug: îmi pare rău, nu trebuie să-mi răspunzi, dacă nu vrei.

Am mers prea departe, probabil. Dacă eu sunt dispusă la confidenţe, nu înseamnă că şi ea este. Totuşi, replica ei mă surprinde:

- Pot să-ţi pun o întrebare personală?

- Păi... sigur...

- Crezi că soţul tău o să se întoarcă acasă?

Mă joc cu paharul de vin.

- Sincer, nu ştiu.

- Câteodată mă întreb dacă stau cu Wesley doar fiindcă sunt obişnuită cu el, fiindcă a avut grijă de mine cu atâta

devotament, sau fiindcă îl iubesc cu adevărat. M-ai întrebat dacă mai sunt fericită cu el, dar fericirea e o chestiune relativă, nu crezi? De fapt, nu ştiu dacă sunt fericită în general.

O spune cu atâta tristeţe, încât îmi vine s-o strâng în braţe.

- îmi pare rău, dar... îmi dau seama că nu sunt cea mai potrivită ca să vorbesc despre asta, după halul în care a ajuns căsnicia mea, dar nu trebuie să te resemnezi, nu trebuie să crezi că altceva nu meriţi. Poţi schimba situaţia, Olivia. Este în puterea ta.

Cască ochii mari, surprinsă.

- îţi mulţumesc. Chiar aveam nevoie să-mi spună cineva asta.

îmi adresează un zâmbet larg, probabil singurul zâmbet sincer primit din partea ei. înţeleg, dintr-odată, că raporturile dintre noi s- au schimbat. Interviul a luat sfârşit. Suntem două femei de aceeaşi vârstă care stau de vorbă, îmi dau seama că mi-e simpatică, am în faţă un om sincer, deschis. Emană onestitate. Lăsăm să treacă un moment de tăcere complice.

- Wesley vrea să ne mutăm împreună, continuă ea. Vrea să cumpărăm un apartament. Dar eu... eu nu vreau. N-aş putea să-ţi spun de ce. Nu mi se pare în regulă.

Suntem întrerupte de un ciocănit la uşă. Trebuie să fie Dale. Am pierdut noţiunea timpului. Sunt tentată să-l amân, dar vreau să-l întreb dacă ştie că Olivia a declarat la poliţie că urmăritorul ei avea o cicatrice pe chip. Plus că ar trebui să clarific motivul pentru care mi-a ascuns relaţia cu Tamzin.

Arunc o privire spre musafira mea, care îmi zâmbeşte, dar o simt încordată.

- E Dale?

- Aşa cred. îmi pare rău, nu mi-am dat seama cum zboară timpul. O să-i spun să mă aştepte până te conduc acasă.

Apoi îmi amintesc că am băut câteva pahare de vin. Unde mi-a fost capul? Discuţia a fost atât de pasionantă, încât am uitat că i-am promis că o duc acasă cu maşina.

Mă ridic ca să deschid, iar Olivia mă urmează ca să-şi pună cizmele. Dale are fularul ridicat până peste bărbie şi mâinile adânc înfipte în buzunare. Vederea lui îmi accentuează dezamăgirea că m-a minţit în legătură cu Tamzin.

- Buna, mă salută vesel. A, Olivia! exclamă văzând-o în spatele meu.

- Bună, Dale, eu tocmai plecam.

îşi ia impermeabilul galben din cuier şi şi-l pune pe ea.

A început să plouă, o burniţă fină care străluceşte pe umerii detectivului. Mi-e jenă că sunt obligată să-l rog să o conducă acasă.

- îmi pare rău, dar am uitat şi ne-am apucat de băut, îi explic.

- Stai liniştită, o să chem un taxi, spune Olivia.

- în nici un caz, te duc cu plăcere, insistă subcomisarul, scoţând cheia maşinii din buzunar. E o noapte oribilă, nu facem mai mult de zece minute.

- Eşti foarte amabil, îi spun.

- Nu, vă rog, mă descurc, refuză în continuare Olivia, vizibil speriată.

Dale ridică mâna.

- Nici nu concep să te duci cu taxiul. Se întoarce spre mine zâmbind: Mă întorc repede. Aş aprecia o cafea tare.

Face prietenește cu ochiul şi pleacă însoţit de Olivia care e vizibil jenată.

31

OLIVIA

E doar o iluzie sau a sesizat o anumită chimie la lucru între Dale şi Jenna? Cum să interpreteze altfel semnul cu ochiul pe care i l-a adresat poliţistul? Ştie că Jenna trebuie să se simtă vulnerabilă după plecarea soţului ei, dar, pe de altă parte, Olivia nu are prea multă experienţă cu bărbaţii.

îşi spune că nu este treaba ei, îi mulţumeşte ziaristei şi îl urmează pc Dale spre maşină. Cum se tot împiedică pe poteca plină de

denivelări, se vede nevoită să se agaţe de braţul subcomisarului.

- Atenţie! Eşti bine?

- Da, dar nu e deloc lumină pe aici, îi răspunde retrăgându-şi jenată mâna.

- Da, e cam întuneric. Ai grijă, că în faţă e un bolovan mare.

Păşeşte cu atenţie în spatele lui şi se bucură când ajung la maşină.

- Aşadar, spune Dale vârând cheia în contact, dar fără să pornească motorul, sunt surprins că ai acceptat sa stai de vorba cu Jenna.

- Era momentul. Sper să iasă ceva bun din asta.

O aprobă scurt din cap, fără să întoarcă privirea spre ea.

- Mă bucur. Ştiu că am vorbit mai devreme despre Ralph, dar aş dori să avem o discuţie mai oficială în legătură cu accidentul. Mâine, dacă poţi? Ţi-am lăsat un mesaj la mama ta.

Ultima lui propoziţie o ia prin surprindere. Mama ei nu i-a transmis nimic.

- Am dat declaraţii la momentul respectiv. Chiar trebuie să o fac din nou?

- Da, trebuie, îi răspunde pe un ton ferm.
- În regulă.

în clipa în care detectivul porneşte motorul, din boxe începe să bubuie Radio X. Reduce volumul.

- îmi cer scuze. îmi place să ascult muzica tare când conduc singur. Mama avea obiceiul să-mi spună c-o să asurzesc.

Olivia a rămas tăcută. Dale face un viraj la dreapta şi se angajează pe Coridorul Diavolului, o şosea pe care ea o urăşte. În cele din urmă rupe tăcerea:

- Jenna mi-a povestit despre fotografiile pe care le-aţi găsit în rulota lui Ralph. Le ai la tine? Aş vrea să le văd.

Maxilarul lui se încleştează.

- Voiam să abordăm subiectul mâine.

- Aş vrea să le văd acum, te rog.

- Bine. O să ţi le arăt imediat, când ne oprim. Despre ce ai mai vorbit cu Jenna?

încearcă să pară nonşalant, dar Olivia nu se lasă păcălită.

- I-am spus că ieşeai cu Tamzin, dacă asta vrei să ştii.

îşi regretă instantaneu cuvintele. Atmosfera din maşină devine brusc glacială.

- Am înţeles, îi răspunde subcomisarul pe acelaşi ton oficial, aspru.

Il priveşte cu coada ochiului. Are buzele strânse şi maxilarele încordate. întotdeauna i s-a părut chipeş, în stilul acela dezordonat. Nu e o frumuseţe convenţională, dar ochii căprui strălucitori şi părul frumos, chiar dacă nepieptănat, fac toţi banii. Pe vremea când ieşea cu Tamzin purta pantofi sport Adidas Samba şi tricouri retro. I se pare ciudat să-l vadă îmbrăcat atât de elegant.

Sunt singuri pe drum şi nu se poate împiedica să nu se gândească la noaptea de la care tocmai se împlinesc douăzeci de ani.

Se agaţă cu mâinile de marginile scaunului. N-a mai pus niciodată mâna pe volan de atunci, deşi doctorul a asigurat-o că poate conduce o maşină cu cutie automatică. Preferă să meargă pe jos sau să călărească, deşi e conştientă că este complet iraţional, dacă te gândeşti cât de periculos este călăritul.

Atmosfera dintre ei s-a răcit, ar da orice să poată coborî din autovehicul. N-ar fi trebuit să-i spună ce i-a spus. Oare a făcut-o doar ca să-l enerveze? Probabil că da. Trebuie să recunoască în sinea ei că nu l-a plăcut niciodată. Ştie că Wesley e repezit şi că oamenii îl consideră arogant, dar măcar nu e prefăcut. La el, ce-i în guşă şi-n căpuşă – în cea mai mare parte a timpului, în orice caz. Dale Crawford a avut întotdeauna grijă să-şi construiască şi să proiecteze o anumita imagine în exterior. Una pe care ea o simţea complet falsă. E posibil să-şi fi format această opinie din cauza modului în care a tratat-o pe Tamzin când aceasta a rămas în oraşul natal, în timp ce el a plecat la universitate, sau poate că şi-a pierdut complet încrederea în poliţie. Sau poate că, pur şi simplu, este nedreaptă cu el. În orice caz, trebuie să coboare din maşină.

- Poţi să mă laşi aici, îi spune când intra pe strada principală.

Spre uşurarea ei, subcomisarul trage pe dreapta.

- Eşti sigură? Pot să te duc acasă fără probleme... Ah, înseamnă că rămâi la Wes în noaptea asta, am înţeles.

Apartamentul lui Wesley este la câţiva paşi, într-adevăr. Olivia nu vrea să se ducă acolo, dar mormăie o aprobare vagă, ca să scape. Ştie că Dale şi Wes se detestă reciproc – sunt la fel de diferiţi ca şoarecele şi pisica. Doar că nu ştie care e unul şi care, celălalt.

Dale îşi ridică servieta de la picioarele ei şi şi-o deschide pe genunchi.

- Uite, îi spune întinzându-i o coală A4 într- un plic de plastic transparent. Au fost fotocopiate.

Le ia uşor încruntată, încă sub şocul informaţiilor primite de la Jenna. În pozele acelea arată atât de tânără, atât de lipsită de grijii Atât de minunat de neştiutoare în raport cu ceea ce-i rezerva viitorul! îşi aminteşte momentul când a intrat la staţia de benzină. Era chiar cu o zi înaintea accidentului, făcea plinul pentru weekend. A avut senzaţia că e urmărită cât a zăbovit

acolo? Nu-şi mai aminteşte. Cu toate că... o altă fotografie i se pare la fel de familiară.

- Asta, îi indică poliţistului poza în care plimbă o iapă tânără, de care s-au ocupat puţin timp, legata cu o sfoară, pe marginea unui drumeag de ţară. Ăsta e unul dintre locurile unde îmi amintesc că l-am văzut pe omul cu cicatricea. Stătea pitit în camioneta lui, într-o parcare, fuma şi mă urmărea. A ieşit şi m-a strigat. Probabil că el a făcut fotografia asta.

Era incidentul despre care tocmai îi povestise Jennei.

- Era singur? N-ai văzut pe nimeni în scaunul pasagerului?

Face un efort să-şi amintească. Au trecut atâţia ani de atunci, dar nu, este sigură: în camionetă nu se afla decât un singur bărbat.

- Era singur. Sunt convinsă. Oare Ralph îi dăduse şi el târcoale în acelaşi timp? Să fie o simplă coincidenţă? Aş vrea să-mi amintesc mai multe, dar mi-e imposibil acum, adaugă oftând.

- Dacă îţi revine ceva, dă-mi de ştire. Ne vedem mâine.

- îţi mulţumesc că m-ai condus, îi spune când coboară din maşină.

Dale se îndepărtează lăsând-o singură pe strada suspect de liniştită, deşi nu este decât 7.15 seara. Luminiţele de Crăciun joacă în nuanţe roşii şi argintii pe stâlpi, iar cerul parcă-i de cerneală. îşi vâră mâinile în buzunarele impermeabilului galben şi se pune în mişcare. Trece pe lângă pizzerie, remarcând că doar câteva mese de la fereastră sunt ocupate, una de doi tineri necunoscuţi, iar alta de părinţii lui Sally. Lumina din interior se revarsă pe trotuar. Coboară bărbia în piept şi trece repede prin dreptul lor, sperând să n-o recunoască. Deşi mai are foarte puţin până la apartamentul lui Wesley, lungeşte pasul, dornică să ajungă cât mai repede acasă la ea. Ar fi trebuit să-l lase pe Dale s-o ducă până acasă, dar nu mai suporta apropierea lui în maşină. Face la stânga pe o stradă laterală şi trece pe lângă pubul The Raven – până şi acolo e linişte. A ajuns la marginea orăşelului, de unde încep câmpurile. A auzit nişte paşi în spate, sau îi joacă feste imaginaţia? Şi-a supraestimat curajul de a străbate porţiunea întunecată de drum de una singură, chiar dacă nu e târziu. Nu s-a făcut nici şapte şi jumătate. Ştie că distanţa

de la strada principală până la fermă nu e mare, dar nu-i obişnuită s-o străbată noaptea, pe jos. Nu şi-a dat seama cât de oprimant este peisajul rural din jur, care parcă vrea s-o strivească, şi cât de enervantă este absenţa luminilor stradale, cât de puternic va fl ecoul paşilor ei, ca şi cum cineva ar urmări-o.

Dar nu, nu este imaginaţia. Pe deasupra bătăilor propriei inimi aude paşi grei apropiindu-se din spate.

Ar fi de-a dreptul poetic dacă i s-ar întâmpla ceva în noaptea asta – la cea de-a douăzecea comemorare a accidentului. Predestinarea. Inevitabilul. îşi dă seama că a aşteptat toată viaţa acest moment.

în pofida resemnării, tot se încordează când simte o mână grea apucând-o de umăr.

Tot ţipă.

Dar vocea ei e înghiţită de beznă.

în timp ce-l aştept pe Dale să se întoarcă, mă apuc să spăl paharele de vin. N-am mâncat nimic în afară de sendvişul cu pui de la prânz, şi băutura îmi roade stomacul. Mă bucur că s-a oferit să o conducă acasă pe Olivia. Inspectez dulapurile din bucătărie, deşi ştiu foarte bine că sunt goale. Ar fl fost bine dacă mă opream să cumpăr ceva de mâncare de la magazinul Co-op. Nu-mi scapă observaţia că am acordat prioritate alcoolului şi dulciurilor, fără să-mi bat deloc capul cu alimentaţia sănătoasă. Trebuie să am grijă de mine. N-am voie să-mi las sănătatea să se degradeze în paralel cu căsnicia mea. Trebuie să mă gândesc la viitorul lui Finn şi la cariera mea de jurnalistă. Am nevoie de bani. Nici nu ştiu cum va arăta viitorul dacă Gavin ar cere divorţul. Mi-aş putea permite să păstrez casa? Probabil că nu, cu salariul actual.

Mă las să cad în fotoliu simţind cum îmi vâjâie capul. Dale întârzie. Tăciunii care pâlpâie în şemineu îmi fac somn. Am alergat toată ziua în diverse locuri, iar cele câteva pahare de vin mi-au pus capac. Trebuie să-mi păstrez mintea limpede pentru întâlnirea cu detectivul. O să mă întind puţin în pat până la sosirea lui.

Probabil că aţipesc, fiindcă aud brusc lovituri în uşă. La naibal Mă uit la ceas: e

aproape opt şi un sfert. A spus că ajunge în zece minute la Olivia şi se întoarce, dar a trecut o oră.

îi deschid şi constat că are în mână o pungă pe care scrie *fish and chips.* Mirosul de ulei şi oţet e atât de puternic, încât instantaneu îmi lasă gura apă.

- Scuze, m-am oprit la chioşc, dar era coadă. M-am gândit că ai nevoie de ceva consistent ca să absoarbă alcoolul. Pute ca într-o distilerie la tine. Nici eu n-am mâncat nimic, adaugă rânjind.

- Hei, ce vrei să spui cu asta? N-am băut mare lucru. Dar mersi, mi-e foame de mor.

Plănuisem să rămân supărată pe el pentru minciuna prin omisiune cu Tamzin, dar cedez şi mă înmoi, atât îi sunt de recunoscătoare pentru gest.

Scoate din pungă două cutii de polistiren expandat.

- Ai două farfurii?

I le aduc şi răstoarnă în ele fileurile de peşte pane şi cartofii tăiaţi grosier.

- Sper să-ţi placă.

- E perfect, îi răspund şi vâr un cartof prăjit în gură.

Scot tacâmuri dintr-un sertar şi ne aşezăm la masa rustică de stejar. Dale şi-a dat deja jos paltonul şi s-a instalat ca acasă la el, înfulecând lacom de cealaltă parte a mesei. Nu se aude decât zgomotul ploii lovind în fereastră. Decid să iau cuvântul:

- Aşadar, să vorbim despre Tamzin. A fost iubita ta?

Deşi îi sunt recunoscătoare pentru mâncare, nu-mi pot reprima curiozitatea.

- Da, am înţeles că ţi-a zis deja Olivia. îmi pare rău că n-am menţionat detaliul ăsta la pub. Nu voiam să... ăăă... să complic lucrurile, îmi răspunde cu gura plină de peşte.

- Să complici lucrurile? Nu înţeleg.

- E un element intim, personal. Se înroşeşte la faţă. Am vrut să-ţi las impresia unui profesionist dedicat meseriei. N-am vrut să crezi că sunt subiectiv.

- N-aş fi crezut aşa ceva.

Oare? mă întreb în sinea mea. L-aş fi judecat altfel? L-aş fi bănuit că este implicat emoţional?

- Pe de altă parte, tu ai fost sincera cu mine în privinţa lui Gavin, continuă el. Ar fi trebuit... ei bine, ar fi trebuit să fiu şi eu mai cinstit. Tamzin a fost prima mea relaţie serioasă. Credeam că ne iubim, dar după ce am plecat la facultate ne-am înstrăinat. Când s-a produs accidentul n-o mai văzusem de luni de zile. Am plecat la Edinburgh în septembrie. în sfârşit, eram copii...

Ridică neputincios din umeri. Pe chipul lui se citeşte o gamă întreagă de emoţii: vină, ruşine, tristeţe.

- Şeful tău e la curent?

- Da. Am dat imediat o declaraţie completă. Nu trebuie să-ţi faci griji, n-am fost considerat niciodată suspect. În noaptea accidentului eram la Edinburgh, aveam un alibi şi aşa mai departe.

- îmi pare rău, cred că ai trecut prin clipe groaznice. Nici nu-mi pot imagina...

încerc să mă pun în situaţia lui. Imaginea poliţistului curajos îmi dispare din minte ca prin magie. S-a transformat, sub ochii mei, într-un om mult mai vulnerabil, mai real.

- Acesta a fost motivul pentru care am intrat în poliţie, de aceea am vrut să mă fac detectiv, spune lăsând furculiţa pe marginea farfuriei. Mi s-a părut de neconceput ca cineva să dispară aşa, fără nici o urmă.

îi ating mâna. Ochii ni se întâlnesc, trimiţându-ne prin trupuri un curent aproape imperceptibil. Mă ridic şi arunc resturile din farfurii la pubelă.

- în regulă. Ar fi momentul sa facem interviul acela, anunţ brusc. Vrei cafea?

- Te rog, îmi răspunde pe o voce mai relaxată acum, reintrat în rolul de poliţist.

Ne mutăm în salon. îmi potrivesc telefonul pe trepied şi îi simt ochii urmărindu-mi până şi cel mai mărunt gest. Poate că e din cauza vinului, dar am senzaţia că relaţia noastră a cunoscut o transformare, deşi nu-mi dau seama când sau cum s-a întâmplat.

Dale se reazemă de spătarul canapelei cu cana de cafea în mână şi pufneşte în râs.

- Nu ştiu nimic despre realizarea unui podcast, deci merg pe mâna ta. Sunt impresionat.

îmi aranjez mai bine perna de la spate şi încep.

- Aş vrea să discutăm despre Ralph Middleton. Crezi că moartea lui este legată de misterul dispariţiei prietenelor Oliviei, în 1998?

- Deocamdată nu excludem nici o ipoteză.

- Ralph a fost ucis după ce a stat de vorbă cu mine, în jurul orei cinci. Adică, la o oră după ce am plecat de la el. Este posibil ca cineva să se fi temut de ceea ce mi-ar fi putut spune?

Este posibil, se încruntă gânditor subcomisarul. Probele găsite la faţa locului îl leagă pe Ralph Middleton de accidentul petrecut în 1998.

îl las să le descrie ascultătorilor fotografiile, iar când termină, îl rog sa prezinte cauzele decesului, ceea ce şi face.

- Raportul medicului legist arată că moartea a fost cauzată de o lovitură cu un obiect contondent în partea din spate a capului. Victima consumase droguri.

- Marijuana?

- Nu, ceva mult mai tare. Cocaină tip *crack.*

Sunt surprinsă de acest detaliu şi mă gândesc

imediat că de aici ar putea proveni banii găsiţi în rulotă.

- Crezi că era dealer?

- N-avem de unde să ştim, răspunse prea repede Dale, cu ochii fugindu-i spre camera telefonului.

Sunt convinsă că-mi ascunde ceva.

- Olivia a declarat că bărbatul care o urmărea cu camioneta albă avea o cicatrice pe faţă. Nu se potriveşte deloc cu aspectul lui Ralph.

- Ah, da, tipul cu cicatricea, repetă oarecum dispreţuitor.

- Ştiai de el? ridic o sprânceană, mirată.

- Da. Apare într-una dintre declaraţiile Oliviei.

- Mi-a spus că l-a tot văzut, nu doar o dată, ci de mai multe ori.

- Cu toate acestea, fotografiile au fost găsite în rulota lui Ralph, îmi răspunde încrucişând braţele la piept. Iar bărbatul cu cicatricea din camioneta albă nu a fost găsit niciodată. Nici revăzut.

- Crezi că şi l-a imaginat sau ca l-a inventat?

Se ridică în picioare.

- Ascultă-mă, n-am de unde să ştiu. Evident, ea crede că l-a văzut pe individul acela.

- Dar tu, nu? insist eu.

Prin ochi îi trece o undă de iritare.

- N-am spus asta. Ancheta s-a bazat pe elementele disponibile. Nu am avut nici o dovadă despre existenţa camionetei sau a unui bărbat cu o cicatrice. Declaraţiile nu i-au fost coroborate de ale altor martori. Ce pot să mai spun? Amintirile pot fi înşelătoare, mai ales după un accident grav ca cel suferit de Olivia. Iar acum, după ce am găsit fotografiile acelea în rulota lui Ralph... am pus lucrurile într-o perspectivă nouă, încheie oftând.

Poate că are dreptate. E foarte ciudat că nu l-a mai văzut nimeni pe bărbatul acela.

Mai stăm de vorbă puţin, îi mai pun câteva întrebări, dar Olivia a acoperit deja majoritatea subiectelor. Opresc înregistrarea, lăsându-l să-şi termine cafeaua.

- îmi pare rău că te-am bătut la cap despre bărbatul cu cicatricea, dar Olivia era foarte convinsă când am intervievat-o.

- Mi-a povestit şi mie în maşină, când i-am arătat fotografiile. Dar n-are nici un sens.

îşi duce cana de cafea la chiuvetă şi se sprijină cu spatele de blatul din bucătărie,

cu gleznele încrucişate. Are altă pereche de şosete vesele, de data asta negre, cu păsări flamingo. Surprinzându-mi privirea, îmi explica amuzat:

- Mi le-a cumpărat o veche prietenă. Sunt confortabile.

- Aşa arată.

îmi susţine privirea cu o secundă în plus, apoi spune:

- îmi pare rău dacă interviul nu a ieşit aşa cum ţi-ai fi dorit. Sunt multe lucruri pe care nu le pot face publice acum. Elemente care se suprapun cu...

- Un alt caz. Da, mi-ai explicat. Dar m-ai stârnit.

Mă înroşesc la faţă pe loc când îmi dau seama ce-am spus.

Lasă să-i scape un râs gutural.

- Regret. Ştiu că e frustrant. O să-ţi dezvălui mai multe atunci când o să pot.

Sunt tentată să-l provoc, dar îmi spun că nu ar fi înţelept să-l enervez. Mai petrecem zece minute vorbind despre Stafferbury, despre amintirile lui legate de oraş şi despre Tamzin.

- O cunoşteai bine pe Olivia? îl întreb înainte să iasă pe uşă. Nu mă minţi acum, nu ca noaptea trecută.

- Hei, nu te-am minţit deloc. Serios, nu le cunoşteam prea bine pe prietenele lui Tamzin. Câteodată le întâlneam când ieşeam la pub cu Tamzin. De obicei erau împreună, Katie, Sally şi Olivia. De câteva ori am jucat jocuri de cârciumă. Olivia era cea mai cuminte, dar Tamzin făcea scene uneori. îşi înfăşoară fularul pe după gât şi se opreşte cu mâna pe clanţă ca să adauge: N-aş fi crezut că nici după douăzeci de ani n-o să avem habar ce s-a întâmplat cu ele.

Îi zâmbesc înţelegător. Mă întreb dacă dispariţia iubitei lui a avut un rol formativ. Numi pot imagina cum ar fi fost să-mi dispară primul iubit. Deşi acela era chiar Gavin. într-un fel, am senzaţia că a dispărut, din moment ce nu mai este bărbatul de care m-am îndrăgostit. Nu mai ştiu cine e cu adevărat.

- Cazul mă torturează câteodată, şopteşte pe o voce atât de joasă, încât abia îl aud. Mă întreb dacă nu cumva se băgase în afaceri dubioase, îmi spun că, dacă ar fi mers şi ea la universitate, poate că nu s-ar fi întâmplat nimic.

- Nu trebuie să te simţi vinovat, Dale. Eraţi tineri amândoi.

- Vină. Regrete. Of, de ce ne chinuim singuri? întreabă retoric, clătinând grav din cap.

- Cunosc sentimentul. Gavin mă părăseşte, iar eu încerc să-mi dau seama unde am greşit.

Ochii noştri se întâlnesc şi e limpede ca ceva pluteşte în aer. Mi se taie respiraţia. Deschide gura ca să spună ceva, dar se răzgândeşte imediat.

- Păi... îşi drege glasul: Păi, trebuie să plec. Vreau să mă asigur că tata n-a fost sedus de vecina lui, Doris, care a făcut o pasiune nebună pentru el.

Râd cu poftă, şi mâinile ni se ating întâmplător când mă întind spre clanţă să deschid uşa. Dale ridică piciorul ca să

treacă peste prag când văd ceva pe jos, în faţa uşii.

- Stop! strig şi îl trag înapoi.

- Ce? Nu pot...

Apoi vede şi el.

Pe treptele de la intrare zac trei ciori moarte, cu capetele sucite în unghiuri atât de bizare, încât e clar că cineva le-a dispus aşa intenţionat.

De data asta nu există nici o îndoială. E un avertisment.

BIBELOURI

Stace văzu pe cearşaful apretat de pe patul cu baldachin al lui Derreck un şir de şapte sau opt capete de Buddha, făcute din lemn fin de mahon. Nu acele chipuri fălcoase, cu care era obişnuită, ci un Buddha tras la faţă, cu bărbie ascuţită şi nas proeminent Regal. Simţea prezenţa lui John-Paul în spatele ei, respiraţia lui îi mângâia ceafa. În stânga ei stăteau Griff, Trevor şi Martin, în poziţii identice: cu braţele încrucişate şi picioarele drepte, cu tălpile aliniate la nivelul umerilor.

Trecuseră patru zile, şi ***în*** *tot acest timp simţise că John-Paul făcea tot ce putea ca s-o evite, să nu rămână singur cu ea. Când Derreck îi scosese în excursie, ca să le arate împrejurimile, povestindu-le despre giganticul Buddha din aur sau despre palatul regal, John-Paul se ţinuse permanent în urmă, cu Griff şi Trev. în ciuda dubiilor pe care le avea despre Derreck, Stace îl găsea nu doar chipeş, ci şi interesant****, cultivat.***

Acum, aşezat lângă artefactele din lemn, le repeta ce trebuiau să facă privindu-i cu seriozitate.

- Nu, ***nu*** *conta pe mine. Mags nu e de acord. N- ar putea comite ceva ilegal, spuse Martin, trăgându-se un pas în spate.*

Stace văzu că Griff şi Trevor se consultau din priviri.

- Riscul e prea mare, bătrâne, adăugă Griff, spre surprinderea ei.

Ştia despre el că obişnuia să cumpere obiecte furate la pub, deşi asta era o activitate mai puţin periculoasă.

- Mda, n-aş vrea să mă trezesc într-o puşcărie thailandeză. Am auzit că e nasol, ***îi*** *completă Trevor.*

Derreck râse cu acea siguranţă de sine care îi era caracteristică.

- N-o să ajungeţi la pârnaie. Sunt doar nişte obiecte decorative. Dacă sunteţi prinşi, cel mult vă alegeţi cu o amendă. Se întoarse spre John-Paul. Amicul meu nu vrea să depună cerere pentru o licenţă de export, fiindcă ştie că ar fi refuzat. Sunt încă şi mai stricţi dacă statuetele nu sunt complete. Iar astea – arătă spre capetele macabre, desprinse de trupuri – mă rog, vedeţi şi voi.

Ceilalţi băieţi se strecurară afară din încăpere mormăind scuze, iar Stace simţi impulsul să-i imite. Ceva însă o ţinu pe loc. Pofta de bani, sau puterea pe care Derreck o exercita asupra iubitului ei? înainte de plecare le vorbise plin de entuziasm despre excursie, dar acum se purta de parcă ar fi primit o condamnare Ia moarte. în ultimele două nopţi, neputând să doarmă, Stace coborâse în grădină şi stătuse pe şezlong lângă Derreck, bând coca-cola şi vorbind despre orice le trecea prin cap: cărţile preferate – Derreck era un cititor avid, ca şi ea, spre deosebire de iubitul ei – şi filme. Singurul subiect pe care nu-l putuseră aborda era chiar John-

Paul Poate că ar fi trebuit să ia statuetele, pentru bani. Dacă nu-şi găsea o slujbă, partenerul ei ar fi fost nevoit să plece din oraş în scurt timp.

În sinea ei ştia însă că nu doar banii o motivau. Voia să accepte de dragul lui Derreck, să-l facă fericit, să-i vadă frumoşii ochi albaştri strălucind de bucurie.

Se apropie de pat şi luă unul dintre capete, învârtindu-l în mână. Era naivă? Erau aceste obiecte altceva decât nişte bibelouri reprezentându-l pe Buddha? Examină statueta pe toate părţile căutând un orificiu prin care cineva să fi introdus ceva, droguri sau bani, de pildă. Dar contururile erau perfect netede, nu se vedea nici cea mai mică urmă de intervenţie. Obiectele cântăreau greu ***în*** *mână, erau de bună calitate. Lemn masiv.*

- Aş putea să iau una sau două, dar nu mai multe.

În ochii lui Derreck se aprinse o lumină de speranţă care o făcu să freamăte.

- Minunat! exclamă repezindu-se la ea şi îmbrăţişând-o.

O adusese ***în*** *pragul leşinului. Prezenţa lui atât de aproape era îmbătătoare. Mirosea a detergent cu aromă de lămâiţă, a zile de vară, a clor din piscină şi a ulei de cocos. Lui Stace i se strânse stomacul Pufni în râs ca să-şi ascundă tulburarea şi-l împinse în joacă.*

- Bine, gata. O fac doar pentru bani, să ştii, îi declară, conştientă că minţea.

Derreck râse şi el, apoi se întoarse din nou spre John-Paul

- J.P., tu ce părere ai?

- *Dacă Stace e de acord, de ce nu? răspunse acesta fără nici o tragere de inimă. Dar luăm una singură fiecare. Dacă suntem prinşi cu mai multe, e greu să jucăm comedia turistului ignorant.*

Entuziasmul gazdei lor se evaporă ***instantaneu.***

- *Vedeţi voi, aici e o problemă. Amicul meu din Anglia nu plăteşte dacă nu le primeşte pe toate. Pe toate opt. Valorează destul de mult împreună, dar pe una sau două nu obţii mare lucru... îşi îndreptă privirea spre uşa pe care tocmai ieşiseră în grabă Trevor, Griff şi Martin. Trebuie să vă convingeţi prietenii. Dacă luaţi una fiecare, scoateţi o sumă frumuşică. Deşi nu par, sunt antichităţi – clientul amicului meu din Anglia e dispus să plătească bine.*

în momentul acela, Stace avu o revelaţie. Totul fusese planificat de la început: opt prieteni, opt statuete. Misiune îndeplinită.

34

OLIVIA

Olivia e ameţită. Nu-şi poate da seama unde se află şi de unde vine frigul. Aerul miroase a pământ reavăn şi a încă ceva, ca tămâia, ca bcţişoarclc parfumate. A fost dusă la o ceremonie, la un fel de ritual? Pantalonii de călărie îi sunt umezi, iar

spatele i se sprijină pe ceva tare. E pe iarbă. Clipeşte de câteva ori până ce ochii i se adaptează la întunericul din jur. Este la menhire. Ce caută aici? Ultimul lucru pe care şi-l aminteşte este că se îndrepta spre casă, singură, pe jos. Ştie şi că a băut ceva la Jenna, dar nu cât să-şi piardă cunoştinţa. Aşadar, cum a ajuns aici?

Se ridică în picioare, agăţându-se de stânca de care stătuse sprijinită. Vede ceva mai departe felinarele de pe strada mare. Probabil că e foarte târziu, căci luminiţele de Crăciun s-au stins. O străbate un fior. îşi aminteşte că-i era teribil de frică. Că cineva o urmărise, că simţise o mână pe umăr şi că ţipase. Se întoarce, îngheţată de spaimă. Dacă persoana respectivă o pândeşte în noapte, pe undeva? A adus-o aici ca să... Ce? S-o răpească? S-o ucidă? S-o utilizeze ca pe un animal de sacrificiu? Trebuie să plece, să se îndepărteze, să părăsească pajiştea menhirelor. Primii paşi sunt dificili. Peste câteva clipe o rupe la fugă, alunecând prin iarba umedă, aşteptându-se ca cineva să sară pe ea din spatele stâncilor înalte. Se concentrează asupra luminilor oraşului. Trebuie să ajungă la gard, să plece de aici. Trebuie să...

Brusc, îl vede. Drept în calea ei. O siluetă înaltă, cu glugă. Ca în noaptea aceea. Stafia, moroiul s-a întors ca să-şi ia

prada, să-i curme restul zilelor. Ţipă şi cade în genunchi. Lasă capul în jos şi îşi acoperă urechile cu palmele. Nu, nu, nu, nu!

- Olivia?

Două mâini grele i se aşază pe umeri, împingând-o în jos. Vrea s-o bage în pământ, s- o îngroape de vie. Continuă să ţipe şi să se zbată.

- Olivia, gata. Opreşte-te. Eu sunt, eu sunt.

Recunoaşte vocea şi rămâne nemişcată. Un

bărbat o priveşte de sus. Ochi căprui, cunoscuţi, păr în dezordine. E Dale. Ce caută aici? A urmărit-o de când a ieşit din maşina lui? Se îndepărtează de el. Cine a adus-o aici?

- Lasă-măîn pace! strigă.

N-are încredere în el. Ştie că e poliţist, dar a minţit-o pe Jenna în legătură cu Tamzin. Mai mult, a aflat din serialul *în numele legii* că nu toţi poliţiştii sunt corecţi.

- Dă-mi voie să te ajut, îi spune aplecându-se deasupra ei şi întinzându-i

mâna. Olivia, nu-ţi fac nimic rău. Te rog, ai încredere în mine. Conduceam pe strada principală şi te-am văzut pe câmp. Fireşte, n-aveam de unde să ştiu că eşti tu. Am văzut o siluetă împleticindu-se, apoi ţi- am recunoscut haina galbenă. Uite, maşina mea e acolo, de partea cealaltă a gardului.

- Cât e ceasul? îl întreabă încă ameţită.

- Zece fără un sfert.

Cum, a pierdut două ore? începe să tremure necontrolat şi ochii i se umplu de lacrimi.

- Nu ştiu cum am ajuns aici, murmura. Mergeam spre casă, după ce m-ai lăsat. Cineva mă urmărea. Apoi m-am trezit aici.

Subcomisarul îi oferă braţul, dar îi face semn că se descurcă şi singură. Poate să aibă încredere în el? N-are de ales. Acceptă s-o ajute să sară gardul şi să iasă în stradă.

- Ar fi trebuit să te duc până acasă. Ai zis că rămâi la Wesley. Ce s-a întâmplat cu tine? V-aţi certat?

Clatină din cap, însă mişcarea bruscă îi provoacă noi dureri.

- Nu, m-am răzgândit în ultima clipă.

Wesley. Ar fi trebuit să se ducă direct la el.

A fost o prostie să umble singură pe întuneric, mai ales în noaptea asta. Luminile sunt încă aprinse în apartamentul iubitului ei. Brusc, nu- şi mai doreşte altceva decât să fie cu el. Să fie alături de un om de încredere. Imediat ce ajunge la asfalt porneşte în direcţia clădirii, fără să-l mai aştepte pe Dale.

- Olivia! îl aude strigând-o uluit.

Detectivul traversează în goană după ea.

- Sunt bine, îţi mulţumesc, îi răspunde în timp ce bate la uşa lui Wesley.

Dale a rămas în drum, cu mâinile în şolduri, nescăpând-o din ochi.

Wesley deschide şi cască ochii largi de mirare la vederea ei.

- Liv? Ce faci aici? Ce se întâmplă?

Peste umărul ei îl zăreşte pe detectiv.

- Pot să intru?

- Desigur, te rog.

Regăsirea spaţiului atât de familiar o face să respire uşurată. În clipa următoare se prăbuşeşte la pământ. Wesley, care închidea uşa, se întoarce spre ea, alertat de zgomot.

- Dumnezeule, ţi-e rău?

- Wes, nu ştiu ce s-a întâmplat. Cred... cred că am fost atacată.

- Ce? exclamă el îngrozit. Cum aşa? Eşti rănită?

- Nu, cred că sunt bine. Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat. Când izbucneşte în plâns, Wesley se repede la ea şi o ia în braţe. îmi pare rău că m-am purtat urât cu tine mai devreme, suspină Olivia. Nu ştiu ce mi-a venit.

- Haide, prostuţo, îi spune ridicând-o în picioare. Eşti în siguranţă acum, eşti cu mine. O conduce la canapeaua din piele pe care nu o suporta, dar care acum i se pare o barcă de salvare. îţi fac un ceai. Vrei să rămâi aici peste noapte?

Acceptă cu o înclinare din cap.

- Trebuie s-o anunţ pe mama.

- îi spun eu Anei, stai liniştită.

Tremură atât de puternic, încât îi clănţăne dinţii. Wesley îi aduce îndatoritor o pătură. Fără să facă vreo aluzie la cele întâmplate, îi pregăteşte o cană de ceai, cu zahăr din belşug, apoi îi trimite un SMS mamei sale. Olivia simte cum i se disipează toate bănuielile pe care le nutrea la adresa lui. Poate că nu e perfect, sigur că nu este, dar i-a apărat întotdeauna interesele.

- Şi Jenna mi-a spus că a fost atacată în pădure noaptea trecută, începe să-i povestească. Se şterge la nas, dându-şi seama că are mâinile foarte reci. Oare am fost agresate de aceeaşi persoană?

Wesley pune telefonul la loc pe masă, apoi se apleacă deasupra ei şi îi înveleşte picioarele cu pătura. Un astfel de gest ar fi enervat-o în mod normal, dar acum îi este recunoscătoare. O face să se simtă iubită. Oare chiar ar fi cel mai rău lucru din lume dacă s-ar muta împreună? Nu poate trăi cu mama pentru tot restul vieţii. Trebuie să se maturizeze.

Wesley îi ia mâna într-a lui, dar chipul i s-a întunecat.

- Ce-ai spus despre Jenna? Când ai stat de vorbă cu ea?

îşi dă seama că a greşit, dar e prea târziu.

- A, eu... hm... am auzit pe cineva vorbind despre ea la Co-op, îl minte.

Nu vrea să-i spună despre interviu. Nu încă. Ştie că l-ar scoate din sărite.

îi descrie drumul spre casă şi sentimentul că era urmărită. El o ascultă cu atenţie, după care îi spune:

- Nu cumva ai băut prea mult şi ai ajuns... nu ştiu cum să zic... şi te-ai împleticit până la stânci? Poate că ai aţipit puţin. Cum nu eşti obişnuită cu alcoolul...

- Sunt sigură că am fost urmărită.

Îi strânge blând mâna.

- Poate că te-ai speriat singură. Se încruntă când îşi dă seama că ceva e în

neregulă. Totuşi, de ce erai pe jos? Credeam că te-ai dus să te vezi cu o prietenă.

- N-am băut mare lucru...

- Şi ce căutai cu Dale? o întreabă, plin de suspiciuni.

- El m-a găsit la stânci.

îi spune toată povestea. în ochii lui se citeşte neîncrederea.

- E ceva între tine şi Dale?

- Poftim? exclamă, nevenindu-i să creadă că a întrebat-o aşa ceva.

Wesley se ridică şi începe să se foiască nervos prin cameră.

- Dă-mi voie să reformulez. Te-ai întâlnit cu Dale? El este prietenul cu care ai băut? Te-ai culcat cu el, Olivia?

Simte că-i vine să vomite.

- După tot ce-am păţit în noaptea asta, tu nu poţi să te gândeşti decât ca... te înşel? Cu Dale?

îşi dă seama că aproape urlă isteric. Probabil că o crede, fiindcă n-o mai presează cu întrebările. Se apleacă deasupra ei, o ia în braţe şi o sărută pe creştet, ca un tată care regretă că a ţipat la copil.

- îmi pare rău. Când v-am văzut împreună am fost copleşit de gelozie. Ai fost foarte agitată în ultima vreme.

O leagănă în braţe în timp ce vorbeşte, iar ea este atât de obosită, atât de speriată, încât nu mai are energie să protesteze. Se lasă condusă în pat şi învelită, încă îmbrăcată cu puloverul şi pantalonii de călărie. E stoarsă de puteri, abia îşi poate ţine ochii deschişi. Adoarme mângâiată ritmic pe cap de Wesley, care îi spune cât de mult o iubeşte şi câtă nevoie are de el.

35

JENNA

Dale s-a oferit să rămână cu mine după ce am găsit păsările moarte. Am fost tentată

să accept din nou să doarmă în camera liberă, întrucât ultimul lucru pe care mi-l doream era să rămân singură în cabană, dar l-am refuzat. Sunt totuşi o femeie măritată, chiar dacă soţul meu a plecat de acasă, iar relaţia cu Dale a cunoscut o transformare subtilă – privirile lungi, atingerea mâinii, semnul cu ochiul. îmi place de el, dar nu vreau să-i fac o impresie greşită. Sau poate că nu am încredere în mine însămi. Nu ştiu.

A părut întristat când i-am zis că mă descurc foarte bine singură şi m-a pus să-i promit că-l sun dacă mă simt speriată: „îmi poţi telefona la orice oră. Rămân acasă la tata, nu sunt departe", îi sunt recunoscătoare. Mi-a făcut şederea la Stafferbury mai suportabilă şi a fost foarte amabil cu mine.

încui de două ori uşa de la intrare şi îmi fac o cafea. Mă îmbărbătez la gândul că nimeni nu poate intra în casă. Dacă cel mai rău lucru care mi se poate întâmpla este să găsesc animale moarte în faţa uşii, atunci aşa să fie. Am tras draperiile, creându-mi un cocon călduros şi sigur. Mai arunc un lemn pe foc şi îmi fac de lucru cu vătraiul, apoi mă aşez pe canapea, cu blana de oaie pe picioare şi telefonul în poală.

Mi-am dat seama că în ultimele patru luni am trăit într-un fel de purgatoriu. E incorect din partea lui Gavin să ma ţină agăţată aşa. Nu-mi dau seama dacă e de la vin, dar pentru prima dată mă întreb dacă nu cumva îi permit să-şi bată joc de mine aşa cum l-am văzut pe Wesley procedând cu Olivia.

înainte să-mi pierd curajul, pun mâna pe telefon. Adrenalina îmi pompează prin vene. Trebuie s-o fac. Trebuie să-l înfrunt. N-am mai avut o discuţie serioasă cu el de câteva săptămâni – majoritatea aranjamentelor legate de Finn sunt stabilite prin intermediul mamei, transformată într-un fel de negociator.

Mă uit la ceas. E aproape zece. Gavin nu se culcă niciodată înainte de miezul nopţii. E genul acela de om care încearcă să profite de fiecare moment al zilei înainte să se bage în pat. De cele mai multe ori, mai ales după venirea pe lume a lui Finn, mi se întâmpla să mă duc prima la culcare, iar el mi se alătura pe la doua dimineaţa. Nu venea mai devreme în pat decât dacă voia sex. Iar în ultimul an s-a întâmplat tot mai rar.

Telefonul sună în gol. Mi-l imaginez tolănit pe canapea, uitându-se la fotbal sau la un

documentar, cu telefonul alături, văzându-mi numele clipind pe ecran şi decizând să mă ignore. Exact când vreau să închid, îi aud vocea aspră, familiară, şi mi se strânge inima.

- Jenna? Eşti bine?

- Da, îi răspund. Am sunat pentru că... m-am gândit că ar trebui să stăm de vorbă.

- Când? Acum?

- Au trecut patru luni, Gav. Ţi-am dat spaţiul de care aveai nevoie, dar trebuie să ştiu ce ai de gând. Nu mai rezist aşa, în provizoratul ăsta.

- Iar ai băut? mă întreabă mâhnit.

- Doar câteva pahare. Lucrez. Nu sunt beată.

Se lasă o tăcere jenantă.

- Ai dreptate, trebuie să vorbim. Te întorci vineri?

- Da, aşa cred.

- Aşa crezi? pufneşte iritat.

Parcă fiecare cuvânt pe care-l scot îl enervează, îmi dau seama că aşa s-a purtat cu mine şi în perioada de dinaintea despărţirii.

- Vezi tu, e mai complicat. Povestea asupra căreia mă documentez cunoaşte evoluţii interesante. Un om a fost ucis.

-Ce?

- Un localnic. Nu ştiu dacă cele două cazuri sunt legate, dar era implicat în cel care mă interesează pe mine, deci ar putea fi important, în orice caz, vineri ar trebui să pot pleca, spun gândind cu voce tare.

Mi-e dor să stau de vorbă cu el despre muncă, despre ambiţiile şi visurile noastre. Nu ştie mare lucru despre podcast, nu înţelege cât de important este pentru mine că mi se permite să- 1 realizez, că trec de la redactarea de comunicate de presă la o anchetă autentică. Probabil că este pentru prima dată când sunt luată în serios de când am intrat în concediu de maternitate, în 2008.

Munca mea trecea întotdeauna pe locul secund, ceea ce era normal, pentru că el aducea mult mai mulţi bani în casă, dar n-a înţeles niciodată cât de mică şi neimportantă mă făcea să mă simt această situaţie. Nu-i păsa de dificultăţile cu care mă confruntam, iar când mă plângeam, îmi arunca o replică de genul: „Tu ai vrut să te întorci la muncă", de parcă băiatul nostru ar fi fost doar responsabilitatea mea, nu şi a lui. Ca şi cum era treaba mea să am succes profesional şi să cresc un copil.

- Am înţeles. Ai grijă de tine, mă sfătuieşte politicos, făcându-mă să mă întreb cum s-a ajuns aici.

Cum *am* ajuns aici. Unde a dispărut cuplul tânăr, vesel, liber, pe care îl formam odinioară, înainte să apară resentimentele, certurile mărunte despre cine muncea mai mult, cine era mai stresat sau cine făcea mai multe prin casă, de parcă am fi fost în competiţie? Unde e cuplul care râdea la aceleaşi glume, care se ghemuia pe canapea ca să revadă episoade din *Frasizr* sau care mergea la concerte? Unde e bărbatul care mă iubea atât de mult, încât în perioada de sarcină m-a transformat într-o prinţesă? Unde a dispărut Gavin cel blând, iubitor şi amuzant? Acum îmi vorbeşte ca unei străine. Oare totul a început de la naşterea lui Finn? I-am transferat copilului toată

afecţiunea pe care anterior i-o dăruisem soţului meu? Oare dragostea noastră s-a stins încet, ca o lumânare, în ultimii zece ani?

Pe obraz îmi alunecă o lacrimă. îmi simt pieptul greu, plin de suspine. Preţ de câteva secunde rămân fără glas. îndepărtez telefonul şi- mi înăbuş un geamăt. Nu vreau să mă audă plângând.

- ... discutăm despre toate când ne vedem, îl aud spunând când duc iar aparatul la ureche.

- Da, îi răspund forţându-ma sa par calmă.

- Dacă ajungi târziu vineri, să mă anunţi, îmi spune jenat. Mi-am făcut planuri pentru sâmbătă.

Gândul mă duce imediat la râsul feminin pe care l-am auzit, dar nu-l întreb nimic, pentru că mi-e teamă de răspunsul pe care l-aş putea primi.

- Dacă rămân blocată aici şi vineri, mama se poate ocupa de Finn peste weekend, dar fac tot posibilul să mă întorc.

- Da, Gloria ne ajută enorm.

„Mai mult decât mama ta”, îmi vine să-i răspund, dar n-o fac. Atitudinea condescendentă a părinţilor lui faţă de mine este un vechi subiect de ceartă între noi, aşa că mă abţin. Adevărul e că nu-mi pasă dacă Sidney şi Cassandra mă plac sau nu, tot ce mi-aş dori ar fi să se poarte ca nişte bunici adevăraţi cu Finn. Petrec mult timp cu sora lui Gavin, Marcie, şi cu cei trei copii ai ei, iar pe băieţelul meu îl văd doar la ocazii speciale sau când ne invită duminica în casa lor mare şi atât de perfect ordonată, încât ţi-e şi frică să atingi ceva. Cu toate acestea, îmi place de Marcie şi de copilaşii ei adorabili. Dacă până la urmă ajungem să ne despărţim, sper să accepte să rămânem prietene.

- Mai eşti acolo?

îmi dau seama că Gavin continuase să vorbească în timp ce mie îmi fugise mintea aiurea. Clipesc des, încercând să mă concentrez.

- Da, da, te aud.

Oftează adânc, apoi îmi spune blând:

- îmi pare rău, Jen.

- Pentru ce?

- Pentru tot. Pentru ruptura pe care am provocat-o în familia noastră.

Iarăşi îmi dau lacrimile. Sfârşitul unei căsnicii, căci despre asta este vorba, fără îndoială, e dureros ca moartea.

- Şi mie îmi pare rău.

- Oamenii se schimbă. Eu însumi m-am schimbat.

- Ştiu. Şi eu.

Poate că aici rezidă problema: nu suportăm persoana în care s-a transformat celălalt.

- În orice caz, vorbim pe îndelete când te întorci. Şi, Jenna...

încuviinţez din cap, deşi nu mă poate vedea.

- Te rog să ai grijă de tine. Nu-ţi asuma riscuri inutile. Dacă ai de-a face cu un ucigaş în libertate...

- Sunt în regulă, nu-ţi face griji.

- Bine atunci, pa.

-Pa.

îi mai aud câteva secunde respiraţia în receptor. Nici unul nu vrea să închidă primul, ca atunci când iubirea noastră abia se înfiripase, închid telefonul şi izbucnesc în plâns.

Mă spăl pe faţă şi îmi curăţ lacrimile. Trebuie să mă adun, să mă concentrez la ce am de făcut aici şi să las deoparte gândurile despre Gavin. Mă dezbrac, mă întorc în salon şi îmi fac o ciocolată caldă. Focul nu mai ţine mult. O să-l aştept să se stingă. Nu mă grăbesc să mă duc la culcare. Mă simt mai în siguranţă aici, cu toate luminile aprinse şi telefonul la îndemână. Arunc o privire la şemineu, adâncită în gânduri, iar ochii mi se opresc asupra unei bucăţi de hârtie căzute lângă grătar, cu marginile înnegrite de foc. Mă ridic şi mă aşez în genunchi lângă vatră. Flăcările au ars aproape tot scrisul, dar reuşesc să disting ultimele cuvine: TU URMEZI. E bileţelul

găsit pe maşina mea. Ştiu precis că l- am lăsat pe masă, lângă laptop, sub cartea pe care o citeam. Cum a ajuns în şemineu?

Numai Dale sau Olivia ar fi putut s-o facă, dar care dintre ei? Şi de ce?

36

OLIVIA

Când se trezeşte, constată că Wesley nu e în pat, alături de ea, deşi e încă noapte. Se întinde după telefon ca să vadă cât e ceasul. Abia a trecut de miezul nopţii. A dormit mai puţin de două ore.

Euforia sosirii acasă la Wesley, în siguranţă, s- a disipat, iar acum se simte vlăguită. O doare şi capul îngrozitor. N-a fost niciodată o mare băutoare, dar ştie ce înseamnă câteva pahare de vin. Nu e suficient ca să-i inducă o senzaţie atât de stranie. O doare şi piciorul, mai tare decât de obicei. E îmbrăcată tot cu pantalonii de călărie, dar simte o umflătură. Dă pătura la o parte şi luminează cu telefonul locul iritat. în pantaloni a apărut o gaură. Şi-i dă jos şi observă o mică vânătaie. Locul dureros arată exact ca o înţepătură dc injecţie, un punct mic, roşu, în mijlocul

unei vânătăi. Oare a fost drogată? Aşa s-ar explica pierderea cunoştinţei şi starea de confuzie în care pluteşte. Nu a folosit niciodată droguri, aşadar nu cunoaşte reacţiile, dar îşi imaginează că aşa trebuie să fie. Coboară din pat şi începe să bâjbâie după întrerupătorul de lumină, tot mai panicată. Ce naiba i s-a întâmplat? Şi unde a dispărut Wesley? Apasă pe buton, şi încăperea se luminează instantaneu. În baie nu e nimeni. Nu-i vine să creadă. Cum a putut s-o lase singură în casă, după necazurile prin care a trecut?

Apuca telefonul cu mâini tremurânde şi căută rapid numărul lui Wesley. Un mobil de pe noptiera lui începe să vibreze, afişând pe ecran numele ei. Ce naiba? Mintea îi funcţionează la turaţie maximă. De ce ar fi ieşit fără telefon? Se lasă să cadă în pat, cu cele două mobile în mâini. Şi-l aruncă furioasă pe al ei, făcându-l să aterizeze cu un bufnet pe cuvertură, şi se concentrează asupra telefonului lui, protejat cu parola. Introduce trei combinaţii, fără succes, apoi îl trânteşte frustrată la loc, pe noptieră. Ce se întâmplă? Wesley e practic nedezlipit de telefon. Doar dacă... Se duce la fereastră şi trage la o parte draperia maro, urâtă. Strada principală e complet pustie. Mai are un telefon? A aflat despre aparatele de unică folosinţă, cu cartelă preplătită, din filmele poliţiste. Poate că o înşală şi

foloseşte un telefon secret ca să-şi sune amanta. Nu, nu se poate. E paranoică. Probabil că a ieşit să cumpere lapte sau altceva de la staţia de benzină nonstop şi şi-a uitat telefonul. N-are de ce să-şi închipuie un complot sinistru.

Lumina emisă de lustra ieftină, cu abajur de hârtie îngălbenit de vreme, este prea puternică. Olivia se ridică şi o stinge, cufundând camera iarăşi în beznă. E ironic, într-un fel: n-a fost ţinută toată viaţa în întunericul ignoranţei? Rămâne pe marginea canapelei, cu draperia trasă doar pe jumătate. Nu vrea să se ducă la culcare până nu se întoarce Wesley.

Vaietul îndepărtat al unei ambulanţe îi aminteşte din nou de noaptea aceea de la care au trecut douăzeci de ani. La ora asta, în 1998, se afiau încă la club, neştiind că viaţa urma să li se schimbe radical. Sau poate că celelalte fete ştiau, poate că plănuiseră s-o lase în urmă?

Perioada de după accident a fost teribil de ciudată. Avea dureri cumplite şi se temea că-şi va pierde piciorul şi că nu va mai putea să meargă niciodată. Mai e însă un motiv pentru care nu vrea să se gândească la orele de dinainte de dispariţia prietenelor ei: sentimentul vinovăţiei. Pentru că în

noaptea aceea, la club, pe la aceeaşi oră ca acum, Olivia a nutrit gânduri rele.

Era o noapte de sâmbătă oarecare, petrecută în oraş, între fete. Sally le povestea entuziasmată despre Mal, băiatul care-i plăcea şi care urma să- i propună în curând o întâlnire, iar Tamzin şi Katie îşi asumaseră misiunea să se îmbete. Oare Tamzin s-a dat prea tare în spectacol? Nu-şi mai aminteşte. Au plecat de la discotecă mai devreme decât ar fi făcut-o în mod normal, asta ţine minte precis. Tamzin şi Katie reuşiseră să se certe, dar păreau împăcate în maşină, în drum spre casă. Şi-o aminteşte pe Tamzin venind spre ea la bar, ca să-i ţină companie, în timp ce Sally nu avea ochi decât pentru Mal, iar Katie dansa cu un grup de necunoscuţi. Se simţea tristă, trăgând încet de un pahar de vin alb, pe când zidurile vibrau în ritmurile celor de la Chemical Brothers. Se gândea la Wesley şi la cât de mult i- ar fi plăcut să fi venit şi el la club. Era furioasă pe Sally, care îl trata cu o ostilitate evidentă. Se întreba cum va rezista relaţia lor dacă cea mai bună prietenă a ei nu-l suporta. Mai simţea şi o împunsătură de gelozie, când Sally îşi flutura coama neagră peste umăr în timp ce flirta cu Mal. Toţi băieţii păreau să înnebunească după ea, pe când Wesley o alesese pe Olivia ca opţiunea a doua.

- Fată, nu mă lăsa să beau prea mult în noaptea asta, că am o întâlnire fierbinte, îi strigase Tamzin luând-o pe după gât.

- O întâlnire fierbinte? repetase Olivia.

își dusese degetul la buze în semnul universal al secretului, dar abia se ţinea pe picioare, iar mâna i se îndepărta lent de faţă. Se lăsase păgubaşă şi se aşezase pe un scaun înalt.

Cu cine urma să se vadă Tamzin? Olivia clatină din cap, încercând să-şi amintească. Dar aflase oare răspunsul? Nu şi-a permis niciodată să analizeze la rece noaptea aceea, pentru că era prea dureros, iar după câteva luni prin spitale, mai mult anesteziată cu morfină decât trează, nu mai era sigură pe memoria ei. Chiar a purtat acea discuţie cu Tamzin, sau e rodul imaginaţiei? Asta-i problema cu amintirile. Mai ales după douăzeci de ani. Cum poţi şti cu siguranţă ce este adevărat şi ce este creaţia minţii tale? E ca şi cum ar încerca să se uite la un film înregistrat pe o casetă VHS extrem de uzată.

O mişcare – o haină fluturând – pe pajiştea de vizavi o smulge din reverie.

Trage complet draperia, cu inima bătându-i tot mai repede în piept. Wesley? Nu, e altă siluetă. Persoana la care se uită e înaltă şi slabă. Sare peste gărduleţ şi păşeşte pe trotuar. Chipul îi este luminat o fracţiune de secundă de o lampă stradală, iar Olivia abia îşi controlează un ţipăt de surpriză. E Dale. Ce caută la menhire atât de târziu în noapte? îşi atinge fără să vrea vânătaia de pe coapsă. Poliţistul e cel care a găsit-o, dar nu cumva el o transportase acolo mai înainte? O drogase? Nu, n-ar avea nici un sens. De ce i- ar fi făcut asta? „Drept pedeapsă că i-ai spus Jennei despre Tamzin." Alungă ideea drept ridicolă. Dale n-ar fi făcut aşa ceva. Avea motivele lui să nu-i dezvăluie jurnalistei relaţia cu prietena ei dispărută. Doar dacă... începe să construiască o nouă ipoteză. „O întâlnire fierbinte", aşa îi spusese Tamzin. Cu cine urma să se întâlnească? Poate chiar cu Dale. A minţit când a declarat că nu era în oraş în noaptea aceea? Cine să-i verifice alibiul, din moment ce nu era considerat suspect?

Aude cheia în uşă şi tresare. S-a întors Wesley. A avut o întâlnire cu Dale? Oliviei îi trece prin minte să se arunce în pat şi să se prefacă adormită, dar se răzgândeşte. E sub demnitatea ei. Din contră, are de gând să-l înfrunte. Rămâne în picioare, în mijlocul camerei întunecoase. în primul moment,

Wesley n-o observă. Aşază ceva ce seamănă cu o cutie de pantofi pe blatul din bucătărie. Se mişcă încet, atent sa nu facă nici un zgomot, ca într-un spectacol de pantomimă.

Il urmăreşte cum lasă lent cheile pe cutie şi îşi scoate pantofii sport. Apoi îl vede ducând mâna spre buzunarul interior al gecii şi simte cum i se strânge inima. Are un telefon secret. Nici nu-i vine să creadă că încă nu a zărit-o. Wesley deschide dulapul de deasupra frigiderului, unde ştie că ea nu poate să ajungă, şi împinge înăuntru cutia şi telefonul mobil. Profitând că e întors cu spatele, Olivia decide să revină totuşi în pat. Dacă l-ar lua la întrebări acum, n-ar obţine decât minciuni şi l-ar enerva. Ar acuza-o că e paranoică. Dacă îl păcăleşte că doarme, n- are de unde să ştie că a văzut unde a ascuns cutia, în care va încerca să arunce o privire a doua zi.

Wesley se întoarce chiar în momentul în care s-a vârât în pat. Se preface că se întinde prin somn, cu ochii strâns închişi, II simte apropiindu-se de ea.

- Liv? spune în şoaptă, mângâind-o pe cap. Te-ai trezit?

Scoate un mormăit, fără să deschidă ochii. „Lasă-l să creadă că eşti încă drogată.” O să-i ceară explicaţii când o să ştie mai multe despre situaţia în care se află. îl simte strecurându-se lângă ea, întors cu spatele, şi în scurt timp îl aude sforăind. De dimineaţă o să-l aştepte să plece la serviciu şi o să verifice cu ce se ocupă. Dintr-odată, ecranul telefonului de pe noptiera ei se luminează. încordată, temându-se să nu-l trezească pe Wesley, întinde mâna spre mobil. Cine îi trimite mesaje la ora asta?

E de la mama ei. îl deschide şi simte cum îi îngheaţă sângele în vene la vederea mesajului. Sunt cuvinte pe care nu credea că Ana le va spune vreodată: „Trebuie să vorbim despre tatăl tău”.

37

JENNA

N-am mai reuşit să dorm după ce am văzut bileţelul din şemineu. Doar doi oameni au fost aici în seara asta, Dale şi Olivia. Unul din ei l-a aruncat în foc. Mă gândcsc la solicitudinea poliţistului, care s-a oferit s-o ducă pe Olivia acasă şi mi-a adus *fish and chips*. A fost foarte drăguţ din partea lui, dar acum mă întreb dacă nu a

avut nişte motive ascunse. Să fi luat mesajul când pregătea masa? Sau acesta dispăruse deja? Să-l fi găsit Olivia cât eu eram la toaletă şi să fi încercat să-l distrugă? Mă foiesc prin pat nemulţumită.

Brusc, aud un zgomot, ca o portieră de maşină trântită. Sar din pat, îmi pun halatul şi mă reped la fereastră. Afară e întuneric, nu se văd decât siluetele fantomatice ale copacilor din jur. Toate luminile sunt stinse. Respir adânc, încercând să mă calmez. Poate că mi s-a părut. Nu e nimic. Sunt pe punctul să mă întorc în pat când aud un lătrat şi sesizez o mişcare. Clipesc, ca să-mi adaptez ochii la întuneric. Văd silueta unui om însoţit de un câine mare, ca un ciobănesc german. Inima parcă vrea să-mi spargă pieptul. Se îndreaptă spre cabana de vizavi şi nu, nu-mi joacă feste imaginaţia: din spatele ferestruicii dreptunghiulare se vede licărind o lumina. Sunt convinsă că este acelaşi individ pe care l-am văzut când am ajuns aici. Nu ştiu dacă e singur. Oare îl aşteaptă cineva în casă? Mă uit la ceas, pe telefon. A trecut de miezul nopţii. Mă gândesc să-l fotografiez, dar e prea întuneric. Caut în agendă numărul lui Dale, apoi ezit. Pot avea încredere în el? Clatin din cap, furioasă pe mine însămi. Trebuie să am încredere în el. E poliţist, e un tip de treabă şi, oricum, nu am de ales.

Răspunde imediat.

- **Bună. E totul în regulă?**

- **Mai ţii minte că ţi-am povestit despre un bărbat care dă târcoale pe-aici? Cel cu ciobănescul german? S-a întors. îl văd. Se îndreaptă spre cabana de vizavi.**

- **Am înţeles. Ajung imediat.**

închid telefonul şi rămân la fereastră. Bărbatul intră în casa de lemn, dar se opreşte şi se întoarce către mine. Poartă o haină lungă cu glugă, dar, chiar şi fără ea, e prea departe ca să-i disting trăsăturile. Trag draperiile la loc şi îmi strâng mâinile în jurul corpului ca să mă încălzesc. Sunt îngheţată până la os. Acesta să fie omul care l-a ucis pe Ralph Middleton, care m-a atacat pe mine în pădure, care îmi lasă cadavre de animale în faţa uşii? în ce încurcătură m-am băgat? Mă învârt prin salon, în aşteptarea lui Dale. M-am trezit complet, funcţionez pe adrenalină. Mă întorc în dormitor şi îmi trag o pereche de blugi şi un pulover peste pijama, după care revin la bucătărie, de teamă să nu-mi fi scăpat ceva. De la fereastră nu se mai vede nici o lumină în casa de vizavi. Totul mi se pare nefiresc de negru. Spre deosebire de Manchester, aici noaptea este densă şi

parcă nu se termină niciodată. Te copleşeşte.

Două fascicule luminoase taie dintr-odată bezna înconjurătoare. Plouă mărunt. Este Dale, slava Domnului. Parchează în spatele maşinii mele şi coboară. Are în mână o lanternă puternică, pe care o învârte în jur până ce raza ajunge la cabana vecină. Fug la uşă şi o deschid larg.

- **Te-ai referit la căsuţa aia? mă întreabă arătând cu lanterna spre Foxglove, fără să se oprească din mers.**

- **Da. Stai să-mi pun ceva pe mine.**

- **Nu. Stai aici. S-ar putea să fie periculos.**

Nu-l bag în seamă. îmi trag repede cizmele în

picioare şi ies, dar el s-a îndepărtat deja. Văd totuşi lumina lanternei în faţa lui, ca un halo gălbui. închid uşa şi pornesc după el, alunecând prin noroiul moale. Trupul îmi este zguduit de frisoane până reuşesc să-mi pun haina pe umeri.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Jenna, ţi-am spus să rămâi în casă. Nu-i de glumă. Ţi s-a întâmplat vreodată să faci ce ţi se spune? mă apostrofează în şoaptă.

Nu-i răspund, dar îmi vâr adânc mâinile în buzunare şi mă simt mai bine când ating sprayul paralizant cu vârful degetelor. O scot şi o ţin pe lângă corp. Pe lângă draperia de la geamul camerei din faţă se vede un firicel de lumină. Uşa se deschide şi în prag apare un bărbat cu părul blond albit pe la tâmple şi o expresie confuză pe chip. Are vreo şaizeci de ani, o faţă ridată şi ochi căprui-închis în care se citeşte iritarea.

- îmi cer scuze pentru deranj. Sunt subcomisarul Dale Crawford, se prezintă poliţistul arătându-i legitimaţia.

- E douăsprezece şi jumătate, se plânge omul frecându-şi bărbia cu mâna. Ce s-a întâmplat?

- Ni s-a semnalat că cineva ocupă această căsuţă ilegal.

Bărbatul se încruntă. Din spatele lui se aude o voce, şi o femeie îşi face apariţia. îmbrăcată într- o salopetă de catifea, vârâtă

la glezne în cizme Ugg, are părul blond strâns în vârful capului.

- Ce se întâmplă? întreabă şi ea, cu un puternic accent european pe care mi-e greu să-l identific.

- Domnul subcomisar pare sa creadă că locuim aici ilegal, o lămureşte bărbatul întorcându-se către ea. José, adu rezervarea, te rog.

Femeia dispare în altă cameră.

- Cum vă numiţi, vă rog? îl întreabă Dale pe străin, scoţându-şi carneţelul de notiţe din buzunarul interior.

Presupun că-l poartă cu el peste tot.

Aud nişte lătrături, şi un labrador se iţeşte dintre picioarele bărbatului. Un labrador, nu un ciobănesc german, cum am crezut eu. Nu ştiu dacă să fiu ruşinată sau uşurată.

- Samuel şi Josephine Molina, răspunde bărbatul încrucişându-şi braţele la piept peste puloverul gros.

E înalt şi atrăgător, în stilul aspru al bărbaţilor mai în vârstă.

Josephine revine şi îi întinde lui Dale o foaie printată.

- **Am lucrat amândoi astăzi, de aceea am ajuns târziu. Aruncă o privire peste umărul lui Dale, părând să nu-şi fi dat seama până atunci de prezenţa mea. Ne cerem scuze dacă am deranjat.**

Simt cum mi se înroşesc obrajii, dar sper că e prea întuneric ca să-şi dea seama.

- **Nu, n-a fost nici un deranj. Am făcut o greşeală, atâta tot, zic fluturând din mână nonşalant.**

- **Bine, îmi răspunde, în continuare confuză.**

îşi mută atenţia înapoi la Dale.

Subcomisarul îi dă hârtia înapoi.

- **Totul pare în regulă. Este de datoria mea să vă informez că un om a fost ucis în pădurea asta, marţi seară.**

Femeia este vizibil îngrozită la auzul acestor cuvinte.

- **Poftim? Nouă nu ne-a spus nimeni. Cum?**

- **Ancheta este în curs. Prin urmare, dacă observaţi ceva suspect, vă rog să-mi daţi de ştire sau să-i informaţi pe colegii mei de la secţie, îi spune Dale întinzându-i o carte de vizită.**

- **Cine... cine era bărbatul ucis? întreabă Josephine aruncându-i o privire speriată soţului ei.**

- **Un anume Ralph Middleton. Vă sună cunoscut?**

Uşurarea lor este aproape palpabilă.

- **Nu, n-am auzit niciodată de el, răspunde Samuel.**

Mă întreb dacă se aşteptau să fie altcineva. Josephine îl aprobă din cap, şi bărbatul îi trece un braţ protector peste umeri.

- **Dacă aveţi nevoie de ceva, sunt în cabana de alături, Bluebell. Numele meu este Jenna.**

încuviinţează crispaţi şi ne închid uşa în nas.

- **E ciudat, îi şoptesc lui Dale în timp ce ne croim drum înapoi, la lumina lanternei voluminoase. Jay m-a asigurat azi după-amiază că aici nu locuieşte nimeni.**

- **Mie nu mi se pare nimic în neregulă.**

- **De ce i-ar fi cazat exact în cabana despre care îi spusesem că s-ar putea să fie ocupată ilegal?**

- **Habar n-am. Poate că nu mai are locuri în altă parte.**

- **Toate căsuţele sunt libere.**

- **Jenna, încetează să construieşti scenarii. Jay n-are nevoie de aprobarea ta ca să cazeze nişte oameni, îmi răspunde el iritat.**

Mă simt jignita.

- **Dar n-am afirmat asta.**

Ajungem în faţa uşii. Ezit, întrebându-mă dacă e cazul să-l invit înăuntru. Bileţelul pe

care l-am găsit în şemineu mă face să am rezerve serioase.

învârt cheia în broască şi intru. Mă întorc spre el. E clar că îi este frig, degetele i s-au albit de cât de tare strânge lanterna în mână. Mă cuprinde brusc un acces de simpatie.

- **îţi mulţumesc că ai venit. îmi pare rău că te- am pus aiurea pe drumuri.**

- **Tot răul spre bine. Mă bucur că n-a fost nimic grav, îmi răspunde cu un zâmbet sec.**

- **Cred că n-o să afiu niciodată cine a dormit acolo şi de ce.**

- **Nu e ca în cărţi, Jenna. Nu toate întâmplările au explicaţii care să se înşire logic. Lumea noastră e dezordonată, complicată... Oftează. În fine, rămân la dispoziţia ta.**

în clipa asta ni se întâmplă din nou, ne străbate pe amândoi acelaşi curent misterios.

- **Hai, du-te la culcare, îmi spune în cele din urmă. E târziu.**

închid uşa fără voia mea. E mai bine aşa, îmi zic îndreptându-mă spre pat. Mă gândesc la Ralph, ucis în rulota lui sau urmărit prin pădure, la individul misterios din cabana vecină, cu ciobănescul lui german.

E mai prudent să nu ai încredere în nimeni în oraşul acesta.

38

FĂRĂ CALE DE ÎNTOARCERE

Pe măsură ce treceau zilele, Stace simţea că John- Paul se îndepărtează de ea. De fiecare dată când încerca să-i vorbească îi răspundea monosilabic, ca un adolescent supărăcios. îşi petrecea cea mai mare parte a timpului citind lângă Maggie, amândouă lungite pe şezlonguri. Câteodată li se alătura şi
Derreck, care făcea conversaţie mai ales cu ea, nu cu Maggie. O asculta când îşi mărturisea regretul că-şi abandonase studiile, căci se simţise obligată să-şi ajute părinţii, care aveau o mică afacere; totuşi, fusese mereu o cititoare lacomă, devorând practic cărţile pe care ar fi putut să le citească în şcoală. El trecuse printr-o experienţă similară. Lăsase baltă liceul, ca să descopere lumea. Cu cât Stace petrecea mai mult timp cu Derreck, cu atât mai retras devenea John-Paul.

- Nu înțeleg ce are, i se confesă lui Maggie după aproape o săptămână petrecută ***în*** *Thailanda.*

- Crezi că e din cauza statuetelor lui Buddha ?

Stace încercase permanent să-şi convingă prietenii să le ia, dar aceştia rezistau cu încăpățânare, scoțând-o din sărite. Ce-i speria atât de rău? Pe de altă parte, ceilalți nu se confruntau cu probleme financiare atât de serioase ca John- Paul. Trevor, Martin şi Griff lucrau în finanțe sau tehnologie. Maggie era cosmeticiană şi se descurca bine, Hannah era contabilă, iar Leonie lucra la un cămin de bătrâni.

- Oricum, se pare că nu funcţionează, îi răspunse în timp ce se ungea cu cremă de protecție solară factor 50 pe gambe. Derreck a spus foarte clar că ori o facem cu toţii, ori nici unul.

- îmi pare rău, dar nu mă simt în stare.

- Stai liniştită. Banii nu ne-ar fi stricat, dar vă înțeleg.

- M-ai luat prin surprindere când ai acceptat. Eşti cea mai prudentă dintre noi. Ce putea să-i răspundă? Că erau disperaţi? Că se săturase să nu-şi asume niciodată vreun risc? Că voia să-i facă plăcere lui Derreck, să-i lase impresia că nu era doar o biată provincială? Maggie ezită, căutându-şi cuvintele.

- Nu am încredere în Derreck, şopti într-un final.

- De ce?

- N-aş putea să-ţi explic. Cred... cred că afacerea cu statuetele e mult mai periculoasă decât lasă să se înţeleagă. Şi de unde are atâţia bani? Eu nu m-aş băga, în locul tău. John-Paul ştie despre ce e vorba.

Stace se încruntă şi îşi aranjă mai bine pălăria de pai.

- Ţi-a spus ceva?

Maggie îşi trase picioarele sub ea. Un firicel de transpiraţie i se scurgea pe coapsă.

- Nu. E doar o intuiţie de-a mea. Pare că a pus ochii pe tine.

Stace simţi cum i se accelerează pulsul.

- Ce? Cine?

- Ştii foarte bine cine. Ai mare grijă ce faci, Stace. Atât ***îţi spun.***

Fu *străbătută de un fior glăcut. Prin urmare, nu era doar imaginaţia ei? Între ea şi Derreck se petrecea ceva. Chimie. Dorinţă. îşi dăduse seama şi John-Paul? De aceea era tot mai mohorât?*

- Nu ştiu despre ce vorbeşti, îi răspunse prietenei ei, ridicând ***Marele Gatsby*** *peste faţă ca să-şi ascundă râjnetul.*

îşi făcură obiceiul să se întâlnească noaptea, când toţi ceilalţi dormeau, şi să discute despre orice: amintiri din copilărie, visuri şi ambiţii. Avea impresia că ajunsese să-l cunoască mai bine pe Derreck decât pe iubitul ei şi ştia că o să-i fie dor de el când o să se întoarcă în Anglia, peste patru zile. îşi dădu seama că aceasta era partea ei preferată din întreaga vacanţă, să stea lângă el, cu o băutură în mână, îmbătată de mirosul florilor exotice al căror

nume nu-l cunoştea, acompaniaţi de greieri, la lumina jarului muribund din grătar. Stăteau împreună până când soarele începea să se ridice, transformând cerul într-o acuarelă de roz şi galben.

- întotdeauna am crezut că sunt fericită, îi spuse în noaptea aceea, după discuţia cu Maggie. Erau întinşi ca de obicei pe şezlonguri, dar, spre deosebire de prima noapte, stăteau mai aproape unul de celălalt, atât de aproape, încât Stace putea simţi căldura degajată de trupul lui. Am crezut că sunt o femeie de casă, fără ambiţii prea mari, dar acum simt că totul s-a schimbat

Inclusiv sentimentele ei faţă de John-Paul, dar omise să adauge acest detaliu. Dacă era să fie sinceră cu ea însăşi, relaţia lor începuse să se deterioreze de luni de zile, de dinainte să-şi piardă locul de muncă. Căzuse sub şarmul băiatului chipeş, proaspăt sosit în oraş, fără să-şi dea seama că el era profund nefericit. Avusese nevoie de această excursie ca să-şi dea seama că şi ea se simţea la fel.

- Nu ştiu mare lucru despre el, spuse ea. Nu vrea să-mi spună ce s-a întâmplat în Goa.

Derreck oftă aproape imperceptibil.

- Nu vreau să calc în străchini. J.P. e ***iubitu/*** *meu. Dar, pe de altă parte... Se întorseseră cu faţa unul spre celălalt. Nu-i despărţeau decât câţiva centimetri. Pe de altă parte, am început să simt... îşi aşează mâna pe cămaşa de în şi coborî privirea, murmurând: Mă rog, înţelegi tu.*

Dumnezeule, era atât de frumos! Stace înghiţi cu greutate, copleşită de emoţii. Intuise că între ei va apărea această atracţie instantanee încă din prima clipă când păşise în interiorul vilei? Probabil că da.

Derreck îşi coborî mâna şi-i atinse vârfurile degetelor, trimiţându-i fiori de dorinţă prin tot corpul. Continuă să-i vorbească în şoaptă, răguşit.

- Trebuie să ştii despre J.P. că e un tip cu mai multe feţe. În Spania a avut probleme cu poliţia. A făcut tâmpenii. Spargeri, maşini furate... După aceea, când a plecat să cunoască lumea, s-a înhăitat cu nişte indivizi periculoşi. L-am luat puţin sub aripa mea, spunându-mi că l-aş putea aduce pe calea cea bună. Avea o relaţie foarte proastă cu tatăl lui, un tip brutal, din câte am înţeles. Am călătorit împreună o vreme, apoi... apoi s-a întâmplat Goa. I-am servit drept alibi, dar s-a speriat şi a fugit în Anglia.

Stace auzea pentru prima dată toate aceste lucruri. De ce nu-i spusese nimic John-Paul? II crezuse un suflet inocent şi blând. Cât de naivă putuse să fie! Simţi cum o străbate un fior rece şi îşi ridică genunchii la piept, fără să-i dea drumul la mână lui Derreck. Aştepta, ştiind că în fine era pe punctul să afle adevărul.

- Era la o petrecere pe plajă, cu un grup de turişti, şopti Derreck, obligând-o să se apropie şi mai mult de el Unii dintre ei tineri adolescenţi, alţii pe la douăzeci şi ceva de ani. ***Mi-a*** *zis că-i dăduse unuia ceva – o pastilă. Nici nu ştiu ce anume.*

- Vrei să spui... droguri?

Derreck confirmă din cap şi îi strânse uşor mâna, mângâindu-i pielea cu degetul mare într-un gest consolator.

- Nu ţi-a povestit nimic ?

- Nu, recunoscu ea. Am auzit pentru prima dată despre Goa când am tras cu urechea la cearta voastră, în prima noapte. I-am cerut explicaţii, dar a încercat să mă abureasca.

- Ar fi trebuit să-ţi spună. E foarte urât din partea lui că te minte.

- Ce s-a întâmplat după aceea?

- Tipul a făcut o supradoză. Avea numai optsprezece ani. Drogul era amestecat cu ceva dubios... cum spuneam, nu cunosc toate detaliile. M-am trezit cu J.P. la hotelul unde stăteam. Era speriat, plângea. M-a făcut să-i promit că, dacă întreabă cineva, o să spun că a petrecut toată noaptea cu mine. Şi, spre ruşinea mea, aşa am făcut, adăugă plecându-şi stânjenit privirea. Mi-a zis că nu avea de unde să ştie că drogurile erau contrafăcute şi a dat vina pe gaşca aceea de turişti, care îl influenţase negativ. Mi-a lăsat un bilet şi a dispărut imediat. Mi-a scris mai târziu că s-a stabilit în Anglia, că a întâlnit o fată de treabă şi aşa mai departe.

Stace îşi retrase mâna. Nu mai ştia ce să creadă. John-Paul nu era bărbatul pe care şi-l imaginase ea. Dar nu bănuise, undeva în străfundul sufletului, lucrul acesta încă de la început? I se prezentase într-o versiune romantică, drept eroul exotic venit s-o scoată din viaţa ei plictisitoare; o vreme izbutise să i-o facă interesantă, însă până la urmă realitatea le

prezentase nota de plată, transformându-le visurile în cenuşă.

Gemu îndurerată.

- Mă simt atât de proastă! Am crezut că nu vorbeşte despre zilele lui de hoinăreală fiindcă le regretă. Nu mi-am dat seama că se ascundea alături de mine, că fugea de trecut. Oare de aceea este aşa de trist acum? Crezi că locul ăsta îi aminteşte de vremurile acelea?

- Nimeni n-a venit să-l caute. A suferit un acces de paranoia şi a fugit. Mi-a spus că a ajuns lefter şi că şi-a pierdut locul de muncă. Eu v-am plătit biletele de avion până aici.

- John-Paul mi-a spus că mai avea nişte economii, protestă neconvingător Stace, simţind cum se înroşeşte din cap până în picioare de ruşine.

- Nu mai avea nimic, îi răspunse Derreck blând. Îi părea rău că fugise din India, aşa că l-am invitat aici. Am sperat că afacerea cu Buddha o să vă ajute să vă puneţi pe picioare, dar – se întinse şi o mângâie pe obraz – acum sunt bucuros că te-am întâlnit Sper să nu fiu prea îndrăzneţ, dar cred... de fapt, sper că şi tu simţi la fel.

Se priveau ochi în ochi. Dorinţa trecea ca un curent electric prin ei, iar Stace îşi dădu seama că-şi ţinea respiraţia.

Ştia ce urma să se întâmple şi abia aştepta. Derreck o conduse în apartamentul lui de la ultimul etaj, unde îşi dădură hainele jos fără să scoată nici o vorbă, păstrând contactul vizual, în lumina lunii care intra pe fereastra înaltă, întredeschisă. Ştia că încălcase o linie roşie, că

viitorul ei o luase în altă direcţie şi că pornise pe un drum fără întoarcere.

Ziua a patra **39**

JENNA
Notă audio: *Joi, 29 noiembrie 2018*

Am supravieţuit încă o noapte, deşi, pe măsură ce trec zilele, obţin mai multe întrebări decât răspunsuri. Cine era bărbatul care ocupa ilegal cabana de vizavi? Cine a scris mesajele găsite în buchetul de flori şi pe maşina mea? Cine l-a aruncat pe ultimul în foc? Ca să nu mai menţionez: cine l-a ucis pe Ralph şi cine m-a atacat în pădure? Abia aştept să plec din oraşul ăsta, dar ştiu că Olivia şi prietenii ei mă vor urmări.

A doua zi de dimineaţă, mă hotărăsc să discut cu Madame Tovey. Jay şi Dale mi-au descris-o ca pe o şarlatancă, dar reprezintă o instituţie locală şi locuia la Stafferbury când au dispărut fetele. O să dea bine în podcast.

încă o dimineaţă rece, cu cerul perfect alb. Gheaţa subţire de pe jos străluceşte în

lumina soarelui timid. îmi ridic gulerul ca să mă apăr de vânt şi, când traversez strada principală, o văd în faţa prăvăliei lui Madame Tovey pe Olivia. Pare hăituită şi epuizată. Căciula maro de pe cap nu face decât să-i accentueze paloarea bolnăvicioasă.

- **Olivia! o strig grăbindu-mă spre ea, cu grijă să nu alunec. Eşti bine?**

- **Nu, nu tocmai, îmi răspunde ridicând ochii spre fereastra de la primul etaj, unde presupun că se află apartamentul lui Wesley.**

Pare nedormită.

- **Vrei să te duc acasă? Am lăsat maşina acolo, îi indic parcarea pe termen scurt din capătul străzii.**

Aş putea s-o las la fermă şi să revin în centru. N-am o programare precisă la Madame Tovey.

Ezită. În spatele vitrinei văd mişcându-se o umbră. îmi dau seama că se teme că Wesley s-ar putea să nu fie de acord. Dar expresia i se transformă într-una combativă. Ridică

bărbia şi îmi mulţumeşte. Ne îndreptăm în tăcere spre maşină şi pornesc motorul.

- **Totul e în regulă între tine şi Wesley? o întreb, amintindu-mi discuţia din ziua precedentă.**

Când îşi scoate căciula, părul electrizat i se ridică pe creştet. Şi-l netezeşte absentă cu mâna.

- **Noaptea trecuta s-a întâmplat ceva bizar, îmi spune.**

Ies din parcare şi mă plasez în spatele unui Vauxhall care tocmai ne-a depăşit. Traficul e foarte lejer, ca întotdeauna pe aici.

- **Ah, da?**

Aş vrea s-o întreb despre mesaj, dacă ea a încercat să-l distrugă, însă nu vreau s-o sperii. Iar dacă este într-adevăr vinovată de ceva, aş căpăta un ascendent asupra ei nedezvăluindu-i că ştiu despre bileţelul ars. Sunt îngrozită când aud prin ce-a trecut pe parcursul nopţii.

- **Crezi că ţi-au fost administrate droguri?**

Clipeşte des, îmi dau seama că este pe punctul

să izbucnească în plâns.

-Da.

Ca jurnalist, am mai avut de-a face cu situaţii similare, mai ales cu fete drogate prin cluburi de noapte.

- **Dumnezeule, Olivia 1 Ai fost la poliţie?**

- **Nu ştiu ce să fac. Dale m-a găsit într-o stare îngrozitoare,**

- **El te-a găsit? o întreb, fără să reuşesc să-mi controlez tremurul vocii.**

În timp ce-mi relatează în detaliu ce s-a întâmplat la menhire strâng volanul în mâini, cu mintea lucrând la viteză maximă.

Apoi, când credeam că am auzit ce-a fost mai rău, îmi povesteşte despre dispariţia lui Wesley în toiul nopţii, despre cum acesta s-a întors acasă cu o cutie şi despre telefonul secret.

- Sunt convinsă că e vârât în ceva ilegal, continuă cu un suspin. Am sperat că o să se ducă la lucru de dimineaţă, ca să pot arunca un ochi în cutie, dar era limpede că voia să scape de mine mai întâi. Când i-am sugerat să plece, nici n-a vrut să audă. Mi-a fost clar că nu voia să mă lase singură în casă.

- Dar noaptea trecută te-a lăsat.

- Da, pentru că a crezut că dorm buştean. Totuşi, să mă abandoneze aşa, după toate cele întâmplate...

Oare începe să întrevadă adevărul pe care eu l- am sesizat de la început? Anume, că lui Wesley nu-i pasă decât de el însuşi?

Fac la dreapta în strada principală, trec pe lângă pubul The Raven şi ies din oraş.

- Era cam pe aici, îmi spune arătând spre trotuar. în jur nu mai sunt case, doar câmpuri, până la grajduri. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că am simţit o mână pe faţă.

Atunci mi-a fost făcută injecţia, probabil. îmi amintesc... Se cutremură: îmi amintesc

că am căzut în braţele cuiva. Dar nu reuşesc să vizualizez mare lucru.

Sunt impresionată de felul în care vorbeşte, ca o femeie slabă şi vulnerabilă. Câteodată uit că are aceeaşi vârstă cu mine, căci pare mult mai tânără, mai naivă şi mai inocentă. Apoi îmi amintesc de bileţel. Poate că nu aşa de inocentă, în realitate. Am citit-o greşit? îi manipulează pe cei din jur lăsându-i să creadă că este slabă?

- **Totul e atât de confuz, se plânge în timp ce ajung pe aleea din faţa fermei şi opresc. Iar acum, continuă pe o voce aproape şoptită, mama m-a anunţat subit, printr-un SMS, că trebuie să vorbim despre tata.**

- **Poftim? exclam surprinsă întorcându-mă spre ea.**

- **Nu mi-a spus niciodată mare lucru despre el, cu excepţia faptului că au ieşit împreună o vreme, dar ca a plecat când ea a rămas gravidă. De atunci, nimeni nu l-a mai pomenit vreodată, îmi amintesc că am întrebat-o despre el pe mama lui Sally – era foarte apropiată de mama mea, cel puţin până la accident –, însă mi-a răspuns doar că era „o poamă stricată" şi că ar trebui să fiu mulţumită că am scăpat de el. Am**

început s-o bănuiesc pe mama că minte, că nu existase nici un iubit, că am venit pe lume în urma unui viol sau aşa ceva.

- **O, Dumnezeule! Chiar crezi că e posibil?**

- **Sincer, nu ştiu. Aproape că mi-e frică de adevăr. Rămâne cu ochii pironiţi asupra căciulii din poală, fără să coboare din maşină. Mă întreb de ce vrea să vorbim despre asta acum, reia peste câteva clipe oftând din rărunchi. Bun, ar fi momentul să aflu. îmi aruncă un zâmbet palid. Trebuia să hrănesc caii de dimineaţă. Cred că mama e supărată pe mine.**

- **Dar, Olivia, ai fost atacată pe stradă. Ar trebui să te duci la poliţie. Vrei să merg cu tine?**

- **Nu. Stai liniştită. O s-o fac mai târziu.**

- **Ai grijă de tine. Dacă simţi nevoia să te sfătuieşti cu cineva, îţi stau la dispoziţie. Fireşte, confidenţial, ca prietenă...**

- **Mulţumesc.**

O urmăresc îndreptându-se spre grajduri cu umerii căzuţi, târşâindu-şi picioarele. Arată ca o femeie condamnată.

în drum spre cabinetul lui Madame Tovey mă gândesc la Olivia, la ce i s-a întâmplat şi la faptul că a fost găsită tocmai de Dale. E clar că aici se petrece ceva necurat. Nu cred că are vreo legătură cu paranormalul sau religia, indiferent de convingerile unor localnici. în schimb, cred că totul face parte dintr-un plan şi că are legătură cu dispariţia prietenelor Oliviei.

Prăvălia clarvăzătoarei este colorată într-un roşu ţipător care contrastează cu faţadele discrete ale clădirilor din jur. Când împing uşa se aude clinchetul unui clopoţel. Interiorul este mic şi miroase a igrasie, tămâie, ţesături vechi şi ceai lăsat prea mult la fiert. Pe rafturi sunt înşirate seturi de tarot şi bijuterii baroce. Pe la ferestre atârnă săculeţe cu plante aromatice, iar într-un colţ, pe o masă acoperită cu un postav verde-închis, între două fotolii înalte, tronează o bulă de cristal. Mă uit în jur şi mă întreb câţi clienţi îi trec pragul de fapt.

Pe o uşă interioară îşi face apariţia, legănându-se uşor, o femeie îmbrăcată într-o rochie lungă, cu brăţări până la jumătatea

braţului. E trecuta de şaizeci de ani şi îşi ţine părul strâns într-un coc înalt. Poartă în mâini o tavă cu un ceainic şi două cești pe care o aşază lângă bula de cristal. N-aş putea spune dacă e pentru consum sau pentru ghicit în frunze.

- **Bună, draga mea, mă salută zâmbitoare. Rujul, mult prea roşu, i s-a încrustat în ridurile din jurul gurii. Cum pot să te ajut?**

Îi explic cine sunt şi de ce mă aflu în oraş. Mă ascultă cu o privire fixă, fără să clipească. Mă simt oarecum iritată.

- **Ştiam că vei veni, spune când termin de povestit. Uşor de zis, din moment ce mă aflu în faţa ei. Ia loc, te rog. Se cocoţă pe un fotoliu, făcându-mi semn spre celălalt. Ceai? mă întreabă şi începe să toarne lichidul în cești înainte să apuc să-i răspund.**

Mă uit bănuitoare la lichidul maroniu. Ia o înghiţitură privindu-mă pe deasupra cești.

- **Vrei să-mi iei un interviu?**

- **Da, dacă aveţi timp acum.**

- Cum să nu? Se ridică, se duce la uşă şi întoarce semnul agăţat de geam cu partea pe care scrie ÎNCHIS spre exterior. Acum n-o să ne deranjeze nimeni, îmi spune zâmbind când îşi reia locul.

Scot telefonul din geantă şi pornesc aplicaţia de înregistrare. Aparatul ultramodern arată straniu lângă bula de cristal gigantică. încep cu câteva întrebări de încălzire:

- De când locuiţi în Stafferbury şi de când v- aţi descoperit talentul de medium?

- Trăiesc de prea mult timp aici, draga mea. Mi-am descoperit calităţile încă din copilărie, când am auzit-o pe răposata mea bunică vorbindu-mi.

- Aşadar, eraţi aici la momentul dispariţiei celor trei tinere?

- Categoric. Am şi dat o declaraţie la poliţie.

- Serios?

- Da. Am considerat că era o datorie morală. Văzusem deja totul în cărţi. Nu m-au băgat în seamă.

- **Şi ce le-aţi spus poliţiştilor?**

- **A, o mulţime de lucruri.**

Rânjeşte şi ridică la buze ceaşca din porţelan fin, sorbind fără grabă.

Aştept să continue, tot mai plictisită de spectacolul pe care mi-l oferă. în sfârşit, lasă ceaşca pe farfurioară.

- **Dar ei sunt orbi, înţelegi?**

- **Orbi?**

- **Da. Nu văd ce se întâmplă în oraş.**

Mă foiesc pe scaun, tot mai agitată.

- **Şi ce se întâmplă, mai exact?**

- **Forţele s-au pus în mişcare. Forţe nevăzute. Stâncile acelea au fost ridicate într-o anumită configuraţie şi generează o energie extrem de puternică. Acolo s-au întâmplat multe lucruri rele de-a lungul istoriei. Sacrificii, ritualuri magice.**

îmi ascund cu greu dezamăgirea. Speram să aflu ceva concret, nu să asist la un delir despre aliniamente sacre şi energie negativă.

- Bea-ţi ceaiul, draga mea, îmi face semn cu mâna, zdrăngănind din brăţări.

Preţ de o clipă mă întreb dacă nu cumva a pus ceva în el, dar e o suspiciune ridicolă. Nu suntem într-un serial de televiziune şi femeia din faţa mea nu e maştera cea rea, deghizată prost. Iau o înghiţitură. Are aromă de anason şi nu e rău deloc.

- Ce aţi declarat la poliţie la vremea respectivă? încerc s-o aduc înapoi la subiect. Ce anume aţi văzut în cărţi?

- Un bărbat cu o cicatrice.

Inima începe să-mi bată mai tare.

- Ce anume, mai precis, despre acest bărbat cu cicatrice?

îi povestise Olivia despre individul care o urmărea, sau chiar a „văzut ceva în cărţi”?

- E încă aici. Îi simt prezenţa. Îşi atinge superstiţioasă broşa rubinie de la piept. El este cheia dispariţiei fetelor acelora.

- Asta le-aţi spus poliţiştilor?

- Da, imediat după accident.

- Aveţi idee cum îl cheamă?

- Din păcate, nu.

- L-aţi văzut vreodată pe aici, prin oraş?

Clatină din cap. O şuviţă i se desprinde

din coc.

- Şi... fetele – încep o întrebare la care mă tem că ştiu deja răspunsul –, cu fetele ce s-a întâmplat?

- Ştiu doar că sunt aici. Sunt încă aici.

îşi împinge după ureche şuviţa rebelă. Respir adânc înainte s-o întreb:

- Sunteţi sigură?

- Asta mi-au arătat cărţile.

- Vreţi să spuneţi, aici, pe pământ, sau aici, în Stafferbury?

- în Stafferbury, desigur. Tot timpul au fost aici.

Mai ia o gură de ceai. E nebună sau mitomană? Poate amândouă. Sau poate că vrea să spună că sunt moarte şi îngropate aici?

- Dar omul cu cicatricea?

- Şi el este aici, aşa cum am mai spus. Repet: oamenii trebuie doar să deschidă ochii. Mă înţelegi?

- Nu tocmai. Se pare că o urmărea pe Olivia încă dinainte de accident.

- Da, aşa este. În privinţa asta nu mintea.

Simt o undă de dezamăgire. Prin urmare, a

stat de vorbă cu Olivia. Au croit povestea asta între ele? Olivia şi-o fi închipuit că, dacă o convinge pe Madame Tovey, aceasta i-ar putea susţine afirmaţiile în faţa poliţiei,

făcându-le mai credibile? Cât de bine se cunoşteau pe atunci?

Îi pun ultima întrebare.

- **O, nu prea bine. Nu încă. Evident, acum mă întâlnesc mai des cu ea, pentru că iubitul ei locuieşte deasupra. Deşi nici el nu sta prea mult pe-aici.**

îmi amintesc ce mi-a spus Olivia despre cutia de pantofi.

- **Cum adică?**

- **Mă rog, nu e treaba mea, dar vine şi pleacă la cele mai ciudate ore.**

- **Locuiţi aici, în magazin?**

- **Nu, în spate. Am o mică garsonieră. Exact ce-mi trebuie. Ştii ceva, hai, lasă-mă să-ţi ghicesc. Se întinde şi-mi ia mâna. E gratis pentru tine.**

Mi se face rău, dar nu vreau să par nepoliticoasă, aşa că o las să-şi facă pofta. îmi dă drumul la mână şi ia un set de cărţi de tarot din faţa ei. Cartea numită Moartea

iese prima, când începe să le întoarcă. Normal. îmi surprinde privirea.

- Nu e ce crezi tu, îmi spune zâmbind larg. Moartea nu e neapărat un semn rău. înseamnă noi începuturi. înnoire.

Mă gândesc la Gavin şi mi se pune un nod în gât. Finalul căsătoriei noastre.

- Acum treci prin ceva teribil de dureros, dar o să fie bine, draga mea. O să ajungi la capătul tunelului şi lucrurile se vor aranja. Mă bate uşurel pe mână şi trage altă carte: îndrăgostiţii. O, de-abia asta e cu adevărat interesant – noi relaţii. Vei fi pusă în faţa unei alegeri.

înghit cu dificultate. Nu cred că vreau să continuăm şarada asta. îmi împing scaunul în spate şi mă ridic.

- Mulţumesc, aţi fost foarte amabilă, dar trebuie să plec, zic întinzându-mă să-mi iau geanta.

- Ţi-e frică, îmi spune calm. E normal, Jenna. Dar trebuie să-ţi înfrunţi temerile. Nu te teme de schimbare.

- N-am venit aici ca să vorbim despre mine, îi răspund îndepărtându-mă de ea. Sunt aici ca să aflu mai multe despre bărbatul cu cicatricea şi despre fete...

- îndrăgostiţii, oftează femeia, cartea aceea nu se referă doar la tine.

Mă opresc, brusc interesată.

- Ce vreţi să spuneţi?

- Aşa a început totul. Este cheia de boltă a întregii tărăşenii.

Mă simt din nou extrem de frustrată. Nu mai vreau să aud ghicitori. Dacă ştie ceva, de ce nu mi-o spune direct?

- Şi care e „întreaga tărăşenie"?

- Eu sunt doar vasul, receptaculul, draga mea. Nu ştiu ce înseamnă toate astea. Îţi pot spune doar ce văd în cărţi. Atât şi nimic mai mult.

Sunt mai confuză decât în momentul când am intrat pe uşă.

- Bun, hai să încercăm să punem puţină ordine în afacerea asta. Spuneţi că omul cu cicatricea s-a întors la Stafferbury şi că e implicat în dispariţia celor trei fete.

- Extrem de implicat.

- Şi de ce este aşa de importantă cartea îndrăgostiţii?

- De la ei a pornit totul. Dar, din nou, nu-ţi pot spune mai multe. Ştiu doar că joacă un rol central în afacerea asta sinistră.

- Am înţeles. în regulă. Mulţumesc, încă o dată, mi-aţi fost de mare ajutor.

Mă priveşte intens, cu sprâncenele ridicate.

- Deschide-ţi mintea, Jenna. înţelege că pe lumea asta există lucruri pur şi simplu inexplicabile.

îmi încrucişez sfidător braţele la piept.

- Dar Ralph Middleton? Şi moartea lui are legătură cu cazul?

- O, da. Sunt sigură.

Când îmi strâng lucrurile o aud şoptindu-mi aproape imperceptibil:

- **Să nu ai încredere în nimeni. Asta vor să-ţi transmită cărţile de tarot, Jenna. Toată lumea minte.**

OLIVIA

Caii sunt încă pe câmp. Olivia se încruntă. Aveau o lecţie programată la 11, iar animalele ar fi trebuit aduse de mult acasă. Era treaba mamei ei. Simţi o înţepătură de vinovăţie. Mama este o femeie în vârstă. Dacă ar fi fost aici, i-ar fi putut da o mână de ajutor.

îşi înghite anxietatea şi se pregăteşte să facă faţă lucrurilor pe care urmează să le audă despre tatăl ei.

Verifică magazia care le foloseşte drept birou, constată că este goală, apoi se îndreptă spre depozitul de hamuri din capătul celălalt al curţii. Când nu găseşte pe nimeni nici acolo, începe să se îngrijoreze. Land Roverul mamei e parcat în curte. Probabil că e prin casă. în acel moment îi sună mobilul. îl scoate imediat, crezând că este mama ei, dar pe ecran apare numărul lui Wesley. Nu o sună aproape niciodată de la birou.

- **Bună, Wes. Totul în regulă?**

- **Nu, nu tocmai.**

Pare că vorbeşte cu dificultate şi, după sunetul maşinilor din jur, îşi dă seama că merge pe jos, pe o stradă aglomerată.

- **De ce nu eşti la lucru?**

- **Fiindcă am fost nevoit să mă duc până la mama naibii, la Devizes, de-aia!**

- Cum? De ce?

- Nici nu ieşisem bine din casă, când am primit un telefon. De la poliţie.

- De la poliţie? De ce?

- Vor să le răspund la câteva întrebări, din ce am înţeles.

- Nu te-au arestat?

- Sigur că nu m-au arestat, ce fel de întrebare e asta? Dumnezeule, Livl M-au chemat în centru, la secţie, aşa că mă duc ca un băiat cuminte.

Pare la capătul nervilor, dar Olivia simte şi o notă de teamă în vocea lui.

- Despre ce vor să vorbească cu tine?

- O să te informez când aflu.

Poate că vor să-l interogheze în legătură cu cele întâmplate azi-noapte, cu cutia pe care o căra, cu telefonul de unică folosinţă. îl

bănuieşte din nou că este implicat în activităţi ilegale.

- **Sper că o să fie OK.**

- **Sigur, îi răspunde prea puţin convins. Te sun mai târziu.**

închide brusc. Olivia n-are timp acum să-şi facă griji pentru el. Are probleme mai urgente.

îşi găseşte mama la masa de pin din mijlocul bucătăriei, cu o ceaşcă de cafea în faţă. E îmbrăcată tot cu haina matlasată şi are în picioare cizmele de călărie. Obrazul îi este brăzdat de o dâră de noroi uscat, iar părul, de obicei strâns în coc, îi stă în neorânduială.

Ştie că mamei ei îi place munca în natură, dar este o activitate solicitantă fizic. Olivia o tot bate la cap să angajeze un manager sau pe cineva care să le dea o mână de ajutor, însă Ana insistă că nu-şi permite, că manejul abia îşi acoperă cheltuielile. Olivia n-are de unde să ştie care e situaţia financiară reală, căci nu i se permite să se apropie de registrele contabile.

- **Am citit mesajul pe care mi l-ai trimis. S-a întâmplat ceva?**

Ana ridică spre ea o pereche de ochi obosiţi, încercănaţi.

- **Trebuie să stăm de vorbă. Vrei ceva de mâncare?**

Olivia nici nu vrea să audă. Trebuie să termine odată cu melodrama asta infernală. Să smulgă plasturele dintr-odată, oricât ar durea-o.

- **Nu. Spune-mi, îi răspunde pe o voce joasă.**

- **Atunci, să-ţi fac o cafea.**

Mama ei se ridică în picioare. Are nevoie să-şi găsească de lucru ca sa-şi controleze emoţiile, „îşi face griji pentru mine. De ce?", se întreabă Olivia. O vede deschizând unul dintre dulapurile demodate ca să ia o cană. Toată casa are nevoie de o renovare şi de mobilă nouă, dar pe mama ei n-a interesat-o niciodată aspectul estetic. „Solidă", „nepretenţioasă", capabilă", „cu picioarele pe pământ", aşa o descriu cunoscuţii, îşi ţine spatele drept, mândru, iar de haină îi atârnă fire din coamele

cailor. Olivia simte cum i se pune un nod în gât. Vrea să savureze cât mai mult aceste momente, căci ştie că situaţia se va schimba după discuţia cu mama ei.

Au dreptate cei care spun că ignoranţa este o binecuvântare.

Ana îi întinde o cană de cafea şi se aşază la masă. A ei s-a răcit, ca şi cum şi-ar fi aşteptat fiica o veşnicie.

- Hai odată. Spune-mi, o îndeamnă, oţelindu- se pe interior.

Urmează să afle că tatăl ei e un fel de monstru, un violator, un psihopat.

- Cred că tatăl tău este în oraş. A fost văzut.

Olivia e cât pe ce să scape cana din mână.

- Cum? Cine l-a văzut?

- Nu contează. îmi pare rău că nu ţi-am spus mare lucru despre el. Adevărul este că l-am iubit. Odinioară am crezut că-l iubeam foarte mult. Dar a apărut un... incident şi

ne-am despărţit. Apoi am descoperit că rămăsesem însărcinată cu tine.

O umbra îi trece peste chip. Retrăieşte suferinţa prin care a trecut.

- **De ce te-ai decis să-mi spui asta tocmai acum?**

- **Pentru că am impresia că vrea să te vadă. Am auzit că este aici, în Stafferbury, şi nu văd alt motiv pentru care s-ar fi întors.**

Din cuvintele ei răzbate disperarea. Olivia n-a văzut-o niciodată pradă unei asemenea emoţii.

- **De ce vrea să mă vadă acum, după ce nu s-a interesat de mine atâţia ani? De ce te-a lăsat însărcinată?**

O doare capul. Nu mai suportă.

- **Da, e adevărat că a lipsit multă vreme.**

Olivia observă că mamei sale îi tremură

mâinile.

- **Unde a fost?**

- **Aici e problema... asta voiam să-ţi spun. A fost la închisoare, unde a executat o sentinţă grea.**

- **Ce-a făcut?**

Răspunsul Anei îi îngheaţă sângele în vene:

- **A ucis.**

41

JENNA

Parchez maşina în faţa cabanei derulând în minte conversaţia cu Madame Tovey. Cobor, uşor distrată, şi mă blochez când vad o siluetă înaltă lângă uşa mea. Duc mâna la piept, cu inima în gât, dar mă relaxez când îl recunosc pe Samuel, clientul din căsuţa de vizavi.

îşi suflă în mâini şi bate mărunt din picioare ca să se încălzească. Pământul e acoperit de un strat subţire de gheaţă.

- **N-am vrut să te sperii. îmi cer scuze dacă eu şi José am fost nepoliticoşi aseară.**

Am ajuns târziu, eram obosiţi, spune zâmbind larg.

- **Oh, nu e nici o problemă. A fost vina mea.**

Îi explic confuzia pe care o făcusem şi îl văd încruntându-se.

- **Aşadar, ca să fie clar, ai venit la noi în seara trecută pentru că văzuseşi un bărbat ocupând ilegal cabana şi te-ai gândit că s-a întors?**

- **Da.**

- **Cum arăta?**

- **Hm... Fac un efort să-mi reamintesc. Purta o haină lungă, cu glugă, genul impermeabilelor pentru pescari. Nu i-am văzut faţa. Era înalt. Presupun că era un bărbat, dar la fel de bine ar fi putut fi o femeie înaltă.**

- **Poţi să arunci o privire la fotografia asta?**

în imagine apare chiar el, când era mai tânăr, lângă un alt bărbat. Amândoi sunt

bruneţi, cu ochi negri, dar celălalt pare mai slab. Samuel îl ţine pe după umeri şi e fotografiat din profil.

- **Crezi că ar putea fi acest om? Acum ar trebui să aibă peste şaizeci de ani.**

- **Nu ştiu. E posibil. După cum spuneam, n- am reuşit să-i văd faţa. Cine e în poza?**

- **Fratele meu, mai precis fratele meu vitreg, după tată. Am pierdut legătura cu el, dar am auzit că ar fi aici, la Stafferbury, şi am venit imediat de la noi, din Cumbria, ca să-l vedem. Am angajat pe cineva ca să-l caute şi am găsit o rezervare pe numele lui făcută acum câteva zile la o pensiune. Când am ajuns acolo, ne-au spus că nu se prezentase.**

încerc să mi-l imaginez pe omul pe care l-am văzut în fotografie la o vârstă mai înaintată, cu o

haină lungă, impermeabilă. Îi dau poza înapoi.

- **Fratele dumitale este înalt?**

- **Da, are peste un metru optzeci.**

Ar putea fi acelaşi individ. Dar de ce s-ar ascunde aici, dacă şi-a rezervat cazare la o pensiune? Poate că nu mai avea bani şi sperase să se adăpostească aici gratis. îmi vine brusc altă idee: nu cumva el m-a atacat în noaptea când a murit Ralph?

- **Probabil că a fost doar în trecere pe aici. îl caut de mai mulţi ani, şi de data asta aproape că-l găsisem. Câteodată am impresia că nu vrea să dau de el. La urma urmelor, n-am fost cel mai bun frate, spune plecându-şi stingherit fruntea. Vâră mâna în buzunarul din spate şi îşi scoate portofelul. Mai am şi fotografia asta. A fost făcută în aceeaşi zi, ultima dată când am fost împreună, acum douăzeci de ani. Calitatea nu e prea bună, din păcate.**

îmi întinde o poză mototolită. în imagine apare acelaşi bărbat, singur, aşezat pe un zid de piatră. în ochi i se citeşte tristeţea. Are o ţigară în colţul gurii. Nu-l recunosc. Sunt pe punctul să-i dau înapoi fotografia, când observ ceva la chipul omului. Mă uit mai bine.

- **Ce-i asta? îl întreb pe Samuel, arătându-i cu degetul o cută întunecată de pe obrazul stâng al omului din imagine.**

- **Ah, da. O cicatrice căpătată într-o încăierare, cu câţiva ani înainte. A fost o rana urâtă, cât pe ce să-şi piardă ochiul.**
O cicatrice.

- **Cum îl cheamă pe fratele dumitale?**

Nu ştiu cum se leagă toate aceste informaţii, dar ar putea fi un element important.

- **John-Paul. John-Paul Molina.**

42

JENNA

N-am intrat nici de zece minute în cabană, când aud o bătaie în uşă. Deschid, în speranţa că este tot Samuel, dar îl văd pe Dale. îmi zâmbeşte şi-mi aruncă o privire tandră, făcându- mă să simt pe loc o forfotă plăcută în stomac. „O, Jenna, nici să nu te gândeşti", îmi spun. Ştiu că este doar o reacţie de orgoliu rănit, după tot ce mi-a făcut Gavin şi după finalul conversaţiei noastre din seara trecută. în orice caz, cuvintele ghicitoarei încă îmi răsună în urechi: „Toată lumea minte".

Nu-i răspund la zâmbet.

- Da, Dale. Totul e în regulă? îl întreb cu un aer profesional.

Pe chipul lui se citeşte confuzia.

- Voiam să văd dacă eşti bine, după azi-noapte. Mai întâi păsările moarte, apoi încurcătura cu oamenii din căsuţa vecină...

- Sunt bine, dar m-am întâlnit întâmplător cu Olivia azi-dimineaţă. îi povestesc ce-am aflat de la ea, apoi trec la atac: Mi-a zis că ai găsit-o la menhire. Ce căutai acolo? Şi de ce nu mi-ai spus aseară în ce hal ai găsit-o?

îşi strânge braţele pe lângă corp ca să se încălzească. Are vârful nasului roşu de la frig.

- Eram în trecere. Investigam o pistă. N-am vrut să-ţi spun nimic fiindcă îmi făceam griji pentru tine şi pentru că voiam să descâlcim povestea cu ocupantul celeilalte căsuţe. Am condus-o pe Olivia la Wesley şi apoi m-ai sunat tu.

- Crede că a fost drogată.

- Asta suspectam şi eu. E cam răcoare aici, n- am putea continua discuţia

în casă? îmi sesizează şovăirea, căci ridică mâinile cu palmele deschise spre mine, ca şi cum ar fi depăşit o limită pe care nici eu nu ştiam că am impus-o. Nu e nici o problemă, vorbim aici, adaugă.

Poate că ar trebui să ne întâlnim într-un loc public, în loc să-i transmit mesaje confuze. Mai întâi îl sun ca să-i cer ajutorul, apoi îi interzic să intre în casă. E ridicol din partea mea să cred toate bazaconiile lui Madame Tovey. La urma urmelor, nu e decât o escroacă, pe când Dale s-a purtat frumos cu mine. Am mai lucrat cu poliţişti, şi nici unul dintre ei nu a fost atât de dornic să împărtăşească informaţii ca el.

- **Nu, îmi cer scuze, te rog, intră.**

Mă dau la o parte ca să-i fac loc pe uşă. Când trece pe lângă mine, observ că miroase a aer rece şi a şampon cu lămâie. În cine altcineva aş putea avea încredere?

Mă urmează în bucătărie şi se saltă pe unul dintre scaunele înalte. Fac cafea şi îi ofer lapte.

- **S-au întâmplat mai multe lucruri, începe deschizându-şi carnetul de notiţe.**

Mă apropii de el prefăcându-mă că mă întind după cutia de lapte şi încerc să trag cu ochiul la însemnări, dar mă împiedic şi aproape îi cad în poală. Pare şocat.

- **Ce faci?**

- **Scuze, m-am dezechilibrat. Voiam laptele.**

Simt cum mi se încing obrajii.

îmi întinde cutia încruntându-se puţin. îmi torn lapte în cafea, deşi de obicei o beau neagră.

- **Ştiu că am fost cam evaziv, continuă cu o notă de regret, dar colaborez strâns cu colegii de la Brigada Antidrog, care conduc o anchetă la nivelul comitatului. Stafferbury este de multă vreme în atenţia lor.**

Mă ridic în picioare, brusc interesată.

- **Ce? În orăşelul ăsta?**

- **Exact. De multe ori traficanţii aleg astfel localităţi, ca să evite marile oraşe. Am ajuns la concluzia că aici funcţionează o reţea de trafic de crack. Ralph era drogat**

până în albul ochilor, iar banii pe care i-am găsit în rulotă ar putea proveni din droguri.

- **Vrei să spui că a murit de la o supradoză, nu de la lovitura la cap?**

- **Nu. Lovitura l-a ucis. Ce vreau să spun este că era folosit ca dealer. Era un om vulnerabil. O ţintă facilă. Nu cunoaştem încă toate detaliile, dar n-ar fi exclus să fi fost ucis de un al membru al bandei.**

îmi amintesc ce mi-a povestit Olivia de dimineaţă despre Wesley, despre cutia misterioasă şi telefonul secret. îi relatez lui Dale.

- **Crezi că ar putea fi implicat?**

Trage adânc aer în piept.

- **Este una dintre persoanele de care ne ocupăm.**

Gândul mă duce instantaneu la Olivia, care a trecut prin atâtea necazuri în ultima vreme.

- **încă ceva, adaugă, cu ochii în carneţel.**

De data asta reuşesc să arunc o privire furişă. Scrisul lui nu seamănă cu cel din mesajul de ameninţare, ceea ce mă face să cred că Olivia e cea care a încercat să ardă bileţelul. Dar dacă ea l-a scris, atunci de ce să-l distrugă? Ar fi trebuit să-şi închipuie că l-am fotografiat pe loc. Dacă nu l-a scris ea, atunci cine?

Revin la cuvintele detectivului, dându-mi seama că am pierdut prima parte:

- **... am primit un telefon azi-dimineaţă de la tipul din cabana de vizavi. Numele lui este Samuel Molina şi a venit aici ca să-şi caute fratele.**

- **Şi de ce te-a sunat pe tine?**

- **Pentru că avea cartea mea de vizită. Spera ca l-aş putea ajuta să-l găsească.**

îmi derulez în minte discuţia cu Samuel şi îi povestesc despre fotografie.

- **Avea o cicatrice. El trebuie să fie individul despre care afirmă Olivia că o urmărea înainte de accident.**

- **Da. Pe baza descrierii făcute de Samuel, am săpat puţin.**

închide carneţelul şi scoate din buzunar telefonul mobil. îl deblochează şi îmi arată o fotografie cu un document oficial, copia unui contract de închiriere semnat în 1979 de o anume Anastacia Rutherford şi de un bărbat numit John-Paul Molina.

Cad pe gânduri câteva secunde. Rutherford.

- **Există o legătură între Anastacia şi Olivia?**

- **Da. E mama ei. Şi bănuiesc, deşi nu pot fi sigur, că John-Paul este tatăl, bazându-mă pe faptul că ea s-a născut în august 1980.**

Tace, lăsându-mi timp să diger informaţia.

- **Anastacia ştie că Samuel este în oraş, căutându-şi fratele?**

- **Hmm... Când l-am întrebat pe Samuel despre Anastacia Rutherford, mi-a răspuns că n- a auzit niciodată de ea. Nu ştia că a fost odinioară iubita fratelui său. Conform contractului, au închiriat apartamentul de deasupra unei foste**

spălătorii, pe strada principală. Acum, în locul ei s-a deschis un magazin de bijuterii. în orice caz, în 1980 John- Paul a fost condamnat pentru trafic de droguri.

- **Ce? Olivia e la curent? îl întreb şocată.**

Mai întâi afiu că bărbatul cu cicatricea s-ar putea să-i fie tată, iar acum, că a fost condamnat penal. Probabil că de aceea o urmărea atunci, în 1998. Dar de ce nu şi-a dezvăluit identitatea? De ce să dispară şi s-o condamne la ignoranţă atâţia ani?

- **Nu ştiu. Situaţia e foarte neclară.**

- **Ce s-a întâmplat cu el după ce a fost reperat în Stafferbury în 1998? Olivia lasă de înţeles că nu l-a mai văzut de atunci.**

Dale îşi pune carneţelul înapoi în buzunarul interior.

- **Am verificat. John-Paul Molina nu a mai fost arestat şi nu pare să fi părăsit teritoriul Marii Britanii. Asta este întrebarea la care încercăm să răspundem. De ce a dispărut atât timp şi de ce s-a hotărât să reapară acum?**

Ia o gură de cafea. Eu nici nu m-am atins de a mea.

- **Trebuie să discutăm din nou cu Olivia, îi spun. Tatăl ei s-a întors şi este un fost puşcăriaş condamnat pentru trafic de droguri. Olivia afirmă că a fost drogată noaptea trecută. Ralph a fost găsit drogat, cu o sumă mare de bani ascunsă în rulotă. Wesley foloseşte un telefon secret. Sunt implicaţi cu toţii, sau Olivia bate câmpii?**

- **Nu se leagă, mă aprobă Dale cu ochii pierduţi în zare. Am teoriile mele, dar... Ridică din umeri. Cred că Olivia ştie mai multe decât ne spune.**

Mă simt nervoasă, ca atunci când exagerez cu cafeaua. Un picior mi se bâţâie necontrolat.

„Toată lumea minte."

Oare Olivia m-a minţit încă de la început?

- **Poate că ea i-a dat droguri lui Ralph, când a fost la el înainte să fie ucis, gândesc cu voce tare. Sau banii. Poate că s-au certat de la bani? Poate că face parte din reţeaua de traficanţi. Mă duc să-i fac o vizită. Sunt curioasă ce-o să-mi răspundă.**

Dale clatină grav din cap.

- Nu, Jenna, nu e o idee. Intenţionam să trec pe acolo, după ce vorbeam cu tine. I-am spus azi-noapte că o să-i fac o vizită, ca să discutăm despre accident.

- E puţin probabil să scoţi ceva de la ea. Cu mine s-ar putea să fie mai deschisă.

- Nu ştiu ce să zic...

- Hai, Dale. E clar că n-o să-ţi spună nimic. O să se închidă în cochilia ei.

Lasă capul în jos cu un aer învins.

- Chiar mă pricep să intru sub pielea oamenilor, doar e meseria mea, insist. Vreau să-i acord încrederea mea, dar îl suspectez de când am aflat de la Olivia că el a găsit-o pe câmp. Ce căutai la menhire noaptea trecută? îl întreb. De ce nu te-ai dus direct acasă, după ce ai trecut pe la mine?

- Ţi-am mai spus, oftează. Verificam o pistă. Lucrez la orele cele mai ciudate. Rupe contactul vizual şi îşi goleşte ceaşca de cafea. Sunt tot mai convinsă că-mi ascunde

ceva. Bun, spune în cele din urmă. E timpul să plec.

Se ridică şi duce ambele căni în chiuvetă, apoi mă urmează în antreu, fără să mă scape din ochi în timp ce-mi trag cizmele.

- **Jenna, te rog să fii prudentă. Nu ştim încă în ce măsură este implicată Olivia în toate acestea.**

Privirile ni se întâlnesc o clipă. Las capul în jos, ca să-mi ascund stânjeneala.

- **O să fiu atentă, îţi promit.**

închid uşa în urma noastră, iar Dale porneşte cu paşi mari spre maşina lui. Când ajung la Audi-ul meu, îl văd în retrovizor aşezat la volan, cu telefonul la ureche, vorbind energic cu cineva. Aruncă o privire în direcţia mea, dar îşi fereşte rapid ochii. Pune capăt conversaţiei şi demarează, ieşind de pe alee.

43

OLIVIA

Olivia îşi priveşte înspăimântată mama, pe măsură ce află noi şi noi detalii despre tatăl ei şi despre relaţia lor, dar nu se gândeşte decât la fapta care pune capac la toate.

- **Tatăl meu a ucis un om?**

Mama ei se opreşte din vorbit, fixând cu privirea masa dc pin.

- **Şi nu mi-ai spus nimic până acum? Bucătăria se învârte cu ea. încă un secret. încă o minciună. Pe cine... pe cine a omorât?**

- **Mai contează? îi răspunde Ana cu tristeţe în glas.**

- **Cum? Adică, de ce? Nu înţeleg... îşi împinge scaunul în spate. Nu poate să respire. Simte fulgere de durere în piciorul rănit. A uitat să-şi ia medicamentele de dimineaţă. Trebuie să plec de aici, anunţă îndreptându-se cu chiu cu vai spre uşă.**

îşi ia haina din cuier şi iese în aerul rece de iarnă. Chiar atunci maşina lui Mei intră în curte, iar instructoarea îi face veselă cu mâna. îşi lipeşte un zâmbet fals pe chip, ca să-şi ascundă emoţiile. Caii nici măcar nu sunt gata. Au programaţi trei

adulţi la ora 11. Mei o să-şi piardă imediat buna dispoziţie.

- **Suntem puţin în întârziere azi, dar nu durează mult, o informează.**

Fără să aştepte răspunsul, se îndreptă spre magazia de hamuri, ca să aducă echipamentele pentru Roxie şi Prince. O să mai facă un drum pentru Petal. Nu se poate gândi la nimic altceva decât la tatăl ei. S-a întors în oraş. Este un criminal. îi puse şaua lui Prince mai întâi, un murg înalt de cincisprezece palme-. îi trece hamul peste cap, îi înfige zăbala în gură. Pregătirea cailor o calmează. Aude paşi în curte şi îşi vede mama ieşind din magazie cu harnaşamentul pentru Petal, iapa bălţată. în minte i se ciocnesc nenumărate întrebări legate de tatăl ei. A fost întotdeauna o entitate fără chip, fără nume, fără personalitate. O fantomă. Un ticălos fără inimă, care i-a părăsit mama însărcinată. Dar acum, acum stafia are un nume: John-Paul. Şi o personalitate: tandru, în cuvintele Anei, dar şi instabil. Secretos. Probabil că e moştenire de familie.

Şi a ucis un om.

începe să se ocupe de Roxie. Mei îşi face apariţia în grajd.

- O iau eu. Laurie mă aşteaptă, îi spune luându-i frâiele din mână.

Cu mâna cealaltă ţine deja hăţurile lui Prince. Olivia încuviinţează din cap şi îi urmăreşte părăsind grajdul. Rămâne ascunsă în boxa lui Roxie până când toţi caii şi instructoarea ies în arenă.

- Draga mea, eşti aici? se aude vocea mamei ei. Trebuie să vorbim.

- Nu pot acum. Am treabă, o repede.

Nu-i place să se poarte astfel, dar nu se simte în stare s-o menajeze.

- îmi pare rău că te-am încărcat cu povestea asta. Te rog să nu spui nimic nimănui pentru moment, nici lui Wesley.

Olivia mormăie că a înţeles şi se întoarce la treaba ei. Aşteaptă să-şi audă mama plecând înainte să părăsească grajdul.

în timp ce se îndreaptă spre magazia care le serveşte drept birou, vântul îi aduce în urechi vocea puternică, snoabă a lui Mei, care strigă la clienţi să execute un trap

progresiv. Vede Land Roverul mamei sale ieşind de pe alee. Se aşează la masa de lucru, în faţa agendei deschise, şi se lasă cuprinsă de un sentiment de tristeţe, de melancolie. Ar trebui să se simtă... oricum, dar nu fericită, în orice caz. Cum ar putea să fie fericită când tocmai a aflat că tatăl ei este un criminal? O mai încearcă însă şi o anume curiozitate. Pe de altă parte, ideea că tatăl ei trăieşte, respiră undeva în apropiere, căutând s-o întâlnească, o lasă indiferentă. Este ca încă o platoşă ce-i îngreunează trupul.

Scrâşnetul unor roţi pe pietrişul aleii o alertează, făcând-o să se ridice. El să fie? I se face greaţă. Ştie că nu e pregătită pentru aşa ceva. În prag apare însă Jenna, îmbujorată de la frig şi cu părul ei superb, roşcat, răvăşit de vânt.

Olivia îi zâmbeşte larg, bucuroasă s-o vadă. E primul ei zâmbet autentic de când a aflat adevărul.

- Ai timp de cafea? o întreabă jurnalista, dând buzna în birou cu un tupeu de invidiat.

Olivia încearcă să-şi ascundă mulţumirea faţă de această intervenţie binevenită, care o scoate din gândurile

negre. Mei mai are de lucru vreo patruzeci şi cinci de minute cu elevii ei.

- **Sigur că da.**

Ia două câni urâte, marca Nescafe, de pe un dulapior şi toarnă în amândouă cafea instant, amintindu-şi că Jenna o preferă neagră.

Jurnalista îşi ia cana şi se aşază de cealaltă parte a mesei. Într-un colţ gâfâie o aerotermă, dar fără mare efect asupra frigului din încăpere.

- **Cum te mai simţi?**

- **Ceva mai umană, datorită cafelei, minte Olivia ridicându-şi cana.**

De fapt, de fiecare dată când se gândeşte la tatăl ei o podidesc lacrimile.

Jenna pare brusc jenată. Se foieşte pe scaun.

- **Trebuie să-ţi spun ceva. Am aflat că... am aflat... Dumnezeule, nu ştiu cum să formulez asta.**

- **Ce anume?**

Jenna îi povesteşte despre Samuel Molina şi John-Paul.

- **Cel din urmă are o cicatrice pe faţă, Olivia. Cred că el e bărbatul care te urmărea în zilele de dinaintea accidentului. Cred că John-Paul s-ar putea să fie tatăl tău.**

Olivia simte cum o cuprinde groaza. îi e cald şi frig în acelaşi timp.

Omul cu cicatricea era John-Paul Molina? Tatăl ei?

încălcându-şi promisiunea făcută mamei, îi povesteşte Jennei ce-a aflat mai devreme.

- **Uau!**

- **Mă întreb dacă mama ştie că fratele lui îl caută.**

- **S-ar putea, îi răspunde Jenna după un scurt moment de reflecţie. Nu cred că sosirea lui aici şi faptul că mama ta s-a hotărât să treacă la dezvăluiri reprezintă doar o coincidenţă.**

- Dar cum a aflat că s-a întors? oftează Olivia gândindu-se că, în loc să fugă de mama ei, ar fi trebuit s-o asculte până la capăt. De ce mă urmărea în zilele premergătoare accidentului? De ce n-a venit să-mi spună cine este? M-am săturat de toată povestea asta!

Jenna lasă ochii în pământ.

- îmi pare rău.

- Nu-i vina ta. Din contră, îţi mulţumesc că mi-ai spus. Simte ca ochii i se umplu din nou de lacrimi. Mă tem că tatăl meu are o legătură cu accidentul. Dacă el este bărbatul cu cicatricea pe care l-am zărit în camioneta albă... înghite dureros înainte de a continua: Am aflat de la mama că a făcut puşcărie. Dar nu ştiu exact când.

- Prin anii '80, mi-a spus Dale mai devreme. Pentru trafic de droguri de mare risc. O pedeapsă de optsprezece ani, daca am înţeles bine.

Nedumerită, Olivia se îndreaptă de spate.

- Nu. Mama mi-a spus că a fost condamnat pentru omor.

- Pentru omor? Din vocea Jennei răzbate o undă de panică. Pe cine a ucis?

înainte să-i poată răspunde, Olivia vede o umbră trecând prin dreptul ferestrei, apoi mama ei îşi face apariţia în prag, cu o expresie stranie

pe chip şi braţele încrucişate la piept. Jenna se întoarce spre ea speriată.

- O să vă spun, căci nu mai are nici o importanţă în momentul ăsta. L-a ucis pe Derreck, bărbatul pe care-l iubeam.

44

ÎNDRĂGOSTIŢII

Adormiseră unul în braţele celuilalt, acoperiţi doar cu un cearşaf subţire. Stace abia deschisese ochii când auzi urlete de la etajul de jos, de sub camera lui Derreck. îşi dădu seama că strigătele îi aparţineau lui John-Paul. Derreck o strânse mai tare în braţe şi o privi în ochi.
- Nu regret nimic. Indiferent ce-o să se întâmple, îi spuse ea.
- Nici eu. Niciodată nu m-am mai simţit aşa de bine cu cineva. A fost cea mai frumoasă noapte din viaţa mea.

ÎI sărută pe obraz. Cum era posibil să se îndrăgostească de un om pe care îl cunoştea de numai o săptămână?
Apoi John-Paul dădu buzna în cameră, îmbrăcat, cu părul vâîvoi şi urme de la pernă pe faţă, ca şi cum de-abia s-ar fi trezit. în urma lui intrară Griff şi Trevor.
- Ştiam eu! Ştiam că este ceva între voi! Arătă cu degetul spre Stace, care îşi trase cearşaful până sub
bărbie. Credeai că nu simt când te strecurai afară noapte de noapte? Iar tu, se întoarse spre gazda lor, pe tine te consideram prietenul meu!
Scoase un geamăt de animal rănit care îi străpunse inima lui Stace, făcând-o să se simtă cea mai rea persoană din lume. Mai rea decât pot descrie cuvintele. Nu voise niciodată să-l rănească. Derreck se lipi de ea.
John-Paul îşi acoperi chipul cu braţele, ca şi cum ar fi încercat să se apere fizic de scena din faţa ochilor lui. Griff şi Trevor se foiau de pe un picior pe celălalt, neştiind ce să facă. Se iviră şi celelalte fete, lipăind cu picioarele goale pe marmura rece. Maggie se apropie de John-Paul şi începu să-l tragă uşor spre uşă.
- Hai să mergem. Nu merită să te enervezi. Lasă- i să se îmbrace măcar...
Cu aceste cuvinte îi aruncă lui Stace o privire plină de dispreţ, făcând-o să se simtă şi mai rău. Ieşiră cu toţii, înconjurându-l cu trupurile lor pe John-Paul ca o armură vie. Doar Trevor se opri o secundă în prag, le mai aruncă o privire, apoi trânti cu putere uşa în urmă. Reproşurile lui tăcute pluteau în aer.

Lui Stace i se uscase gura de groază.

- O, Dumnezeule! exclamă dându-se jos din pat şi căutându-şi hainele din ajun. N-ar fi trebuit să adorm. Mai bine i-aş fi spus decât să afle aşa...

- Şi mie îmi pare rău, îi răspunse Derreck înnegurat. J.P. e prietenul meu. Mă rog, a fost. Hei, Stace! Se târî prin pat până la ea şi o luă în braţe.

***O sa** fie totul în regulă, o să vezi. Nu regret nimic. Pentru tine merită să pierd un prieten.*

*Tânăra plângea. Pe obraji i se rostogoleau lacrimi mari de vinovăţie. îşi aminti de chipul schimonosit al iubitului ei şi de sunetul gutural pe care îl scosese. Pe de altă parte, nu putea să nu fie de acord cu Derreck. N-ar mai fi suportat **sa** trăiască fără el, chiar dacă asta însemna să-l facă să sufere pe John-Paul. Acesta era adevărul. îi mai rămăseseră trei zile înainte de întoarcerea în Anglia şi voia să profite de ele din plin. Fostul iubit oricum ar fi trebuit să afle de noua ei relaţie. Derreck o sărută cu poftă.*

- Stai, nu pot... trebuie să vorbesc cu John-Paul.

Făcu un efort de voinţă şi se retrase din îmbrăţişarea lui caldă.

Derreck se întinse la loc în pat, complet dezbrăcat. Evită să se uite la el, ca să-şi păstreze hotărârea, căci John-Paul merita o explicaţie.

- Te aştept aici, îi spuse el.

Se aplecă şi îl sărută, apoi ieşi din cameră aproape în fugă, înainte să se răzgândească.

ÎI găsi pe John-Paul în grădină, sub umbrar, înconjurat de prieteni. Ridicară capetele

când o văzură apropiindu-se. Fostul ei iubit se uita fix la piscină, evitându-i privirea. Ce bine ar fi fost dacă s-ar fi trezit mai devreme şi l-ar fi pus la curent înainte să afle toată lumea! Desigur, ar fi suferit, dar nu s-ar fi comparat cu şocul de a o vedea în aşternut cu prietenul lui. Lui Stace îi veni să leşine când rememoră scena.

Se opri timidă, ca în faţa unui complet de judecată, observând că Leonie stătea în braţele lui John-Paul, practic cu sânii pe faţa lui. Maggie era aşezată pe un braţ al şezlongului, în timp ce Hannah, în spatele lui, îi masa umerii. Bărbaţii stăteau pe jos, în jurul lui, de parcă ar fi fost un împărat.

- Nu vrea să stea de vorbă cu tine, şuieră Leonie cu ochi mijiţi ameninţător. Cum ai putut să faci aşa ceva? Ce se întâmplă cu tine? Te-ai transformat într-o bestie.

Aceste cuvinte o puseră pe gânduri. Nu cumva avea dreptate prietena ei? Ce se petrecuse cu ea? Cum putuse să-i facă aşa ceva bărbatului pe care crezuse că-l iubeşte?

- Mă aşteptam la mai mult respect din partea ta, spuse John-Paul întâlnindu-i privirea pentru prima dată.

- îmi cer iertare, îi răspunse. N-am vrut să te fac să suferi.

John-Paul se ridică, făcându-i pe ceilalţi să se îndepărteze. Avea ochii umfiaţi şi roşii. Porni spre vilă şi Stace se luă după el. Traversară bucătăria şi intrară în salonul din partea din faţă a casei, pe care nu-l foloseau aproape deloc. Storurile erau trase, în încăpere era răcoare. John-Paul închise uşa şi se postă în dreptul ei,

făcând-o să se simtă încolţită. Stace simţi o undă de panică.

- Cine eşti tu, de fapt? o întrebă clătinând din cap neîncrezător şi privind-o aspru. Nici prin gând nu mi-a trecut c-o să te porţi în halul ăsta. Nici într-un milion de ani. Cum ai putut să faci aşa ceva, Anastacia? Credeam că mă iubeşti.

John-Paul începu să plângă din nou, făcând-o să plângă şi ea la vederea durerii lui. Lacrimile li se rostogoleau pe obraji. Nu-l văzuse niciodată plângând în cele optsprezece luni pe care le petrecuseră împreună.

- Regret nespus, îmi pare aşa de rău! N-am vrut să te rănesc, dar... nici nu ştiu cum să-ţi explic... N-am simţit niciodată aşa ceva... Pur şi simplu...

- O, da. Mersi. Ce vrei să-mi spui? Că-l iubeşti mai mult pe tipul ăsta, pe care ***/-ai*** *cunoscut de o săptămână, decât pe mine, pe omul cu care ai trăit aproape doi ani? Ce are el şi eu* ***nu*** *am, ia spune? Ah, da, am înţeles – bani!*

Evident, nu era vorba de bani. Lui Stace nu-i păsa deloc de ei. Cum putea să-i explice că fusese vorba de atracţie reciprocă, de o chimie sexuală puternică şi misterioasă? Că o atrăsese într-un mod pe care nu-l putea controla? Trebuia să fie cu el, indiferent de riscuri. Rămase tăcută, căci orice i- ar fi spus l-ar fi rănit încă şi mai puternic.

- Mă iubeşti? o întrebă.

- Aşa credeam... chiar am crezut că te iubesc. Dar cum aş putea s-o mai fac acum, când m-am îndrăgostit de Derreck?

John-Paul scoase încă un geamăt de durere.

- La naiba! Nu pot să cred. Adică, am văzut cum se purta cu tine, te-am văzut cum te strecurai noaptea în grădină, crezând că eu dorm. Asta ai făcut de fiecare dată? Te-ai futut cu el?

Stace se albi la faţă auzind aceste cuvinte grele, neobişnuite în gura lui.

- Nu. Abia în noaptea asta s-a întâmplat. Iar tu, strigă printre suspine, tu m-ai împins la o parte! Nu mi-ai spus niciodată despre Goa. A trebuit să aflu adevărul de la Derreck. Aveai o grămadă de secrete, şi când te-am întrebat, ai refuzat să-mi răspunzi.

Ridică braţele în aer exasperată.

- Sunt convins că ţi-a povestit cu plăcere, ca să mă pună pe mine într-o lumină proastă.

- Ar fi fost mai bine dacă...

- Ţi-a spus cumva scumpul tău Derreck şi motivul pentru care ne-a invitat aici?

- Statuetele...

- Dracu' să le ia de statuete. Sunt pline cu droguri.

II privi şocată.

- Nu se poate. Le-am verificat. Sunt din lemn masiv.

Totuşi, o parte din ea ştiuse întotdeauna că ceva era ***în*** *neregulă. Poate că şi ceilalţi bănuiau.*

- Derreck urma să ne bage pe toţi în gura lupului. Să ne facă să scoatem drogurile din ţară. Inclusiv pe tine, Stace. Inclusiv pe tine.

- Iar tu ai fost de acord, chiar dacă îi cunoşteai intenţiile?

- N-aş fi făcut-o nici în ruptul capului. Mai ales de când ştiu precis ce conţin.
Stace îşi aminti de drogurile din Goa.
*- Dar n-ar fi fost prima dată, nu-i aşa? Cu asta **va** ocupaţi voi când călătoreaţi?*
John-Paul clătină din cap neîncrezător.
- Cine eşti tu, de fapt?
- Dar cine eşti tu? îi răspunse ea furioasă. Este clar că nu ne cunoaştem deloc unul pe celălalt.
Prin ochii negri ai bărbatului trecu un fulger de furie. O apucă de umăr şi începu s-o zgâlţâie violent, apoi îi dădu drumul atât de brusc, încât fata îşi pierdu echilibrul şi căzu pe podeaua tare. Izbucni în plâns, mai mult de spaimă decât de durere.
Dintr-odată, în salon apăru Derreck, în chiloţi şi maiou.
- Las-o în pace! Te-am auzit de la etaj strigând la ea.
Totul se petrecu foarte repede apoi. John-Paul sări la Derreck, lovindu-l cu pumnul în falcă. Stace se ridică, dar, până să apuce să intervină, Derreck mai primi o lovitură, în cealaltă parte a feţei, şi se prăbuşi, lovind puternic podeaua cu capul. Avea buzele pline de sânge.
- Nu! strigă Stace. îl împinse la o parte pe John- Paul şi se aplecă asupra trupului nemişcat. Ce-ai făcut?

45

JENNA

- Cât despre tine, mi se adresă Anastacia după ce termină de vorbit, să nu cumva să dai ceva publicităţii. Totul s-a petrecut în Thailanda, în 1980. N-am aflat nici măcar numele de familie al lui Derreck.

- Aşadar, John-Paul a făcut puşcărie acolo? o întreb confuză.

-Da.

- În 1980?

îmi dau seama că Dale mi-a ascuns acest detaliu, lăsându-mă să înţeleg că fusese închis în Anglia.

- Da. A fost condamnat la optsprezece ani, confirmă ea încrucişându-şi braţele la piept.

Vorbeşte din dreptul uşii deschise. Curentul rece îmi şuieră pe la glezne. Ceva nu se potriveşte totuşi.

- Credeam că John-Paul a fost închis pentru posesie şi trafic de droguri.

Simt privirea Oliviei ţintuindu-mă între omoplaţi, dar nu mă întorc la ea. Mă concentrez asupra femeii din prag.

- Ei bine, te-ai înşelat, îmi răspunde ferindu-şi privirea.

- Mamă, se aude vocea Oliviei, făcându-mă să mă răsucesc spre ea. Pare mică şi speriată în spatele biroului. Am impresia că John-Paul, tatăl meu, a venit să mă caute în 1998. Dar unde a dispărut de atunci? A fost din nou la închisoare?

Habar n-am, îi răspunde nervoasă Anastacia. A mai venit şi apoi a dispărut. Nu-ţi pot răspunde la toate întrebările, pentru că nu ştiu cu mult mai multe decât tine. Iar tu, Jenna, ar fi momentul să pleci. Deja ai auzit prea multe.

O chestionez din ochi pe Olivia, care aprobă din cap. Mă aplec, îmi ridic geanta şi ies într-o tăcere stânjenitoare.

în drum spre maşină îmi dau seama că sunt sigură de un lucru: Anastacia Rutherford minte.

Mă aşez la volan, îmi verific telefonul şi văd că am două apeluri pierdute şi un

mesaj audio de la un număr necunoscut. E de la Izzy Thorne: „îmi cer scuze că nu te-am sunat mai devreme, dar i- am cerut acordul mamei. Şi ea ar vrea să stea de vorbă cu tine. Ştiu că e din scurt, dar astăzi sunt liberă şi ne-ar face plăcere dacă ai putea trece pe la noi.” La finalul mesajului recită o adresă. Mă holbez surprinsă la telefon. Cu toate cele întâmplate în ultimele zile, uitasem complet că i-am dat fetei numărul meu. Şi pică foarte bine că mama ei acceptă să-mi dea un interviu.

O sun înapoi şi îi spun că pornesc spre ele. Cinci minute mai târziu parchez în faţa unei case din anii '80, cu un garaj pentru două maşini în faţă. Gândul mă tot duce la Anastacia Rutherford şi la neconcordanţele din povestea ei. De ce să-mi spună că John-Paul a ucis nu ştiu ce tip, pe nume Derreck, când acela a fost anul în care s-a dus la puşcărie pentru trafic de droguri? Nu pentru ucidere. Iar dacă minte, atunci de ce o face?

Bat la numărul cinci şi îmi deschide o femeie frumoasă, cu pometi proeminenţi şi ochi negri mari. Are vreo şaizeci de ani, e subţire, şi poartă jeanşi negri şi bluză marinărească.

- Tu eşti Jenna? Izzy mi-a povestit despre tine şi despre podcastul la care lucrezi, îmi spune strângându-mi mâna amical.

Tânăra chelneriţă îşi face şi ea apariţia în spatele mamei sale, cu o pisică mare şi flocoasă în braţe. La vedere mea, animalul sare jos şi o zbugheşte la etaj.

- Nu e foarte prietenoasă, râde Izzy. Intră.

Salonul casei e mare, mobilat demodat, cu

canapele albastru-deschis, pereţi cu tapet gălbui şi draperii grele la ferestre. Pe şemineu sunt înşirate fotografii cu Izzy când era mică şi cu Sally. Mama fetei îmi surprinde privirea şi ia o fotografie în mână: Sally adolescentă, ţinând-o în braţe pe Izzy, care trebuie să fi avut patru sau cinci ani. Par fericite.

- E amintirea mea preferată, spune zâmbind trist.

- îmi pare rău, îi răspund cu glasul sugrumat de emoţie.

Clatină din cap şi ochii i se umplu de lacrimi, în părul perfect negru i-a apărut o şuviţă albă. Seamănă cu doamna Robinson din *Absolventul* Pune fotografia la loc şi se aşază lângă Izzy, pe canapeaua de lângă fereastră. Eu aleg fotoliul de lângă uşă.

- Vrei un ceai?

- Nu, mulţumesc. Am băut mult astăzi. îmi daţi voie să vă înregistrez pentru podcast?

- Sigur că da, fă cum crezi că e mai bine, mă încurajează doamna Thorne.

îmi pun telefonul pe masă şi las geanta pe jos.

Femeia începe să vorbească lent şi apăsat, ca şi cum n-ar vrea să se piardă nici un cuvinţel. Clipeşte des, vizibil emoţionată. Sper să se obişnuiască şi să devină mai naturală după câteva minute. Izzy o ascultă cu atenţie şi o aprobă din cap uneori. Doamna Thorne face o descriere completă a lui Sally, reieşind că era o fată silitoare şi ascultătoare.

- Nici în ruptul capului n-ar fi plecat fără să ne spună unde se duce,

afirmă sigură pe ea. Tamzin, poate, dar nu Katie şi sub nici o formă Sally a mea.

- Ce credeţi că li s-a întâmplat?

Femeia ia un şervеţel şi se şterge la ochi, iar Izzy o strânge uşor de mână.

- Cred că li s-a întâmplat ceva rău. A trecut atâta vreme de când nu mai ştim nimic de ea! Dar există şi o urmă de speranţă. I-am păstrat dormitorul neatins. Toate... Vocea îi tremură: Toate lucrurile ei sunt acolo, aşa cum le-a lăsat.

- Uneori intru în camera aceea şi mă prefac că am din nou opt ani şi că sora mea mai mare trebuie să vină din oraş, mărturiseşte Izzy.

Se lasă un moment de tăcere.

- Numele John-Paul Molina va spune ceva?

- Dumnezeule, nu l-am mai auzit de ani de zile. A fost iubitul mamei Oliviei.

- Ştiţi cu ce se ocupă acum?

- De ce întrebi?

Nu e iritată, ci mai mult curioasă.

îi relatez tot ce-am afiat de la Dale şi din conversaţia cu Olivia şi Anastacia.

- John-Paul s-a întors în oraş, după atâta amar de ani?

- Aşa se pare. Când l-aţi văzut ultima dată?

- în Thailanda, la începutul anului 1980.

- în Thailanda? mă holbez surprinsă.

- Da, în ianuarie 1980. Eram în vacanţă cu un grup de prieteni.

- E vorba despre călătoria în care Anastacia l-a cunoscut pe Derreck?

- Exact, spune aranjându-şi o şuviţă de păr rebelă în spatele urechii. Ne-am dus cu toţii la el, deşi nu-l cunoşteam. Relaţia dintre Anastacia şi John-Paul nu mergea deloc bine. Aveau probleme, iar Derreck era

într-adevăr un tip fermecător. Chipeş, cu părul lung şi blond. Ca Robert Redford în tinereţe. Stace – aşa o strigam pe atunci – s-a îndrăgostit lulea. Bietul John- Paul nu avea nici o şansă. Mi-a fost milă de el. Apoi a avut loc o chestie oribilă la plecare, în aeroport.

- Atunci a fost arestat John-Paul?

încuviinţează din cap şi îi aruncă o privire fiicei sale. Izzy o priveşte ca şi cum ar auzi pentru prima dată povestea, ceea ce probabil că se şi întâmplă. Nici nu era născută pe vremea aceea.

- A încercat să treacă graniţa cu droguri. Un gest stupid, absolut stupid.

Numai ideea de a petrece optsprezece ani într- o închisoare thailandeză mă îngrozeşte.

- Anastacia mi-a spus ceva ciudat. După părerea ei, John-Paul nu ar fi fost condamnat pentru droguri, ci pentru că ar fi omorât pe cineva.

Doamna Thorne pare mirată în primul moment, apoi îşi aminteşte ceva.

- O, da. A fost ceva foarte urât. Mi-a povestit Stace în avion, când ne întorceam acasă. John- Paul şi-ar fi omorât un amic în Goa, vânzându-i droguri contrafăcute. Dar, din câte ştiu, nu a făcut niciodată puşcărie pentru asta. A reieşit că era un fel de dealer, deşi noi nu aveam de unde să ştim la vremea respectivă.

- A zis că l-a ucis pe Derreck într-o criză de gelozie.

- Ce? Râde neîncrezător. E drept că i-a tras o bătaie zdravănă când l-a găsit în pat cu Stace, dar când am plecat, Derreck era în viaţă. N-a venit cu noi la aeroport să-şi ia la revedere, pentru că nu se mai suporta cu John-Paul. Eram pe punctul să ne îmbarcăm când l-au prins cu droguri în rucsac. A fost foarte dramatic, a fost târât pe jos. M-am speriat rău de tot, adaugă ducând mâna la pandantivul de la gât. N-am avut de ales decât să ne suim în avion fără el. Stace era înnebunită, complet înnebunită. A fost ceva oribil.

Simt că mi se învârte capul.

- De ce i-ar fi spus propriei fiice că John-Paul l-a ucis pe Derreck? Dacă nu cumva a făcut-o mai târziu. Dar sunt sigură că am auzit-o spunând 1980.

- Nu l-am mai revăzut pe Derreck de atunci şi n-am mai auzit de el, aşa că poate a murit între timp. Tot ce ştiu este ca John-Paul a fost condamnat în 1980 pentru trafic de droguri. Nu pentru ucidere. E ciudat ce povesteşte Anastacia.

Izzy ridică şi ea din umeri.

Interviul este întrerupt de un telefon care ţârâie de lângă televizor.

- Scuze, dar trebuie să răspund. O să fac un ceai după ce termin de vorbit. Am senzaţia că va mai dura, abia am început.

- Vă mulţumesc doamnă Thorne.

- Te rog, spune-mi Maggie.

Maggie iese din încăpere, iar Izzy se aşază picior peste picior.

- Uau! exclamă. Nu ştiam nimic despre Thailanda, nici despre acest John-Paul. Eram încă mică la momentul dispariţiei lui Sally. îmi amintesc însă povestea cu Wesley, comportamentul lui obsesiv. Îi lăsa bileţele pe maşină şi o bombarda cu flori şi ursuleţi de pluş. Aveam doar nouă ani, mie mi se părea romantic,

deşi acum... Se cutremură străbătută de un fior. Era cam mult. Făcuse o adevărată obsesie. Ţin minte că într-o noapte a trebuit să iasă tata la el, să-l lămurească bărbăteşte să o lase în pace, că altfel apelează la poliţie.

începe să se joace cu părul strâns în coadă. Are unghiile date cu un gel strălucitor, poartă cercei cu cercuri mari şi o pereche de blugi cu talie înaltă. E foarte frumoasă. Nu pot decât să- mi imaginez cum arăta Sally.

- A priceput până la urmă?

- Da. N-a mai deranjat-o niciodată. După câteva luni a început să iasă cu Olivia. îmi amintesc că am auzit-o pe sora mea dându-i vestea lui Tamzin, în camera ei. Râde. îmi plăcea să trag cu urechea la conversaţiile lor. Sally se temea pentru Olivia. Spunea că Wesley e un ciudat.

Maggie se întoarce cu o tavă în mâini. Ceai şi biscuiţi cu cremă.

- Mă scuzaţi. Era Martin, soţul meu. E genul care îşi face griji fără motiv. Mai ales de la dispariţia fiicei noastre, sună periodic să ne verifice, dragul de el. Vrei lapte?

- Foarte puţin. Mulţumesc.

îmi întinde ceaşca şi-mi oferă un biscuit. Rezist cu greu tentaţiei să-l înmoi în ceai.

- Aşadar, reiau discuţia, Anastacia a rămas gravidă în Thailanda?

- Nu, era deja gravidă încă de dinainte sa plecăm în vacanţă, dar nu ştia. Şi-a dat seama abia pe la şaisprezece săptămâni, pentru că avea în continuare ciclu menstrual. în orice caz, copilul nu-i putea aparţine decât lui John-Paul, ţinând cont de date. Biata Stace s-a întors complet dărâmată. Pe de o parte pentru că trebuise să-l părăsească pe Derreck, iar pe de alta pentru cele întâmplate cu John-Paul, aruncat în închisoare. S-a văzut nevoită să se mute înapoi la părinţi.

- Aţi rămas prietene?

- Da, desigur. Am aflat cam în acelaşi timp că suntem gravide, iar asta ne-a apropiat. Leonie şi Hannah aveau deja copii, se apucaseră mai devreme. îi lăsaseră la bunici când am plecat în Thailanda, ceea ce pe mine mă şocase. Tamzin şi Katie nici nu împliniseră un an...

- Staţi aşa, o întrerup, cu creierul lucrând la capacitate maximă. Ceilalţi prieteni care au locuit la Derreck în Thailanda erau...?

- Hannah şi Trevor Burke, Griffin şi Leonie Cole. Părinţii lui Katie şi ai lui Tamzin.

47

Fuseseră în Thailanda împreună.

- Eraţi prieteni? o întreb.

- Da, chiar foarte buni. Mai puţin cu John- Paul, care apăruse mai târziu, când începuse să iasă cu Stace. Cred că ai cunoscut-o pe mama lui Katie, Hannah. Mi-a spus că ai trecut s-o vezi. Din păcate, soţul ei, Trev, a murit acum câţiva ani. Prostata. Iar Leonie şi Griff s-au despărţit. S-au mutat şi am pierdut legătura. Stace mi-a fost cea mai bună prietenă. Eram foarte apropiate cât au fost fetele mici şi am rămas aşa până... în fine, până la accident. După aceea, Stace a părut să se închisteze şi a rupt relaţiile cu mine, cu Leonie şi cu Hannah. Olivia fusese rănită foarte grav în accident, iar Stace nu mai avea timp de noi. Trebuia să se ocupe de

fiica ei, de graj duri şi... Nu am nici un fel de resentimente faţă de ele. Ştiu că Olivia n-ar fi putut sa-i facă rău intenţionat lui Sal a mea, dar, dintr-un motiv sau altul, Stace nu a mai putut să dea ochii cu nici una dintre noi. Lasă privirea în jos şi începe să se joace cu un inel. Cred că se simţea vinovată că fiica ei era încă aici, pe când ale noastre... Suspină şi Izzy se apropie de ea. În orice caz, adaugă Maggie, sunt şocată să afiu că John-Paul s-a întors în oraş.

- Se pare că, după accident, Olivia a declarat că a văzut un bărbat cu o cicatrice ţinându-se după ea. Tocmai am afiat că John-Paul avea o cicatrice, dintr-o încăierare sau aşa ceva.

Maggie îşi duce mâna la gât.

- Vrei să spui că el ar fi fost?

- Aşa se pare.

- Dar unde a dispărut de atunci?

Mă aplec ca să-mi las ceaşca de ceai pe măsuţa joasă.

- Aici e problema. Se pare că nimeni nu ştie. Fratele lui îl caută de ani de zile. Urmele conduc

aici.

- Mă întreb dacă a încercat vreodată să o contacteze pe Stace. Ea mi-a spus că i-a scris o singură dată lui John-Paul, la închisoare, ca să-i spună despre Olivia, dar n-a primit răspuns. Nici nu era sigură că scrisoarea ajunsese la el.

- Ce s-a întâmplat între Stace şi Derreck? S-au mai văzut vreodată?

Maggie soarbe din ceai şi-mi oferă încă un biscuit, pe care îl accept cu plăcere.

- Era foarte secretoasă când venea vorba de el, dar am impresia că au ţinut legătura. Pleca din când în când din oraş pentru câte un weekend întreg, fără Olivia, ca să se vadă cu un bărbat misterios. Mi-a explicat că vrea să-şi compartimenteze viaţa, în calitate de mamă, decizie pentru care am respectat-o. Era îndrăgostită nebuneşte de Derreck, de aceea m- am gândit că nu putea fi vorba decât despre el. îmi amintesc că, în ultima zi petrecută în Thailanda, au dispărut amândoi câteva ore. Te las să-ţi imaginezi atmosfera din casă, cu

bietul John-Paul. Băieţii au fost drăguţi cu el, l-au scos la băut. în orice caz, când s-au întors, Stace mi-a zis că ea şi Derreck îşi făcuseră tatuaje identice şi m-a pus să păstrez secretul faţă de ceilalţi. Se tatuaseră în acelaşi loc, aici – arată spre antebraţ – cu un simbol chinezesc care te îndeamnă să nu te laşi, să fii curajos, să-ţi asumi riscuri. Prin urmare, relaţia lor era serioasă, nu doar o distracţie de vacanţă.

Un simbol chinezesc. încerc să-mi aduc aminte unde am văzut recent ceva asemănător. Apoi, brusc, imaginea îmi răsare în faţa ochilor: Jay. I-am observat tatuajul de pe antebraţ când eram în biroul lui şi s-a întins ca să tragă jaluzelele. Mi-a explicat că simboliza curajul.

îmi amintesc şi că i-am văzut pe Jay şi pe Anastacia discutând aprins pe marginea drumului. Pe de altă parte, el mi-a spus că abia dacă o cunoaşte. Puzzle-ul se mişcă şi piesele se rearanjează.

îl sun pe Dale imediat ce ajung la maşină.

- Pot să-ţi cer o favoare? Ce-mi poţi spune despre Jay Knapton?

- De ce mă întrebi? pare mirat.

- Au fost cu toţii în Thailanda.

- Cine?

îi povestesc ce-am aflat de la Maggie.

- Părinţii lui Katie, Tamzin, Sally şi Olivia erau prieteni. Şi erau cu toţii în Thailanda când John- Paul a fost arestat la aeroport. îi explic despre relaţia dintre Anastacia şi Derreck, care l-au trădat pe John-Paul şi şi-au făcut tatuaje identice. Nu ştiu unde intră Jay Knapton în toată povestea asta, dar sunt sigură că are acelaşi tatuaj...

- Aşteaptă puţin. Sunt la secţie. Dă-mi voie să verific dacă avem ceva în sistem... îl aud tastând ceva la un computer. Revine peste câteva momente. Da, am găsit: şaizeci şi cinci de ani, născut în Australia, în 1953. Oh, interesant – se pare că a fost arestat şi acuzat de posesia unui drog de clasa B, cu intenţia de a-l comercializa, la Dover, în 1982. A scăpat de pedeapsa privativă de libertate.

- Cum îl cheamă pe numele complet?

- Hm... stai să mă uit. Aici scrie că numele lui complet este Derreck Jason Knapton.

Derreck.

- Ştiam eu! Nu pricep exact ce se petrece, dar Anastacia Rutherford minte. Ne-a spus, mie şi Oliviei, că John-Paul a ucis un bărbat pe nume Derreck în Thailanda. Dar tatuajele... Derreck din Thailanda şi Jay Knapton nu pot fi decât una şi aceeaşi persoană. A renunţat la primul nume, iar din Jason a făcut Jay. Am înţeles că Anastacia era îndrăgostită de el. Când am vorbit cu Jay, a negat că ar cunoaşte-o îndeaproape, dar apoi i- am văzut certându-se pe marginea drumului.

Trag adânc aer în piept.

- Am înţeles. Trebuie să mă consult cu nişte colegi, te sun după aceea.

închide înainte să apuc să-l mai întreb ceva.

Inima îmi bate mai repede. Demarez cu convingerea fermă că, într-un fel sau altul, am dat de o pistă pentru misterul accidentului.

Cerul se întunecă şi începe să plouă atât de violent, încât ştergătoarele abia fac faţă. Rămân pe loc, aşteptând să se mai dreagă vremea, ascunsă în coconul cald al maşinii, asurzită de răpăitul ploii pe capotă. Trec în revistă tot ce-am aflat de cât am ajuns aici. Cum se aşază totul într-o imagine coerentă?

Când ploaia se mai linişteşte, las în urmă strada lui Maggie, parcurg strada principală şi mă angajez pe Coridorul Diavolului, care chiar este o şosea sinistră. Genul de drum la marginea căruia găseşti cadavre îngropate în filmele poliţiste de la televizor. Mă străbate un frison. Fac la stânga pe drumul forestier care conduce la cabane şi parchez lângă a mea. Mâine plec acasă. Pe de o parte mă bucur, căci mi-e foarte dor de Finn; pe de altă parte, lucrurile încep să capete sens aici. Sper că Dale o să mă ţină la curent. Când cobor, îl văd pe Samuel ieşit la plimbare cu câinele. îl salut prietenește şi—1 întreb dacă a mai aflat ceva despre John-Paul.

- Am fost în oraş mai devreme şi am întrebat în stânga şi în dreapta, dar nimeni nu pare să ştie nimic.

Mă întreb dacă să-i povestesc despre legătura dintre fratele lui şi Anastacia

Rutherford, dar mă gândesc că ar putea fi prematur.

- Voiam să-ţi arăt ceva ce am găsit în cabană, continuă bărbatul scoţând din buzunar un cartonaş portocaliu, de mărimea unei cărţi de vizită, pe care scrie „A. Rutherford”, Ai idee cui i-ar putea aparţine?

Sângele îmi îngheţă în vene.

- Da, îi răspund luând cartonaşul.

E un fel de program de loialitate la un magazin de accesorii pentru călărie. Cum a ajuns aici? Doar dacă... mi se strânge stomacul. Plecasem de la premisa că în căsuţa de alături se ascundea un bărbat, dar dacă, de la bun început, fusese ea?

- Pot să-l păstrez? Ştiu al cui e.

- Sigur. L-am găsit sub pat.

Schiţează un salut grăbit şi o ia din loc, tras de câinele care nu mai are stare. îl urmăresc cu privirea până se face nevăzut printre copaci.

începe iar să plouă torenţial, aşa că mă grăbesc să intru în cabană şi să închid uşa. Mă gândesc la Anastacia. Ce se întâmplă? Strecor cartonaşul în buzunar.

îmi scot cizmele. Manşetele blugilor îmi sunt pline de noroi şi ude. E atât de frig afară, încât din palton se desprind firicele de gheaţă când îl agăţ în cuier. în minte am o imagine fracturată, ca atunci când îţi vezi chipul într-o oglindă spartă. Văd diferitele părţi, dar nu-mi dau seama cum se potrivesc împreună.

în cabană este întuneric, şi pentru o fracţiune de secundă mă întreb de ce. Observ că draperiile sunt trase complet. E ciudat. îmi aduc aminte că le-am dat la o parte azi-dimineaţă, înainte să plec.

Când intru în salon constat că nu sunt singură.

- Bună, Jenna, aud o voce groasă, cunoscută.

Este Jay.

OLIVIA

Drumul până în oraş, prin pădure, îi ia douăzeci de minute. Scurtează pe la menhire şi pe câmpurile din spate. Piciorul o doare şi ajunge la cabana Jennei udă leoarcă. Speră s-o găsească acasă. A încercat s-o sune, dar a intrat mesageria vocală.

După plecarea jurnalistei a continuat discuţia cu mama ei despre John-Paul, dar a început să sune telefonul fix şi Anastacia s-a dus să răspundă. Olivia a rămas în biroul îngheţat, singură cu gândurile ei negre. Avea de gând să scoată de la mama ei adevărul despre luminile albe, puternice, pe care le văzuse după accident. Şi să-i pună întrebarea de care se teme cel mai tare: „Erai acolo?”

Se întreabă dacă mama ei va încerca s-o mintă. Doar a minţit-o toată viaţa, aşa cum a aflat de la Ralph. Iar acum a apărut povestea asta cu John-Paul, care e concomitent tatăl ei şi bărbatul cu cicatricea. O suspectează că nu i-a spus adevărul când a afirmat că a făcut închisoare şi pentru ucidere.

Trebuie să vorbească între patru ochi cu Jenna. Se bucură când îi vede maşina parcată pe alee. Jurnalista, pe care abia a cunoscut-o, a fost sinceră cu ea de la început. Oliviei nu-i scapă ironia situaţiei: ce spune asta despre viaţa ei şi despre oamenii din jur?

Bate la uşă. Aude un câine lătrând înăuntru şi începe să-şi facă griji. Jenna n-are câine. Bate din nou, mai tare. încearcă să arunce o privire pe fereastra dormitorului, însă draperiile sunt trase. încă un lătrat. Ceva e în neregulă. O sună, fără succes.

Se strecoară în mica grădină din spate, cu peticul ei de gazon. Şi draperiile de la uşa de pe latura aceea sunt trase. De ce ar fi stat pe întuneric în timpul zilei? Poate doar dacă... Gândul o face să se înroşească la faţă. O fi cu un bărbat? Cu Dale? E limpede că poliţistul o place. De aceea nu răspunde la telefon? Dar cum se explică prezenţa câinelui?

E pe punctul să se întoarcă la drum când vede o gleznă bărbătească printr-o deschizătură a draperiei. Pantaloni de costum, bleumarin, şi pantofi eleganţi, negri. Omul pare că se învârte încolo şi

încoace prin încăpere şi, da, are lângă el un câine. Un câine mare.

- Olivia?

Se răsuceşte când aude vocea. E mama ei. Probabil că a urmărit-o.

- Ce se întâmplă?

Pe chipul Anastaciei se citeşte îngrijorarea.

- Cred că a pierdut lotul de teren pe care voia să construiască. O apucă de mână şi o trage de lângă uşă. E periculos aici. Trebuie să plecăm.

- Ce? Despre ce vorbeşti?

- Despre Jay. A pierdut.

Olivia o priveşte oripilată.

- Jay Knapton. Dar ce treabă avem noi cu el? Ce se întâmplă? Vrea să-i facă rău Jennei? Mamă, te rog, nu poţi permite aşa ceva!

Uşa din spate se deschide brusc şi Jay îşi face apariţia în prag. Mama ei îi dă drumul la mână.

- Era şi timpul, spune bărbatul cu răceală. Stace, ce-ar fi să intri şi să dai nişte explicaţii?

Stace? **Numai Maggie îi spune aşa. În rest, toată lumea, inclusiv Wesley, o strigă Ana.**

Olivia rămâne stană de piatra văzându-şi mama intrând cu paşi ezitanţi în cabană. Apoi o zăreşte pe Jenna, aşezată pe canapea, cu braţele strânse defensiv la piept.

Jay se întoarce spre Anastacia privind-o ameninţător.

- Vrei să le povesteşti despre noaptea accidentului, sau preferi să o fac eu?

49

NOAPTEA ACCIDENTULUI

Era târziu. Mult peste ora la care obişnuia să se culce. Stace prefera să stea trează până se întorcea Olivia acasă. Fata de-abia începuse să bea şi să umble pe la petreceri, sub influenţa

lui Tamzin, cel mai probabil De când se despărţiseră Leonie şi Griff, fiica lor, singură la părinţi, o luase razna complet.

După Thailanda, vechea gaşcă se schimbase. Se purtaseră frumos cu ea, desigur, din milă pentru că era însărcinată şi singură, în timp ce John-Paul îşi continua vacanţa într-un penitenciar thailandez. Simţise însă că ascundea în permanenţă de ochii lor ceva din ea.

De fapt, le ascundea pe cineva.

Derreck Jason Knapton. Jay. Iubirea vieţii ei.

După noaptea petrecută împreună şi bătaia primită de la John-Paul, a doua zi de dimineaţă, noul ei iubit îi mărturisise totul: statuetele erau într-adevăr burduşite cu droguri, iar el se ocupa de trafic, care îi aducea profituri generoase.

- îmi pare rău că nu ţi-am zis mai devreme, îi spusese în dormitor, în timp ce ea îi îngrijea rănile. Nu m-am aşteptat să mă îndrăgostesc de tine în halul ăsta.

Măcar era sincer, îşi spusese Stace. Insistase să afle totul. Făcea contrabandă de ani de zile, mai ales cu cocaină. Nu vindea către utilizatorul final. Asta era treaba lui John-Paul, pe care îl chemase în Thailanda ca să lucreze împreună – dar prietenul lui se opusese. Se tot răzgândea. Episodul Goa îi zdruncinase rău de tot curajul. Aşadar, Derreck încercase să-l coopteze în operaţiunile de contrabandă. îşi spuseseră că i-ar putea folosi pe Stace şi pe prietenii ei, care ar fi dat mai puţin de bănuit

dacă ieşeau din ţară fiecare cu câte un mic suvenir cu Buddha.

înainte să-l întâlnească pe Derreck, cultura ei în domeniul drogurilor se limita la cele văzute prin filme. Acesta îi deschisese ochii asupra faptului că lucrurile nu stăteau întotdeauna aşa şi că oameni simpli, aleşi la întâmplare, puteau scoate o grămadă de bani din ceea ce el numea „distribuţie".

Urma să câştige mult mai mult decât o făcea lucrând la grajduri alături de părinţii ei, dar nu era numai asta. II iubea atât de mult, încât ar fi făcut orice pentru el.

Când se întorsese în Anglia, suferind după Derreck şi plină de remuşcări pentru soarta lui John-Paul, aflase că era gravidă. II informase pe Derreck la telefon, iar acesta o asigurase că nu era nici o problemă, că o iubea şi voia să trăiască alături de ea. În scurt timp, bărbatul îşi mutase „reţeaua de distribuţie" în Marea Britanie. Se întâlneau periodic în diferite pensiuni de la malul mării. Stace voia să-şi ţină iubitul şi afacerea lui de distribuţie departe de Olivia, aşa că Derreck devenise secretul ei. Nu le spusese nici lui Maggie, nici celorlalte despre el, ajungând să se convingă pe sine că bărbatul nu făcea decât o nevinovată aăivitate de curierat, în timpul liber. Un curier foarte bine plătit, într-adevăr. După ce fusese arestat la Dover, în 1982, începuse să-şi folosească celălalt prenume, Jason, dar ea îi sugerase să-l scurteze ***în*** *Jay. Ca marele ei erou, Gatsby. îl iubea atât de mult, încât nu voia să ştie nimic despre*

activităţile lui ilegale şi despre afacerile aparent curate pe care le înfiinţa ca să spele banii.

În ultimele opt luni începuse chiar s-o viziteze la Stafferbury – deşi erau foarte grijulii să nu fie văzuţi împreună. De obicei se ascundeau într-un apartament anonim pe care el îl închiria sub un nume fals. Abia aştepta să-l vadă în noaptea următoare, căci venise la Stafferbury, „în interes de serviciu". La început se temuse că ar putea fi recunoscut de una dintre fostele ei prietene din aventura thailandeză; totuşi trecuseră optsprezece ani de atunci, iar bărbatul se schimbase mult, pierzând mare parte din superbele plete blonde şi lăsându-şi barbă. Pentru ea însă era la fel de sexy, şi aşa avea să rămână.

Se pregătea să închidă televizorul când văzu farurile unei maşini pe geam. Olivia se întorsese mai târziu decât de obicei. Stace se ridică şi ciuli urechea, aşteptându-se să audă cheia în broasca de la intrare. Nimic. Nu voia ca fiica ei să-şi dea seama că o aşteptase ca pe un copil, aşa că se furişă pe vârfuri în antreu ca să vadă ce se întâmplă. Poate că Olivia se întorsese cu un băiat în maşină – poate acel Wesley Tucker, cu care ieşea în ultima vreme. Deşi nu voia să-i spioneze, se aventură să arunce o privire pe fereastră. În locul micului Peugeot al Oliviei văzu o camionetă albă. Se întrebă imediat dacă nu cumva era Derreck, dar respinse pe loc ideea. Nu şi-ar fi asumat astfel de riscuri deoarece nu voia să fie surprins de Olivia. Insista să ţină cât mai secretă relaţia lor şi nu era genul care să se căsătorească. Pentru ea era

foarte bine, atât timp cât Derreck rămânea pe aproape. Alte cupluri își pierd căldura inițială, dorința; la ei nu era cazul. În parte și pentru că nu trebuia să facă ordine după el și să-i spele pantalonii murdari. Iubirea lor se etala în camere de hotel luxoase și în apartamente discrete. Făceau sex în cadă, cu sticla de șampanie la îndemână.

Cineva coborî din camionetă. Un bărbat pe care nu-l recunoscu imediat, deși mersul lui, cu mâinile lungi care se legănau pe lângă corp, i se părea familiar. Brusc, individul se opri pe loc și se uită fix la ea cu ochi neguroși, bântuiți. Își dădu seama cine era. O fantomă, o stafie din trecut.

Își luă haina din cuier și ieși în papuci. Pământul era încă ud, dar ploaia aproape se oprise. Ce căuta el acolo?

- *John-Paul? Tu ești?*
- *Stace...*

Avea o voce spartă, ca și cum ar fi fost deshidratat. Când se apropie, lumina din antreu îi expuse chipul distrus, obrajii supți, părul tuns scurt și barba crescută sălbatic. Nu-l mai văzuse din după-amiaza aceea oribilă când fusese arestat la aeroport, cu aproape nouăsprezece ani în urmă.

- *Ce... ce faci aici? îl întrebă fără să-și poată ascunde șocul din voce.*
- *îmi pare rău... Am făcut o prostie. O mare prostie. Nu știam unde să mă duc în altă parte.*
- *Cum adică? Unde-i Olivia?*

Simți că o ia cu fiori.

- Este fiica mea şi tu nu mi-ai spus nimic. Am urmărit-o în ultimele zile. Am fotografiat-o. Se bătu cu mâna peste buzunarul de la piept Ştiu că e fiica mea. Aceeaşi bărbie, acelaşi nas.

- Ba ţi-am spus. Ţi-am scris la închisoare imediat ce-am aflat, îi răspunse încercând să pară calmă, în ciuda panicii care o copleşea. După toate cele întâmplate în Thailanda îi datora măcar atâta lucru. Ce s-a întâmplat, John-Paul? Unde-i Olivia?

- N-am primit nici o scrisoare. Scoase un fel de urlet, iar aburii respiraţiei i se risipiră în aerul rece. Am dat vina pe tine. Pe voi toţi. M-am întors ca să obţin explicaţii şi am văzut-o. Am aflat cum o cheamă...

- Unde e acum, John-Paul? Unde este Olivia? strigă, mai speriată decât fusese vreodată ***în*** *viaţă.*

Bărbatul din faţa ei părea complet nebun, cu hainele murdare şi cicatricea aceea adâncă.

- A fost ***un*** *accident. Din vina mea...*

- Unde? Unde este?

Băgă mâna ***în*** *buzunarul impermeabilului, unde ţinea cheile de la maşină.*

- Pe Coridorul Diavolului. E rănită. N-am putut să o scot din maşină, dar le-am scos pe celelalte.

Se repezi la vehiculul ei de teren, porni motorul şi plecă în trombă, făcând roţile să sape dâre adânci în pietrişul aleii. II văzu în retrovizor, rămas singur în mijlocul curţii, neştiind ce să facă. Nu avea timp de el acum. Trebuia să ajungă la fiica ei. Străbătu în viteză

strada principală şi se înscrise pe Coridorul Diavolului, unde intră într-un nor de ceaţă gros. Nu vedea mare lucru în faţă, dar farurile puternice se opriră o clipă asupra maşinii Oliviei, de partea cealaltă a drumului. Trase de volan şi opri chiar în faţa Peugeot-ului. îşi văzu fiica pe locul şoferului, conştientă, clipind des din cauza farurilor. Lângă ea stătea aplecat un bărbat. Era ciudatul acela de Ralph, care locuia în rulotă. Unde erau celelalte fete? Olivia îi spusese că iese cu Tamzin, Katie şi Sally. Nici urmă de ele.

Apoi, îşi aminti cuvintele lui John-Paul: „Le-am scos pe celelalte". Ce se întâmplase? Era limpede că nu le dusese la spital.

Simţi cum îi îngheaţă sângele în vene când în minte îi reveniră cuvintele lui despre vinovăţia lor, despre răzbunare.

Auzi sirena unei maşini de poliţie în depărtare. Ajutorul era pe drum. Olivia avea să scape. Ralph, a cărui apariţie se dovedise providenţială, o ţinea de vorbă.

Nu ştia ce să facă. Toate instinctele o îndemnau să stea lângă fiica ei, dar cum rămânea cu celelalte? Unde le dusese John-Paul? Trebuia să ia o decizie rapid. întoarse şi călcă acceleraţia. Pe drum spre grajduri, îl sună pe Jay.

- E urgent. Trebuie să vii la fermă. Cât poţi de repede. John-Paul s-a întors. Cred că a făcut ceva... ceva groaznic.

Ajunse înapoi ***în*** *cinci minute şi îl găsi exact acolo unde îl lăsase, de parcă nici n-ar fi plecat.*

- Unde-s fetele, John-Paul?

Se întoarse spre ea cu chipul schimonosit de spaimă.

*- **N-am** vrut să le fac nici un rău. M-am gândit să le răpesc... puţin. Câteva ore, o zi cel mult, ca să vă bag în sperieţi. Apoi le-aş fi dat drumul, şi unul dintre voi ar fi recunoscut ce a făcut. A fost un moment de nebunie.*

*- Nu... nu înţeleg... nu are **sens** ce-mi **spui.***

*- Unul dintre voi mi-a făcut o înscenare în Thailanda. Ştiu că nu putea fi Derreck, fiindcă **nu** ne-a condus la aeroport. Nu luasem cu mine nici un fel de droguri când am ieşit din vila lui. Am verificat. Evident, nu mai puteam avea încredere **în** el după ce-mi făcuse. Cineva mi-a strecurat nenorocitele de statuete în rucsac după ce am plecat, la aeroport.*

- Te implor, John-Paul, unde sunt? Unde sunt fetele?

ii aruncă o privire stranie, apoi se îndreptă calm spre camionetă.

- Sunt aici, înăuntru... Nu mi-am dat seama... nu mi-am dat seama că sunt rănite grav...

*În prima clipă, Stace îşi feri privirea. Imaginea era **imposibil** de suportat. Tamzin, Katie şi Sally zăceau inconştiente pe podeaua metalică a autoutilitarei.*

- Nenorocitule! Nenorocitule ce eşti! Ce le-ai făcut? Mai trăiesc?

- Nu... nu ştiu. Bărbatul părea pe punctul să leşine. A fost o decizie stupidă, de moment. O urmăream pe Olivia de la club. Ploua

atât de tare, încât a trebuit să încetinesc şi am pierdut-o. M-am gândit că a ajuns acasă, şi atunci... am dat peste maşina ei zdrobită. Cred că avea un avans de două sau trei minute. Am oprit în spate şi le-am văzut pe toate zăcând inconştiente. Mi-a venit în minte planul ăsta prostesc, idiot. îşi duse mâinile la tâmple. Nu ştiu ce-a fost în capul meu. Erau în viaţă când le-am scos din maşină, sunt sigur. Inconştiente, dar în viaţă.

Stace se urcă în camionetă şi se aplecă lângă ele. Se cutremură de oroare când constată că nici una nu mai avea puls.

- Trebuie să chemi salvarea, John-Paul! Acum!

- Nu pot. Cum o să le explic poliţiştilor de ce le- am luat de la locul accidentului? Erau încă în viaţă. Poate că paramedicii le-ar fi putut salva. Erau încă în viaţă. O să mă acuze că le-am omorât. Nu pot... Nu vreau să mă întorc la închisoare.

Stace înlemni de frică. Acesta nu era omul pe care îl abandonase în Thailanda. John-Paul n-ar fi făcut rău nici unei muşte. Dar îşi aminti cum îl pocnise pe Derreck peste faţă. Cum ieşise apoi, lăsându-l însângerat la podea, cum vânduse droguri înainte s- o cunoască şi cum omorâse un puştan în Goa vânzându-i marfă contrafăcută. Petrecuse apoi optsprezece ani într-o închisoare thailandeză, supravieţuind unor orori la care nu voia să se gândească.

Îl privi din nou, cu dispreţ. Avea trei fete moarte în maşină fiindcă încercase să se răzbune pe părinţii lor.

Totul pentru nimic. Hannah şi Trev, Leonie şi Griff, Maggie şi Martin erau inocenţi. Perfect nevinovaţi.

- John-Paul, nebun nenorocit! strigă printre suspine ieşind din maşină. Eu ţi-am făcut înscenarea. Eu ţi-am pus drogurile în bagaj. Nu ei. Eu!

îşi dădu seama prea târziu de enorma greşeală pe care o comisese recunoscând că ea îl trimisese la închisoare pentru aproape douăzeci de ani. Chipul lui John-Paul se crispă. Ochii săi, odinioară calzi, se umplură de furie, de ură.

Se repezi asupra ei.

50

JENNA

Stau îngheţată pe canapea şi urmăresc evenimentele derulându-se sub ochii mei ca într-un spectacol grotesc. Când l-am găsit pe Jay aşezat în fotoliu, cu ciobănescul german tolănit alături, toate piesele puzzle-ului au început să cadă la locul lor, mai ales după ce mi-a spus că vina pentru toate cele întâmplate i-ar aparţine mamei Oliviei. Se comporta ca un om cu probleme psihice, departe de omul de afaceri raţional şi politicos pe care îl întâlnisem prima oară. Căutam disperată o cale de ieşire, aşa că apariţia celor două femei a venit ca o

binccuvântarc. Acum, după cc am ascultat şi povestea Anastaciei, mă întreb dacă am vreo şansă să scap cu viaţă din încurcătura în care m- am băgat. E limpede că am aflat prea multe.

Olivia se prăbuşeşte în fotoliul de lângă şemineu şi îşi acoperă faţa cu mâinile. Anastacia se învârte prin cameră derulându-şi propria versiune a evenimentelor, pe când Jay o ascultă impasibil, cu câinele la picioare.

- Chiar sunt moarte? întreabă Olivia dându-şi mâinile la o parte de pe ochi si privindu-l fix pe Jay-

Expresia ei oscilează între furie şi spaimă.

- Sigur ca-s moarte! se răsteşte bărbatul. Dacă au avut cea mai mică şansă să supravieţuiască, le-a anulat-o idiotul de John-Paul.

- Atunci de ce nu vă duceţi la poliţie? N-au murit din vina mamei, ci a fostului ei iubit, spune Olivia aproape plângând.

Anastacia se opreşte şi schimbă o privire cu Jay.

- John-Paul nu era în toate minţile, îi răspunde calm. Cred ca ar fi fost capabil să-ţi facă rău. în noaptea aceea... probabil că te-ar fi răpit şi pe tine dacă n-ai fi fost blocată în maşină.

- Prin urmare, de aceea nu ai chemat poliţia? Pentru că-ţi era teamă că m-ar putea răni? Şi atunci ce-ai făcut? Pur şi simplu l-ai lăsat să plece?

Anastacia este întruchiparea vinovăţiei. îi aruncă din nou o privire lui Jay, care clatină aproape imperceptibil din cap în semn de negare. E clar că cei doi comunică. Dintr-odată, înţeleg de ce Anastacia nu s-a dus la poliţie.

- Tu l-ai ucis, nu-i aşa?

- Nu! urlă Olivia. Nu se poate. S-a întors, a fost văzut în Stafferbury.

încă un schimb de priviri între mama ei şi Jay îmi confirmă că am dreptate.

- A fost legitimă apărare, intervine Jay. S-a repezit la ea când a aflat că i-a făcut înscenarea cu drogurile de la Bangkok.

Anastacia lasă să-i scape un suspin.

- Eram îngrozita. Se transformase într-un animal. Expresia ei nu lasă nici o urmă de îndoială că spune adevărul. Am fost foarte furioasă pe el pentru bătaia pe care i-o administrase iubitului meu. îi aruncă lui Jay o privire plină de tandreţe, dar şi de vinovăţie. Voiam să te impresionez, continuă în direcţia lui. De aceea am acceptat să iau trei statuete. Se întoarce către Olivia cu o expresie îndurerată, îmi dau seama că asist la o confesiune între mamă şi fiică: Eram conştientă că ar fi trebuit să le iau pe toate opt ca să-i fac pe plac clientului din Marea Britanie, dar şi trei bucăţi tot aveau să-mi aducă nişte bani. în plus, i-aş fi demonstrat astfel lui Jay cât de mult îl iubeam, în ultima clipă, în microbuzul care ne ducea spre aeroport, mi s-a făcut frică. La coborâre am profitat de un moment de neatenţie şi am strecurat statuetele în rucsacul lui John-Paul. Nu m-am gândit nici o secundă că ar putea fi prins. Şi chiar dacă ar fi fost, mi-am spus că drogurile erau perfect sigilate în lemn... Anastacia scoate un geamăt: Dar tocmai pe el l- au scos din coadă şi l-au percheziţionat temeinic. Acela

a fost momentul în care... N-am vrut să se întâmple aşa. Te rog, Olivia, crede-mă, iubirea mea! se tânguie. A fost ghinion, atâta tot...

Nimeni nu vorbeşte, nici măcar Jay, deşi e limpede din expresia lui că este familiarizat cu povestea. Aşteptăm înlemniţi ca Anastacia să reia istorisirea de unde a lăsat-o. Ştiu ce urmează să spună şi simt că mi se face rău.

- După ce i-am mărturisit totul... în noaptea aceea... m-a atacat. Am fugit disperată. M-a urmărit până la grajduri, urlând că vrea să mă omoare. Era complet nebun, sunt sigură. Am apucat primul lucru care mi-a picat în mână... o furcă... şi... şi am înfipt-o în el. Nu am premeditat nimic. Luptam pentru viaţa mea. Apoi a ajuns Jay şi... Anastacia tremura şi o priveşte implorator pe Olivia. Ştiu că a fost o prostie să ascundem totul, dar mă temeam să nu te pierd. Nu mai aveai pe nimeni pe lume. Dacă aş fi chemat poliţia, riscam să ajung la închisoare.

Olivia clatină confuză din cap.

- Prin urmare, John-Paul nu s-a întors la Stafferbury? Atunci de m-ai minţit

că ar fi fost văzut? De ce mi-ai spus că mă caută?

- Eu... noi... Ochii îi fug disperaţi de la Jay la fiica ei şi înapoi. Voiam ca oamenii să creadă că John-Paul trăieşte. De-a lungul anilor am închiriat diverse locuri pe numele lui. în cazul în care l-ar fi căutat cineva. De la o vreme n-am mai făcut-o, şi atunci...

- De aceea te-ai ascuns în cabana de vizavi? o întreb. Ca să mă faci să cred că ar putea fi ascunzătoarea lui John-Paul? Scot cârdul de fidelitate primit de la Samuel şi i-l arăt explicându-i. A fost găsit în cabană.

Anastacia mi-l smulge din mână, îl examinează rapid şi coboară privirea în pământ.

Aşadar, ea era cea care se tot plimba cu câinele pe aici. Desigur, cu complicitatea lui Jay, care i-a dat cheia, după care a făcut pe niznaiul când i- am povestit ce văzusem cu o zi în urmă.

- Dar ai stricat totul când, prosteşte, ai închiriat pe numele lui o cameră la pensiunea de pe strada principală, ceea ce ni l-a adus aici pe frate-său, o apostrofează Jay.

- Nici măcar nu ştiam că avea un frate 1 se tânguie Anastacia. Cum puteam să prevăd ce urma să se întâmple?

- Ai intrat în panică şi mi-ai zis că s-a întors, spune Olivia cu voce gâtuită.

- A trebuit să duc minciuna mai departe când am aflat că fratele lui era în oraş, recunoaşte Anastacia ruşinată.

- Atunci, de ce mi-ai spus că l-a ucis pe Derreck?

- A fost o prostie din partea mea... Mă temeam că o să afli că Derreck este, în realitate, Jay. Şi...

îmi amintesc comentariile lui Dale despre o reţea de traficanţi de droguri activă în Stafferbury şi despre fosta condamnare suferită de Jay. Nu mai am nici o îndoială: Jay, Derreck – sau cum şi-o mai fl spunând acum – este implicat.

Ochii Oliviei se îngustează.

- Prietenii tăi... Maggie... merită să cunoască adevărul. Se întoarce către Jay. Este în întregime vina ta. Pun pariu că tu ai

ajutat-o să ascundă totul, scuipă cuvintele cu amărăciune.

- Da. Şi încă de atunci tot curăţ mizeria pe care a lăsat-o în urma ei. Chipul lui bronzat e schimonosit de furie. Dacă n-ai fi apărut tu, dacă nu ţi-ai fi vârât nasul în treburile noastre, mârâie întorcându-se spre mine, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Tu eşti de vină că am poliţia pe urme, că au început copoii să-mi verifice afacerile.

- Nu am nimic de-a face cu asta, îi răspund încercând din răsputeri să-mi păstrez calmul. Te au în vizor de multă vreme, în legătură cu o reţea de trafic de droguri.

Anastacia îi aruncă o privire nimicitoare.

- De parcă eu nu ţi-aş fi acoperit afacerile necurate. De ce l-ai băgat şi pe Wesley? Ţi-am spus să n-o faci. Ca să nu mai vorbesc de Ralph...

- Taci! Deja ai vorbit prea mult.

- Linişte! Gata! Olivia se ridică în picioare. Povestea asta se termină aici.

Totul se termină aici. Glasul îi este sugrumat de suspine. Te rog, mamă, spune-le poliţiştilor ce-ai făcut. Ai fost în legitimă apărare. Cât despre prietenele mele – o lacrimă i se scurge pe obraz –, nu tu eşti vinovată pentru moartea lor.

Anastacia se repede la ea şi o ia de mână.

- Spune-le, te rog. Fă-o pentru mine.

Mă ridic şi dau să ies, dar sunt întreruptă de râsul crud, profund, gutural, al lui Jay.

- Unde crezi că te duci? Ştii prea multe. Nu te pot lăsa să pleci.

Bagă mâna într-un buzunar şi scoate un cuţit.

- Fugi, Jenna, fugi! strigă Olivia.

Ezit doar o fracţiune de secundă. N-aş vrea s-o las singură, dar nu am de ales, dacă vreau să scap cu viaţă. Bărbatul dă să mă prindă, însă reuşesc să-i scap pe sub braţ. Sunt mai tânără şi mai rapidă. Ies ca o săgeată din cabană, cu Jay pe urmele mele.

09

Cunoaşte pădurea la perfecţie, n-o să aibă nici o problemă să mă găsească dacă încerc să mă ascund. Maşina lui Samuel nu este în parcare. Nu-mi rămâne decât să fug spre Coridorul Diavolului, în speranţa că întâlnesc vreun vehicul. Firește, dacă nu sunt prinsă mai întâi de Jay sau de dulăul lui. O fi având cu douăzeci de ani mai mult decât mine, dar se ţine bine şi e extrem de motivat. Dacă mă omoară, sunt sigură că o să-l prindă poliţia, dar e o slabă consolare.

Fug cum n-am mai făcut-o niciodată, ca atunci când eram copil. Simt însă că mă lasă picioarele. Plămânii mă ard de la efort. Aud paşii lui Jay în urmă şi lătratul câinelui. Câştigă teren. A reînceput ploaia, şi hainele îmbibate de apă mă îngreunează. Trebuie doar să ajung la strada principală. Fac greşeala să mă uit în urmă. Jay mai are puţin şi mă prinde, iar în urma lui o văd pe Anastacia care aleargă tăind aerul cu gesturi largi. încearcă sa-l oprească sau îl încurajează? Olivia a rămas la cabană şi ţine câinele de zgardă, plină de curaj. în mâna cealaltă văd că are telefonul.

Traversez şoseaua. Frica mă orbeşte în aşa grad, încât abia zăresc camioneta când sprintez prin faţa ei. Cad şi mă rostogolesc în iarba de vizavi, dar aud un scrâşnet puternic de frâne şi o bufnitură. Camioneta s-a oprit. De pe locul din faţa coboară un

bărbat. Şoferul, deja ieşit, se aplecă deasupra unei forme întinse pe asfalt.

51

OLIVIA

Dale le întinde câte o cană de cafea ei şi Jcnnci. Sunt aşezate una lângă ccalaltă pc canapea, în salonul cabanei. Subcomisarul se aşază pe fotoliul de lângă uşa din spate. Olivia simte că intră într-un şoc. Tremură şi se teme că o să vomite. După cum arată, probabil că nici Jenna nu se simte mai bine.

Jay a fost preluat de o ambulanţă, împreună cu mama ei şi un agent de poliţie. Olivia şi Jenna au rămas la faţa locului, unde i-au dat declaraţii agentului Stirling, cel cu mutră de copil. S-au reunit ulterior în cabană, unde a sosit şi Dale,

- Ce o să se întâmple cu mama? îl întreabă încercând să-şi controleze tremuratul mâinilor.

- Va trebui s-o interogăm oficial.

- S-ar putea să nege totul.

- Dacă o va face, vom aduna toate dovezile pe care le putem obţine, în speranţa că va fi suficient. Nu te gândi la asta acum. Ai trecut prin prea multe necazuri.

Ochii poliţistului sunt plini de tristeţe. Olivia îşi aminteşte cât de mult o iubise pe Tamzin şi, spre oroarea ei, începe să plângă. Jenna întinde mâna şi o mângâie pe braţ.

- Mi-am închipuit că sunt moarte... Dar acum, când o ştiu, mă simt... mă simt... Pieptul îi este atât de plin de durere, încât abia respiră. Crezi că ar fi supravieţuit dacă nu le-ar fi scos John-Paul din maşină?

- N-avem de unde să ştim, îi răspunde poliţistul. Tu ai avut noroc, Olivia. Ştiu că nu-ţi vine să crezi, după toate suferinţele prin care ai trecut, totuşi...

îşi aminteşte că Tamzin şi Katie nu purtau centurile de siguranţă. Nu-i iese din cap imaginea cu ele pe locurile din spate, zdrobite între fiare, lipsite de tratament medical din cauza psihopatului ei de tată. Dacă nu le-ar fi deplasat, ar fi supravieţuit rănilor.

- în toţi aceşti ani, mama a ştiut şi nu mi-a spus nimic. Nu e de mirare că n-a mai vrut să-i vadă pe Maggie şi pe ceilalţi. Cum s-ar fi putut uita în ochii lor?

- I-ar fi fost greu, strecoară Jenna, care nu scosese încă nici o vorba. A spus că a încercat să te apere. îmi place să cred că, în locul ei, aş fi făcut ce trebuie, dar, dacă s-ar fi pus problema să fiu despărţită de fiul meu... Nu-i caut scuze, dar sunt sigură că n-a fost o decizie uşoară.

- Dar a fost în legitimă apărare, nu-i aşa? O urmărea ca s-o ucidă. Era posibil să scape de condamnare.

Dale pune cana de cafea pe masă.

- Probabil s-a temut că poliţia n-o s-o creadă şi n-a vrut să-şi asume riscul. Poate că s-a gândit c-o să se afle despre droguri şi despre rolul ei în toată povestea.

- Sunt sigură că Jay i-a îngreunat situaţia, adaugă Olivia cu amărăciune în glas. E un tip manipulator. A controlat-o în toţi aceşti ani. Nici nu vreau să-mi aduc aminte cum te-au speriat, cum te-au făcut să crezi că John-Paul este încă în viaţă, că se ascunde în cabana de alături.

- Jay a împrumutat câinele de la unul dintre amicii lui traficanţi, spune subcomisarul încrucişându-şi picioarele. Jenna observă că poartă o nouă pereche de şosete cu pinguini. Nu ştiu dacă eşti la curent, Olivia, dar Jay este anchetat pentru participare la o reţea locală de dealeri de droguri.

Tânăra nu pare deloc surprinsă.

- Mama a spus ceva despre Wesley. E băgat si el?

- Aşa se pare. îmi pare rău. Mai e ceva în privinţa lui. Dale se foieşte jenat în fotoliu. Aruncă o privire spre Jenna, apoi îşi întoarce atenţia la Olivia. Aş prefera să-ţi spun între patru ochi.

- Nu mă interesează ce se întâmplă cu Wesley, pufneşte ea. După toate cele întâmplate, e ultima mea grijă. Cât despre Jenna – îi adresează un zâmbet jurnalistei –, nu am nici un secret faţă de ea.

- M-am întors la menhire noaptea trecută, după ce te-am găsit. Aveam nişte suspiciuni şi am vrut să le verific. Am găsit un ac de seringă şi l-am trimis la laborator. Cineva ţi-a injectat un drog de tipul celor utilizate de violatori.

Olivia se îndreaptă în scaun, strângând cana în mâini.

- Dar... nu am fost violată. Mi-aş fi dat seama, nu?

- Nu cred că acesta a fost obiectivul agresorului. De fapt, nu ştiu ce a intenţionat.

Mă tem că va trebui să-l întrebi chiar pe Wesley.

Olivia simte din nou că îi vine să vomite.

- De ce? întreabă.

I s-a făcut frig, de parcă cineva i-ar fi aruncat în cap o găleată de apă rece.

- Am fost la The Raven şi le-am cerut să-mi arate înregistrările camerelor video. Te-am văzut cu Wesley, pe la 19.30. Te căra pe strada principală, în direcţia opusă apartamentului său, spre menhire. O femeie de la chioşcul cu pizza l- a văzut ducându-te peste drum, către pajişte.

își amintește greaza pe care a trăit-o noaptea trecută, în drum spre casă, senzația acută că cineva o urmărea. Mâna care i-a acoperit gura, durerea din picior care a chinuit-o toată ziua. înțepătura din picior, pantalonii de călărie rupți. El îi făcuse injecția. Nu-i vine să creadă.

- De ce? De ce ți-ar fi făcut asta? Nu pot... nu pot să înțeleg, murmură Jenna clătinând din cap.

Olivia știe de ce.

- Pentru că m-a manipulat ani și ani de zile. Am bănuit ceva, dar îmi lipsea stima față de mine însămi. Eram bucuroasă să am pe cineva alături. Și-a dat seama că încep să mă îndepărtez de el. Voia să mă țină în spaimă. Aproape că a funcționat. M-am repezit înapoi în brațele lui ca o proastă. Am sperat c-o să mă apere de monștri, dar monstrul era chiar el.

Dale și Jenna o privesc în tăcere. Pe chipurile lor se citește admirația, sau doar i se pare?

- Dumnezeule, ești atât de curajoasă, draga mea. Mi-aș dori să am până și jumătate din curajul tău.

Este unul dintre cele mai frumoase complimente pe care le-a primit în viaţa ei. În ciuda săptămânii oribile prin care tocmai a trecut, îşi permite o secundă de mândrie, până când îşi aminteşte totul, iar lumea ei începe din nou să se prăbuşească.

Mai târziu, în aceeaşi după-amiază, Jenna hotărăşte să iasă la o plimbare, ca să-şi limpezească mintea. Dale le-a promis că le ţine la curent. Jay este în stare critică la spital, iar mama Oliviei şi Wesley sunt în arestul poliţiei. Olivia se întreabă dacă Anastacia va reveni asupra declaraţiei pe care a dat-o. Ar vrea să o vadă cât de repede posibil, dar de Wesley nu-i pasă nici cât negru sub unghie. îl aşteaptă o condamnare cu executare, în opinia lui Dale. S- ar putea să nu poată dovedi că a drogat-o – până şi gândul că i-a făcut aşa ceva şi a lăsat-o inconştientă în mijlocul câmpului o îngrozeşte –, dar o percheziţie în apartamentul lui a dus la descoperirea unor cantităţi suficiente de metamfetamine şi cocaină pentru a proba comercializarea. Dale crede că o să recunoască totul la interogatoriu, şi Olivia speră că are dreptate. Nu vrea să-l mai vadă niciodată pe Wesley.

- Trebuie să îţi mărturisesc ceva, începe în timp ce-şi croiesc drum prin vegetaţie spre

Cerul s-a limpezit, iar soarele străluceşte printre frunze, aruncând umbre lungi pe sol. Olivia îşi vâră mâinile în buzunare ca să şi le încălzească.

- Ce anume? o întreabă Jenna păşind cu grijă peste rădăcini.

- Mesajele acelea de pe maşină şi din buchetul de flori au fost lăsate de mama. I-am recunoscut imediat scrisul. De ani de zile mă gândesc la noaptea accidentului şi la luminile puternice pe care le-am văzut. Leşinam şi mă trezeam încontinuu, dar Ralph le-a văzut şi el – a crezut că sunt nişte extraterestri. Bietul de el, spune cu un chicot. Eram orbită de faruri, nu aveam cum să văd cine era la volan. Dar maşina a întors şi am văzut numărul de înmatriculare. Era al nostru. Ulterior, mi-am spus că probabil visasem. Când am văzut bileţelele însă... mi-am dat seama că mama ştia mai multe despre acea noapte decât voia sa-mi spună. îşi şterge o lacrimă. Plângea aproape în fiecare zi. Am fost egoistă, căci în sinea mea ştiam că dacă aş întreba-o despre asta totul s-ar schimba.

- Olivia, încearcă Jenna să o consoleze.

- M-am temut că o să afii cine a scris mesajele, aşa că atunci când am văzut unul, în bucătărie, l-am aruncat în foc, ca să distrug eventualele indicii care ar fi putut s-o dea de gol. N-ar fi trebuit să încerc să o apăr. Nu mi-am dat seama de amploarea dezastrului, te rog să mă crezi.

- Te cred.

- N-am ştiut că a omorât un om. M-am gândit că... Oftează, iar aburii respiraţiei i se disipează în aerul rece. M-am gândit doar că ştie mai multe despre ce s-a întâmplat cu Sally, Tamzin şi Katie.

Jenna rămâne în loc şi îi strânge mâna prietenește.

Olivia nici nu a început să proceseze rolul tatălui ei, acest John-Paul. Să fi fost silueta care îi sărise în faţă pe drum? îi spusese mamei ei că o urmărise cu camioneta şi că era în spatele lor la momentul producerii accidentului, deci era exclus. Poate că fusese Ralph, care o minţise apoi. Sau poate că zvonurile despre apariţiile misterioase din Stafferbury au un sâmbure de adevăr.

Pornesc din nou, adâncite amândouă în gânduri.

Când ajung în poiană, Olivia se opreşte la vederea rulotei lui Ralph, amintindu-şi copleşită de emoţie de ultima lor întâlnire. Se cutremură. Nu vrea să umble prin pădure, nu vrea să se apropie de locul unde a murit prietenul ei.

- Cine crezi că l-a ucis? o întreabă Jenna, parcă citindu-i gândurile.

- Nu ştiu.

- Crezi ca a fost Jay? Că s-au certat de la droguri? Observând suferinţa de chipul Oliviei, se grăbeşte să adauge: Iartă-mă, hai să nu discutăm despre asta acum. Dacă vrei, pot să ajut la cai. Iar dacă te temi să petreci noaptea singură, te primesc la mine.

Olivia îi zâmbeşte recunoscătoare. Brusc, o apucă dorul de caii ei dragi.

La urma urmelor, ei nu te mint şi nu te manipulează aşa cum fac oamenii.

Ziua a cincea **52**

JENNA

Notă audio: *Vineri, 30 noiembrie 2018*

Coridorul Diavolului a mai făcut o victimă. E vorba de Derreck Jason Knapton, cunoscut şi ca Jay. A ***murit*** *dimineaţă devreme. Am venit aici ca să mă documentez pentru un podcast despre trei tinere dispărute. Nu mi-am imaginat niciodată că dezvăluirea adevărului mă va prinde în centrul evenimentelor. Nu cred în fenomene paranormale, dar trebuie să admit că Madame Tovey a avut dreptate într-un punct: totul a început cu îndrăgostiţii.*

Mergem la cafenea să luăm micul-dejun şi să ne întâlnim cu Izzy. Am rămas peste noapte cu Olivia la fermă, întrucât nici una dintre noi nu voia să petreacă noaptea de una singură. Am băut vin şi am stat de vorbă până târziu în noapte. Am discutat despre Wesley, despre mama ei, despre Jay şi despre reţeaua de traficanţi de droguri.

- Cred că Wesley era aşa de disperat să ne mutăm împreună ca să spele banii pe care îi făcuse din droguri. Mi s-a părut ciudată propunerea lui, după atâta vreme. Am impresia că a lucrat pentru Jay, cel

puţin o vreme, mi-a mărturisit cu tristeţe Olivia.

- Ar trebui să discuţi cu el, să obţii nişte răspunsuri.

- De ce? M-ar minţi. Nu cred că omul ăsta a fost vreodată sincer cu mine.

Acum stă lângă mine, palidă, cu cearcăne la ochi. Cafeneaua e plină, abia găsim o masă liberă. Văzându-ne, Izzy se apropie şi o ia de braţ pe Olivia.

- E adevărat? Ştiai?

- Nu ştiam. De unde să ştiu? exclamă ea trăgându-se în spate.

Izzy nu pare deloc convinsă. Prin ochii negri îi trece un fulger de mânie, dar, amintindu-şi unde se află, îşi lipeşte pe chip un zâmbet profesional.

- Luaţi loc, o să vă aduc meniurile.

Toate privirile se întorc spre noi când ne îndreptăm spre singura masă liberă, de lângă fereastră. Poate că n-a fost o idee prea grozavă să venim aici. Nici nu ne

aşezăm bine, când o femeie se apropie de noi. Este Hannah Burke, mama lui Katie.

- Cum îndrăzneşti să-ţi arăţi chipul în oraş? Părinţii tăi sunt responsabili pentru moartea copilului meu...

- îmi pare rău, doamnă Burke, îngaimă Olivia, în pragul lacrimilor.

- Nu are nici un motiv să-şi ceară iertare, intervin eu. Condoleanţe pentru fiica dumneavoastră, dar n-a murit din cauza Oliviei, care este o victimă, la fel ca prietenele ei.

Doamna Riding se prăbuşeşte pe un scaun înfrântă, cu umerii căzuţi. Ceilalţi clienţi tac, cu ochii la noi, aşteptând urmarea.

- Trevor al meu a murit fără să ştie adevărul..., suspină.

La masa noastră îşi face apariţia încă o femeie, mică şi îndesată, blondă.

- Haide, Hannah, draga mea, spune luând-o pe după umeri şi aproape ridicând-o din scaun. Nu e vina Oliviei. Nimic din

toate acestea nu s-au întâmplat din cauza ei.

O conduce pe doamna Burke la masa lor.

- Dumnezeule, mă simt îngrozitor. Să plecăm de aici.

- Sigur.

Mă ridic şi ne îndreptăm spre uşă. Aş vrea să-i spun că asta o aşteaptă dacă nu se mută din oraş, dar îmi amintesc că aşa a trăit de la accident până acum. E obişnuită.

O duc înapoi în siguranţa fermei, oprindu-mă în drum ca să cumpăr câteva croasante. Din fericire, nu are lecţii de călărie programate astăzi, aşa că nu va fi nevoită să mai dea ochii cu cineva.

- Toţi caii ăştia sunt ai voştri? o întreb după ce mâncăm în biroul friguros.

- Nu, numai Sabrina. Pe ceilalţi îi adăpostim şi îi îngrijim contra cost, cu o reducere dacă ne lasă să-i folosim pentru lecţii.

începe să se ocupe de animale cu gesturi automate. O ajut cât pot, deşi mi-e frică de cai.

- Nu voi putea să mă ocup de una singură de fermă, îmi spune îndesând nişte fân într-un sac larg.

- Poate că ar trebui să anulezi toate lecţiile şi să închizi pentru câteva zile, ca să te gândeşti în linişte, îi sugerez. Ai putea găsi pe cineva care să te ajute?

Nu-mi răspunde, dar strânge buzele până i se albesc.

Mă simt inutilă în mijlocul curţii, în timp ce Olivia cară bălegar şi paie ude cu roaba. Fac eforturi să nu vomit din cauza mirosului puternic de amoniac, când aud o maşină. Dale intră în curte.

- M-am gândit c-o să vă găsesc aici când am văzut că nu sunteţi la cabană. Pentru o clipă, m- am temut că ai plecat fără să-ţi iei la revedere. Bună, Olivia, adaugă atunci când o vede şi pe ea.

- Totul e în regulă? Ai vorbit cu mama?

- N-am apucat, dar ştiu că a fost acuzată de omucidere şi de obstrucţionarea justiţiei. O să fie chemată în instanţă. Afirmă că este nevinovată, deci, cel mai probabil, va ajunge în instanţă.

- Când o pot vizita?

Privirea lui Dale se îmblânzeşte.

- În curând.

- Şi Wesley? întreb eu.

- A aruncat totul în spinarea lui Jay, ceea ce nu e greu, din moment ce acesta a murit. A acceptat să colaboreze cu noi pentru identificarea celorlalţi membri ai bandei, după ce i-am promis o pedeapsă mai uşoară. Se pare că Jay Knapton nu era decât o rotiţă într-un mecanism mai mare.

Olivia se abţine de la orice comentariu, cu ochii în pământ.

- Cine ar fi crezut că un orăşel ca Stafferbury s-ar putea confrunta cu o problemă a drogurile de asemenea amploare? De când era implicat Wesley?

- Se pare că de multă vreme. Folosea felurite scheme şi escrocherii ca să

facă bani. Are o listă de acuzaţii cât braţul meu de lungă.

îmi lasă impresia că vrea să mai adauge ceva, dar se abţine. Privirile ni se încrucişează şi se înroşeşte la faţă. Ce ne ascunde?

- E implicată şi mama? îl întreabă Olivia.

- Mă tem că da. N-aş putea să-ţi spun în ce măsură.

Sunt unele lucruri asupra cărora preferă să păstreze discreţia, sunt convinsă.

- La ce oră pleci? mă întreabă Dale.

Arunc o privire la ceas. Trebuie să trec pe la cabană, ca să-mi iau lucrurile.

- în curând, îi răspund cu părere de rău.

- Au început deja să vină reporterii. Ai grijă ce le spui, iar dacă ai nevoie de ajutor, sună-mă, o sfătuieşte pe Olivia, făcându-mă să-l privesc cu recunoştinţă. Ne vedem la cabană, adaugă şi se îndreptă spre maşină.

Mă întorc către noua mea prietenă. Are ochii în lacrimi.

- Plâng prostește, știu, îmi spune în timp ce și le șterge.

- Vino încoace, îi răspund și o strâng în brațe. N-ai de ce să te temi. Ești mai puternică decât crezi. Ai îndurat multe, vei trece și peste asta. Și nu uita, dacă vrei vreodată să schimbi peisajul, ești binevenită la mine, la Manchester.

Mi se rupe sufletul când o văd în oglinda retrovizoare, singură, fragilă, pierdută.

Dale mă aşteaptă la cabană.

- Acum, între noi, domnule subcomisar de poliţie, ce n-ai putut să-mi spui în prezenţa Oliviei? îl iau tare.

- Nimic nu-ţi scapă, nu-i aşa? râde el cu poftă.

- Absolut nimic.

Intrăm în casă şi ne aşezăm la masa din bucătărie. Observ că azi poartă şosete negre. Dintr-un motiv sau altul, asta mă întristează. E simbolic.

- Voiam să-ţi spun ceva despre Tamzin. Wesley o şantaja. A pus-o să fure banii de la firma unde lucra, ameninţând-o că altfel o să le spună tuturor, în special mie, că s-a culcat cu el.

- Ce jigodie! Chiar s-a culcat cu ea?

- El aşa afirmă. înainte să înceapă să iasă cu Olivia, dar în timp ce era iubita mea. Ridică din umeri. Este posibil să mintă, desigur. încearcă să mă provoace, în orice caz, altfel de ce ar fi spus- o tocmai acum?

- Cum rămâne cu Ralph? Aţi aflat cine l-a omorât?

- Wesley dă vina pe Jay, ceea ce nu mă surprinde. Ralph n-ar mai fi vrut să vândă droguri. Nu m-ar mira să-l fl ucis chiar el, dar n-o putem dovedi.

- Şi fotografiile din rulotă?

- Anastacia afirmă că Jay le-ar fi luat din haina lui John-Paul şi le-ar fl ascuns acolo, în lipsa unui loc mai bun. Nu ar fl vrut să le îngroape odată cu cadavrul, pentru că, dacă ar fi fost găsite, ar fi dovedit legătura dintre John- Paul şi Olivia. Desigur, le-ar fi putut arde, dar cred că le-a plasat în caravană ca să-i poată face o înscenare lui Ralph, dacă ar fi fost necesar.

- Unde a îngropat trupul lui John-Paul şi pe cele ale fetelor?

- Ştim că a apelat la tovarăşii lui din lumea traficanţilor. Punem presiune pe ei ca să aflăm. Şi pe Anastacia, care sunt sigur că ştie.

Mă gândesc la Madame Tovey, care era convinsă că John-Paul, Katie, Sally şi Tamzin sunt încă aici, în oraş. Ideea îmi dă

frisoane. Avea dreptate. Poate că, la urma urmelor, nu e o impostoare.

- Wesley mi-a spus că Jay promova legendele despre întâmplările bizare din regiune, de teamă că rămâne fără turişti. I-am găsit pe telefon o înregistrare cu un copil plângând.

- Stai! Aşa se explică plânsul de copil pe care l-am auzit?

Dale strânge buzele şi încuviinţează grav din cap.

- L-am auzit în noaptea când am fost atacată.

- Wesley a recunoscut că el a făcut-o. Tot el a pus înregistrarea. Declară că n-a vrut să-ţi facă rău. Jay l-a pus să te sperie, ca să vorbeşti despre incidentele paranormale de pe aici în podcastul tău. Cred că spera s-o laşi mai moale cu accidentul. Jay se folosea întotdeauna de alţii pentru treburile murdare. Pentru Wesley se transformase într-un fel de figură paternă, mai ales în ultimii ani. Tot el ţi-a lăsat şi păsările moarte la intrare.

- Dumnezeule!

Iau informaţia ca atare şi încerc să-mi stăpânesc oroarea.

- Cred că, pe de o parte, Jay avea interesul să vorbeşti despre mituri şi legende ca să stimulezi turismul, dar, pe de altă parte, voia să te ţină departe de traficul de droguri şi de cazul fetelor dispărute.

îmi ating cu mâna ceafa, locul unde am fost lovită. Am avut noroc să scap numai cu atât.

Dale îşi freacă bărbia. Pare obosit, are cearcăne şi părul îi stă mai ciufulit decât de obicei.

- Ăsta a fost un caz şi jumătate. Am nevoie de o vacanţă.

Brusc, îmi vine o idee.

- Pot s-o informez eu pe Brenda?

- Bineînţeles, chicoteşte detectivul. Oricum, trebuie să mă întorc la muncă. încă o zi, încă un dosar. Se ridică şi îi urmez exemplul. Privirile ni se întâlnesc în scurtul moment de tăcere jenantă. îţi mulţumesc pentru tot, Jenna. Mi-a făcut plăcere prezenţa ta aici. Mă bucur că am avut un

partener cu care să discut despre cele întâmplate.

Cu aceste cuvinte, mă trage spre el şi mă strânge în braţe, lăsându-mă fără replică. îi simt mirosul de mosc şi îl îmbrăţişez, la rândul meu.

Rămânem aşa un moment, apoi mă desprind.

- Te rog să ai grijă de Olivia. îmi fac griji pentru ea.

- îţi promit.

îl conduc la ieşire şi îl urmăresc cu privirea din prag. Ajuns la maşină, se întoarce, îmi mai aruncă o privire lungă, apoi urcă la volan.

îi fac cu mâna simţind un nod în gât.

După o oră şi jumătate, bagajele sunt gata şi puse în portbagajul Audi-ului meu, iar cheia cabanei e în căsuţa poştală. Mă întreb care va fl viitorul firmei Knapton Developments. Arunc o privire cu inima grea spre căsuţă. Mi-am pus la curent redactorul-şef, pe Layla, care a fost foarte mulţumită să afie că podcastul meu are şi o

concluzie. Mă duc să o văd pe Brenda, care mă ascultă uluită şi duce mâna la gură şocată când îi povestesc cum m-a alergat Jay cu cuţitul.

- Acum pot să mor cu inima împăcată, îmi spune la final. M-am temut că n-o să ştiu niciodată ce s-a întâmplat cu ele.

Sunt fericită că mă întorc acasă, deşi o să-mi fie dor de Olivia şi, ca să fiu sinceră cu mine însămi, de Dale. Mă urc la volan şi pornesc fără grabă, salutând în gând căsuţa din pădure unde am trăit asemenea aventuri.

Când cotesc pe Coridorul Diavolului şi mă îndepărtez de Stafferbury se rup cerurile. Plouă torenţial şi nu ştiu dacă îmi joacă feste imaginaţia sau e un efect al picăturilor dense, dar sunt convinsă că disting în oglinda retrovizoare o siluetă cu glugă, în mijlocul şoselei.

EPILOG

TREI LUNI MAI TÂRZIU

încăperea e plină de rumoarea conversaţiilor, miroase a legume şi a respiraţii puturoase. Paznicul îi indică Oliviei unde se află mama ei, în spatele unei

mese, şi îi atrage atenţia că nu are voie s-o atingă sau să se apropie prea mult.

- îţi mulţumesc că ai venit, spune Anastacia ridicând ochii.

Arată destul de bine, se gândeşte Olivia, având în vedere condiţiile. îşi ţine părul grizonant legat la spate, la baza cefei, ceea ce o face să pară mai în vârstă. Ochii ei însă spun o poveste diferită. Sunt oglinda unui suflet îndurerat, speriat şi singuratic.

Tinerei i-a luat destul de mult ca să se hotărască să accepte rugămintea mamei, dar acum se simte pregătită. îşi trage un scaun de plastic şi se aşază, evitându-i privirea. Nu-şi permite să se înduioşeze acum. Aruncă o privire în jur, unde o duzină de alte persoane sunt angajate în conversaţii.

- îmi pare rău, începe Anastacia cu glasul sugrumat dc emoţie. îmi parc rău pentru cc-am făcut şi pentru că nu ţi-am spus nimic niciodată, pentru că te-am ţinut în ignoranţă atâţia ani, forţându-te să te întrebi zi de zi ce s-a ales de prietenele tale. Am ţinut totul secret, relaţia cu Jay, drogurile, pentru că nu voiam să te implic sau să te târăsc în lumea urâtă în care

eşuasem eu. M-am supărat foarte tare când Jay l-a racolat pe Wesley.

Dar nu despre asta vrea să discute Olivia. Nu are nevoie de scuzele ei. încearcă să-şi vadă de viaţă în Stafferbury. S-a maturizat, în sfârşit, s-a ridicat şi stă pe picioarele ei.

Se lasă un moment de tăcere. Emoţia mamei e vizibilă, în ciuda urmei de zâmbet din colţul gurii.

- Grajdurile merg bine, spune Olivia, ca să disipeze tensiunea. Lui Jay i s-a îndeplinit dorinţa. De când s-a aflat adevărul, oraşul geme de turişti.

La auzul numelui bărbatului, Anastacia se întristează şi lăsă ochii în jos.

- Am angajat un administrator, o femeie cam de vârsta mea, pe nume Violet. Trăieşte singură, nu are soţ, nici copii. M-a ajutat enorm şi neam împrietenit. Am şi un contabil şi două ajutoare cu program redus, care fac curat la cai.

- De unde ai avut bani?

Din fericire, afacerea cu grajdurile funcţiona perfect legal, prin urmare poliţiştii n-au avut nici un motiv să pună sechestru pe ea după ce au déstructurât reţeaua de trafic.

- Am pus una dintre clădiri la închiriat pe Airbnb şi am împrumutat ceva de la bancă.

- Sunt mândră de tine, îi spune Anastacia cu ochii strălucind.

Olivia înghite un nod dureros. îşi ia inima în dinţi.

- Ai auzit de Wesley?

Mama ei neagă din cap.

- A primit doisprezece ani. A pledat vinovat pentru furt, trafic şi posesie de droguri de mare risc. Nu a fost condamnat pentru ce mi-a făcut mie.

- îmi pare rău că l-am evaluat greşit. Credeam că este un Gatsby al tău.

- Of, mai las-o dracului, mamă! şuieră Olivia, făcând-o să se ghemuiască în scaun

ca şi cum ar fl primit o palmă. De unde tot scoţi aiurelile astea romantice? Ştii ce i s-a întâmplat lui Gatsby, da?

- Sigur că ştiu. Am citit cartea de mai multe ori.

Olivia râde fără umor.

- Se pare că John-Paul a fost Gatsby-ul tău. Uite ce i-ai făcut.

- Te rog, nu fi rea, Olivia. Am vrut să-ţi găseşti dragostea.

- Ei bine, eu n-am nevoie de aşa ceva, mulţumesc frumos.

Trage adânc aer în piept. N-a venit la penitenciar ca să se certe cu ea. Are viaţa ei şi e fericită. Oarecum. Şi-a făcut o nouă prietenă şi vorbeşte periodic cu Jenna. E mai mult decât ar fl meritat. încearcă să nu aibă resentimente faţă de mama ei. O iubeşte, orice-ar fl.

- O să mai treci să mă vezi? o întreabă la finalul programului de vizite.

Olivia se ridică.

- Sigur că da, îi răspunde abrupt.

Aşa va continua relaţia lor de acum înainte, îşi dă seama. Conversaţii rapide, peste masă, la vorbitor. Mama ei a primit opt ani de închisoare pentru omor. Şi-a recunoscut vinovăţia până la urmă, ca sa obţină o reducere a pedepsei, dar tot o să iasă la aproape şaptezeci de ani.

îi simte privirea între omoplaţi când se îndreaptă spre ieşire. Abia după ce iese, într-un colţ pustiu, dă frâu liber lacrimilor.

O sună din tren pe Jenna. Vorbesc o dată la câteva săptămâni. Olivia speră să ajungă la Manchester în curând.

- Tot nu conduci? o tachinează prietena ei.

- O s-o fac. Trebuie să mai iau câteva ore, ca să-mi împrospătez reflexele. Nu m-am mai suit de mult la volan.

- Cum a mers azi?

Olivia se uită pe fereastră, la peisajele bucolice care defilează în goana trenului.

- Cum era de aşteptat. Vestea bună e că pare sănătoasă. Nu a fost maltratată sau altceva. Tu cum eşti?

Jenna oftează adânc.

- Sunt bine. Am pus casa la vânzare. Stau cu Finn până găsesc un client. În orice caz, Gavin o să-l ia la el o dată la două săptămâni.

- Prin urmare, divorţul merge înainte?

- Da. Când am aflat de Clara, m-am hotărât să accelerez despărţirea.

Râde amar. Pentru Olivia, vestea că Gavin se îndrăgostise de o colegă cu zece ani mai tânără nu fusese o surpriză. Simţise că Jenna se străduia să nu plângă când vorbiseră prima dată la telefon şi o pusese la curent.

- Ma aşteptam şi, într-un fel, e chiar mai bine aşa, continuă Jenna. Mint, de fapt. Sunt plină de nervi, dar o să depăşesc momentul. Măcar îl am lângă mine pe Finn şi, când trebuie să plec din oraş, se ocupă mama de el. Apariţia Clarei mi-a dat

muniţia de care aveam nevoie. Gavin n-are de ales, trebuie să se poarte rezonabil.

- Cum rămâne cu Dale?

- Ţinem legătura. Olivia aude zâmbetul din spatele cuvintelor. Ma gândesc ca, la un moment dat, în viitor... ceva s-ar putea întâmpla, dar acum e prea devreme. Am nevoie de o perioadă de singurătate. O să-mi fie greu să mai am încredere vreodată într-un bărbat.

îi cere taximetristului să o lase la Coridorul Diavolului. N-a mai intrat în pădure de săptămâni întregi, ocolind-o de când au fost descoperite cadavrele. Acum simte dorinţa macabră să viziteze locurile unde au fost îngropate. Să-şi ia adio.

Dale a sunat-o imediat după Crăciun ca să-i spună unde le îngropase Jay sau unul dintre acoliţii lui. Rămăşiţele fuseseră îndepărtate între timp şi s-au organizat funeralii la care Olivia a participat împreună cu subcomisarul, încercând să rămână invizibilă. Totuşi Izzy şi Maggie au îmbrăţişat-o la final.

- Ştim că nu tu eşti de vină, i-a şoptit Maggie la ureche, ridicându-i o povară uriaşă de pe umeri.

Se îndreaptă spre cabana unde locuise jurnalista, fără sa aibă idee că victimele zăceau în pădure, chiar în spatele casei. Se întreabă dacă Jay nu cumva a cazat-o special acolo, atrăgând-o într-un joc sinistru. Atrăgându-i pe toţi.

N-a apucat să-l cunoască, dar simte că-l urăşte din toată fiinţa ei.

Cabana este intactă, dar lângă grădina din spate a apărut o groapă uriaşă. Poliţiei i-a luat mult timp să găsească trupurile neînsufleţite, căci mama ei susţinea că nu ştie unde au fost îngropate. Olivia speră că spunea adevărul, căci ar fi fost cel mai mic lucru pe care l-ar fi putut face pentru prietenele ei.

înaintează peste bolovani şi mormane de pământ răvăşit până în capătul grădinii. Se întunecă amintindu-şi ce s-a petrecut în camera Jennei după ce mama ei şi-a mărturisit fapta. Groaza jurnalistei şi comportamentul psihotic al lui Jay. Reacţionase ca un animal încolţit. Se aşază în genunchi pe pământ, lasă capul în jos, rugându-se la un Dumnezeu în care nu mai e sigură că crede.

Este o zi rece de februarie şi gheaţa subţire de pe jos îi scârţâie sub tălpi. Olivia

se ridică şi îşi îndeasă mai bine căciula pe cap, suflându-şi peste mănuşi. Se aşteaptă pe jumătate să se întoarcă şi să-l vadă în spatele ei pe Jay cu o lucire ucigaşă în ochi. Cum s-a putut îndrăgosti mama ei de un asemenea individ? Pe de altă parte, n-a greşit şi ea la fel atunci când a fost oarbă la defectele lui Wesley?

îşi ia la revedere în şoaptă de la prietenele ei, mai ales de la Sally, care o să-i lipsească până la moarte. Se îndepărtează în direcţia menhirelor, de unde drumul o va duce la grajduri. Piciorul a început să o doară, dar are destulă energie ca să facă un ocol pe la poiana unde încă se află rulota lui Ralph, pustie acum, cu geamurile sparte.

îşi pleacă fruntea. Ar fi fost frumos dacă ar fi adus un buchet de flori pe care să-l depună aici, în locul unde şi-a găsit sfârşitul prietenul ei.

I-a fost întotdeauna recunoscătoare pentru că o ajutase în noaptea accidentului, iar recunoştinţa a făcut-o să nu-i vadă defectele. Când Ralph a găsit banii sub preşul din maşina ei – bani despre care Olivia a înţeles mai târziu că erau cei furaţi de Tamzin –, i-a luat şi i-a spus despre ei abia după câteva săptămâni, când a venit să o viziteze la spital. Erau cele două sute de

lire lipsă. Îi răspunsese că-i putea păstra. O făcuse ca s-o protejeze pe Tamzin, ca să nu-i creeze necazuri cu legea. La momentul respectiv era sigură că prietenele ei se vor întoarce.

Când s-a dus să-l vadă, chiar înainte să fie omorât, nu bănuia că bărbatul avea să-i arunce în faţă o grenadă.

Fusese în pădure mai devreme şi o auzise pe mama ei certându-se cu Jay Knapton, i-a zis. Olivia nu înţelegea nimic: „De ce să se certe? Nici măcar nu se cunosc”, i-a răspuns.

Apoi, Ralph i-a mărturisit ca lucra pentru Jay din când în când, că vindea droguri, şi că mama ei era implicată şi ea. A refuzat să-l creadă. I-a spus că Anastacia n-ar face niciodată aşa ceva.

Se certau în legătură cu noaptea accidentului. Ca şi cum ar fi ţinut secret ce li s-a întâmplat prietenelor tale. Cred că trebuie să te duci la poliţie, a sfătuit-o Ralph.

În acea clipă, Olivia a înţeles că cele mai negre temeri i se confirmau. Luminile din noaptea accidentului, plăcuţa de înmatriculare. Chiar *fusese* maşina mamei

sale. Nu avea de unde să ştie de ce sau cum, dar suna ca şi cum mama ei ar fi fost implicată.

Ralph se purta neobişnuit de ferm. Tensionat.

- Poliţiştii au prins urma şi au început să-şi bage nasul pe aici. M-am săturat să fiu ţapul ispăşitor de fiecare dată când se întâmplă ceva. încă îşi închipuie că sunt cumva implicat în dispariţia fetelor. M-au văzut cu Jade a doua zi de dimineaţă, dar îşi închipuie că eram cu Tamzin. Nu, nu era ea. Cumpăram puţină iarbă de la Jade. Nu am nici o treabă cu fetele dispărute. Iar acum cred că vinovaţii sunt chiar aici, sub nasul nostru.

- Nu-mi pot turna mama la poliţie, i-a răspuns Olivia indignată. Iar dacă ea vinde droguri, împreună cu Jay Knapton, nu crezi că vor veni să te interogheze şi pe tine?

Ralph nu s-a lăsat convins. A început să bată câmpii despre întrebările interminabile ale agenţilor, despre relaţia lui cu Jay Knapton şi despre ce făcea efectiv pentru el. I-a zis că laţul se strângea şi că trebuia să facă ceva, că era momentul să le deturneze atenţia spre altceva sau *altcineva* – mama ei, de exemplu.

Olivia a ieşit din rulotă plângând. A umblat fără ţintă prin pădure, încercând să-şi adune gândurile. Ce să facă? Trebuia să se întoarcă şi să-l convingă pe Ralph să tacă din gură, să-l convingă că nu auzise bine. Mama ei n-ar fi umblat nici în ruptul capului cu un individ ca Jay. Dacă voia să arunce vina pe cineva, atunci să-l acuze pe Jay Knapton, nu pe mama ei. Nu era corect s-o folosească pe post de ţap ispăşitor. Dar Ralph s-a purtat agresiv când a revăzut-o. Era drogat mai rău decât de obicei şi a strigat la ea. Nu avusese intenţia să-l omoare. A luat piatra şi l-a lovit din reflex, în momentul când dădea să plece.

- írni pare aşa de rău, spune acum, cu lacrimi în ochi.

Va fi roasă de remuşcări pentru tot restul vieţii. Totul, degeaba. Mama ei a fost arestată şi condamnată oricum.

L-a văzut pe Wesley doar o dată după ce a fost închis. O sunase, rugând-o să-l viziteze la penitenciar, dar a tot amânat. Până la urmă s-a dus şi a constatat că bărbatul arăta surprinzător de bine. A fost şocată când i-a cerut iertare pentru tot ce-i făcuse.

- Te-am iubit, sa ştii, i-a spus cu ochii plecaţi, încă te mai iubesc. O să te iubesc întotdeauna. Ştiu că am greşit, dar am vrut să avem o viaţă mai bună, de aceea am acceptat să lucrez pentru Jay. îmi pierdusem slujba de la bancă şi nu voiam să te dezamăgesc.

I-a explicat apoi că, în flecare dimineaţă, se trezea, îşi punea costumul şi se ducea cu maşina într-un oraş vecin, prefăcându-se că merge la birou. De aceea îi ceruse sa nu-i telefoneze niciodată când era la muncă şi tot astfel se lămureau şi absenţele frecvente.

- Când Jay mi-a propus o altă modalitate de a face bani, mi s-a părut uşor. N-am vrut să te rănesc, dar mă temeam că te pierd.

I-a apreciat cuvintele meşteşugite, dar nu avea cum să-l ierte. Nu voia să-l mai vadă niciodată. Chiar înainte de expirarea timpului de vizită, Wesley s-a aplecat peste masă şi i-a şoptit:

- Am declarat la poliţie că Jay l-a omorât pe Ralph.

A rămas blocată, prea şocată ca să reacţioneze în vreun fel.

O bănuia? N-o să ştie niciodată sigur. Secrete. A păstrat atât de multe, iar acum mai are unul pe care să-l ia cu ea în mormânt.

îşi înfige mâinile în buzunarele impermeabilului galben, aruncă o ultimă privire spre rulotă şi porneşte spre casă.

MULŢUMIRI

)

Fetele dispărute **a fost una dintre cele mai complexe cărţi din câte am scris până acum. Am lucrat luni de zile până când am finalizat prima versiune şi i-am trimis-o minunatei mele redactoare, Maxine Hitchcock. Ştiam că era un text dezordonat, scăpat de sub control, şi sunt foarte recunoscătoare că Maxine a înţeles exact ceea ce speram eu să-mi iasă şi i-a dat formă, împreună cu geniala Clare Bowron. Când am primit înapoi observaţiile lor, am putut vedea mai clar ce trebuia să fac pentru a obţine o variantă mai limpede, mai compactă şi mai ritmată. Am ajuns să elimin aproape cincisprezece mii de cuvinte. Romanul este mult mai reuşit după intervenţiile lor şi nu pot să le mulţumesc îndeajuns pentru înţelepciunea, inteligenţa şi sfaturile lor.**

O sumedenie de mulţumiri merg şi către restul echipei minunate de la Michael Joseph: Rebecca Hilsdon, Ellie Morley, Vicky Photiou, Ella Watkins, Beatrix Mclntyre, Deirdre O'Connell, Hannah Padgham şi Katie Corcoran. Adaug o menţiune specială pentru Lee Motiey, care realizează coperte frumoase şi frapante, dar şi pentru Hazel Orme, pentru corectura meticuloasă, entuziasmul şi cuvintele de încurajare. Vă sunt foarte recunoscătoare pentru tot.

Sunt foarte norocoasă sa o am pe Juliet Mushens ca agent literar. Datorită sfaturilor, ambiţiei şi talentului ei, cărţile mele au apărut în peste douăzeci de ţări. îi mulţumesc pentru sprijinul şi prietenia dovedite în ultimii ani (plus pasiunea comună pentru pisici flocoase şi, uneori, rele!), pentru că ştie să mă facă să râd, pentru că m-a ajutat să rămân sănătoasă la cap şi pentru că este pur şi simplu cea mai bună! Le sunt îndatorată şi lui Liza DeBlock, Kiya Evans şi Rachel Neely – celelalte membre ale minunatei echipe de la Mushens Entertainment.

Gândurile mele se îndreaptă şi către editorii străini, în special Penguin Verlag din Germania, dar şi Sar ah Stein, Kristin Cipolla şi restul echipei Harper din Statele Unite şi Canada.

Mulţumiri speciale prietenilor mei scriitori din West Country, Tim Weaver, Gilly Macmillan şi Cally Taylor, pentru sprijin, sfaturi, întâlniri şi râsete. Am început să lucrez la această carte în paralel cu Cally, care lucra la cel mai recent thriller al ei, *The Guilty Couple,* aşa că ne-am hotărât să scriem în tandem, să ne ajutăm în fiecare zi, prin concursuri de cine scrie mai mult şi mesaje de încurajare. A fost foarte motivant.

Ca de obicei, îi sunt recunoscătoare minunatei mele familii, mai ales mamei, Linda, şi surorii mele, Samantha, pentru că îmi citesc manuscrisele înainte de publicare, dar şi tatălui meu, părinţilor vitregi, fraţilor vitregi şi cumnaţilor.

Le adresez mulţumiri tuturor bloggerilor şi criticilor care m-au ajutat de-a lungul anilor. Vă sunt foarte recunoscătoare pentru tot. Sunteţi extraordinari.

În sfârşit, această carte vă este dedicată vouă, cititorilor mei de aici, din Marea Britanie, şi de peste hotare. Fără sprijinul vostru n-aş fi capabilă să fac această meserie care, lăsând la o parte versiunile iniţiale haotice, este de vis. Vă mulţumesc din suflet. Nimic nu mă face mai fericită decât să aflu că-mi cumpăraţi,

împrumutaţi şi recomandaţi romanele.
Corbul Ferigă Clopoţel Degetariţă
Aproximativ 1,52 metri